

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THAT MAN NEXT DOOR

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Bu Kitap Hakkında	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm	

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu Bölüm](#)
[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Nadia Lee'nin](#)
[Kitapları Nadia Lee](#)
[Hakkında](#)
[Telif Hakkı](#)

Ben yirmi iki yaşımda, beş kez tek gecelik ilişki yaşamış bir bakireyim. Bu nasıl mümkün olabilir? Çok basit. Hiç sonuna kadar gitmedim. Sadece korkup kaçtım. Tanrıya şükür, her zaman bir daha asla karşılaşmayacağım erkekleri seçtim...

...ta ki geçen hafta sonu tanıştığım, günah kadar seksi Matt yan daireye taşınana kadar...

...ve sonra çalıştığım Sweet Darlings Inc. şirketine yeni şirket avukatı olarak geldi.

Oh... kahretsin.

Ama otel odası karanlıktı. Sıkıcı bir ofis kıyafeti ve Clark Kent gözlükleri takarsam, beni tanımaz...

Değil mi?

Komşumdaki Adam

Sweet Darlings Inc. Romanı

Nadia Lee

Birinci Bölüm

Murphy'ye ne oldu da onun adını taşıyan bir yasa çıkarıldı bilmiyorum, ama bugünden sonra ben de bir tane hak ettiğime eminim.

Jan Yasası. Her şey yoluna girecek diye düşündüğünüz anda, işler o kadar hızlı bozulur ki, çamurlu suya düşmeden önce bok çukurundan kaçamazsınız.

Ama sonunda, yaklaşık dört ay önce üniversiteden mezun olduğumuzdan beri en yakın iki arkadaşım ile paylaştığım, Virginia'nın Dulles kentindeki üç katlı, dört yatak odalı eve ulaştım. Ölmemişim, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul edeceğim — hala adıma bir yasa çıkarılmayı hak etsem de.

"Eve geldim!" diye bağıriyorum, küçük siyah valizimi sürükleyerek içeri girerken, tekerlekleri parke zeminde gürültüyle yuvarlanıyor.

Kimse beni karşılamıyor. Somurtuyorum. Pazar günü saat daha altı bile olmamış. En azından ev arkadaşlarımdan birinin evde olduğunu biliyorum çünkü Sammi'nin arabasını garaj yolunda gördüm.

"Biliyorsun, biri 'Evdeyim' dediğinde, 'Hoş geldin!' demen gerekir." Biraz sinirlenerek, stiletto ayakkabılarımı çıkarırım. Eve dönüş yolculuğumda neden bu iğrenç şeyleri giydiğimi hiç anlamıyorum. JFK'ye giderken beşinci tek gecelik ilişkimle karşılaşacak değildim ki, zaten o adamların ne düşündüğünü umursayan biri de değilim. Asla bir daha karşılaşmayacağım adamları seçerim çünkü hiç başarılı bir tek gecelik ilişkim olmadı, yani sonuna kadar giden türden. Her zaman endişelenirim ve Bailey'i tercih ederim.

Ama panikledim, yolculuğum bitmeden Beş Numara ile tekrar karşılaşabileceğimi düşünerek endişelendim — *içimden bir ses öyle diyordu, tamam mı?* — bu yüzden fahişe topuklu ayakkabılarımı ve en parlak ayçiçeği sarısı renginde, vücudu saran bir elbise giydim. Garip bir nedenden dolayı, rahat kıyafetlerimle onunla yüzleşmek istemedim. JFK'de uçağıma check-in yaparken ona rastlamadığım için var olan tüm tanrılara şükrettim, çünkü sezgilerimin yanlış çıkması benim için hiç sorun değil.

Ve evren benim mütevazı şükranımı nasıl ödüllendirdi?

Beni saat 10:30 uçağından attı. Belki de burnum kırılmadan ve dudağım patlamadan "yeniden yerleştirilmediğim" için şükretmeliyim. Bunun yerine, bir erkek ve ağır nefes alan birinin arasına oturtuldum ve uçak o kadar uzun süre bekledi ki, pistteyken manikür-pedikür yapıp vücudumun her santimini peeling yapabilirdim. Uçuş sırasında türbülans o kadar şiddetliydi ki, emniyet kemeri kalçalarımda morluklar bıraktı. Yine de... kafama akrep düşmedi, bu yüzden günü bir zafer olarak görmeye çok uğraştım. Çünkü bir kız pozitif olmalı, değil mi?

Ama hayır. Evren bana eziyet etmeye devam etti.

Şoförüm — uçaktan indiğimde kendimde değildim, eve gitmek için hangi şirketi seçtiğimi bile hatırlamıyorum — kız arkadaşının eski sevgilisiyle birlikte bir kabriyolette güldüğünü gördü ve beni gideceğim yere götürmek yerine peşinden gitmeye karar verdi.

Ama bir şekilde eve vardım. Evim, güzel evim. Koyu kahverengi deri masaj koltuğuna kendimi bıraktım. Bu koltuk büyükannemin hediyesiydi. Çikolata rengiyle çevrili, makineyle sağlanan hoş bir rahatlama seansı, günün zorluklarından kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tam tam masaj düğmesine basmak üzereyken, en iyi arkadaşım ve ev arkadaşım Sammi bağırды: "Hey, buraya gel! Bunu görmelisin!"

"Bekleyebilir." *Masajımdan sonra.*

"Hayır, bekleyemez!"

Homurdanarak cennetsi koltuğumdan kalkıyorum. Gerçekten ona katılmak istiyor muyum? Ya dev bir fare bulmuşsa? Bugünkü şansına bakılırsa, muhtemelen kanatları ve yüzlerimizi kesmek için ninja yıldızlarıyla dolu bir kemeri vardır.

Mutfakta Sammi'yi görüyorum ve duruyorum. 1,68 boyunda, her sabah yaptığı koşular sayesinde zayıf. Sadece hava koşulları uçakların uçmasını engelleyecek kadar kötü olduğunda ya da FEMA'yı aramak zorunda kaldığımızda koşuyu atlıyor. Baştan aşağı siyah giyiniyor çünkü karşılıksız aşkının nesnesi bir keresinde bu rengin onu şık gösterdiğini söylemişti ve bugün de bir istisna yok. Siyah tişört, siyah kot şort. Saçları doğal olarak siyah olmasaydı, boyardı.

Sammi, lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bakıyor, koyu kahverengi gözleri, sanki diğer tarafta olanlara hipnotize olmuş gibi, hiç kırpmadan bakıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Saat altı ve bu tek bir anlama gelebilir. "Ne zaman sallanan, çıplak, kıllı bir adama fetişin oldu?"

"Dediğim gibi, bunu görmelisin," diyor ve gözünün önünden uçan bir saç telini iterek.

"Hayır, teşekkürler. ThaMaNDo'yu yeterince gördüm." "Onu sadece bir kez gördün," diyor.

"Aynen öyle." Bir kez görmek fazlasıyla yeterliydi, özellikle de ThaMaNDo'dan bahsediyorsak, yani bizim ona taktığımız isimle That Man Next Door (Komşu Adam). Çünkü hiçbirimiz onunla konuşmaya cesaret edemedi ve adını sormadık. Hayır, imkansız.

On gün önce taşındı, Bay ve Bayan Jones emekli olup Meksika'nın güneşli sahillerine taşındıktan sonra onların evini satın aldı. Normalde komşularıyla hiçbir sorunum yok, çoğu iyi insanlar. Ama ThaMaNDo öyle değil. Perdeleri açıkken, mutfağımıza bakan oturma odasında çıplak dans etme gibi kötü bir alışkanlığı var. Bu, her gün saat altı ile yedi arasında, saat gibi düzenli olarak oluyor. Dürüst olmak gerekirse, yaptığı şeye dans demek bile fazla cömertlik olur, çünkü daha çok *grand mal* nöbeti gibi, tüm gevşek vücudu sallanıyor ve çubuğu ve topları sanki...

Peki. Bazı şeyler anlatılmadan bırakılsa daha iyi olur.

"ThaMaNDo değil," diyor Sammi. "Bu sabah birkaç valizle arabayla gittiğini gördüm ve o zamandan beri geri dönmedi."

"O zaman kim?"

O işaret ediyor. "Bak!"

Ben de bakıyorum, çünkü aksi takdirde bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum. Ve yemin ederim ki, Sammi bana şaka yapıyorsa ve o kürklü adamı yine çıplak olarak görmemi sağlıyorsa, onu

onu evden atacağım. Ev benim, rahmetli annemden miras kaldı ve üçümüz masrafları paylaşmak için birlikte yaşıyoruz. İpoteğim olmasa da sigorta, vergi, bakım ve elektrik faturaları var. Ayrıca ev tek başına yaşayan bir kız için çok büyük. Ama Sammi bana hiçbir insanın görmemesi gereken bir şeyi gösterirse, ek masrafları göze alacağım...

Kemerimi sıkıp pencereden dışarıya gözlerimi kısarak bakarken, yeni gelen bir adamı fark edince duruyorum. Bu adam önceki ThaMaNDo'ya hiç benzemiyor. Pencereden uzak duran adam üstsüz... ve şunu söylemeliyim ki, biraz daha fazla ten gösterirse şikayet etmem. Omuzları geniş ve düzgün kaslı, gövdesi dar bir bel ve leğen kemiğine doğru inceliyor. Sırt ve trapez kasları ince ve belirgin, böyle bir sırtı olan bir adamın vücudu her zaman muhteşemdir. Yıpranmış bir kot pantolon kışını sarıyor ve ne muhteşem bir kış bu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Söylemiştim," diye sırtıyor Sammi. "Neden çıplak *değil*?" diye şikayet ediyor ve onun evini işaret ediyor.

"İkiyüzlü olmayı bırak," diyorum alaycı bir sesle. "Ben mi? İkiyüzlü mü? Ne zamandan beri?"

"Birçok oyunda neredeyse çıplak kadınların yer almasının ne kadar adaletsiz olduğunu şikayet ettiğinden beri." Ve inan bana, üniversitede aynı odada kaldığımızdan beri yıllardır bunu dinlemek zorunda kaldım.

Sammi eliyle beni uzaklaştırır. "O sayılmaz. Onlar sadece oyundu. Bu gerçek hayat. Ayrıca, benim onu nesneleştirdiğimi bilmiyor. Bilmediği şey ona zarar vermez." Gözlerini kısar. "Yüzü de vücudu kadar çekici mi acaba?"

"Umarım öyledir," diyorum. "Aksi takdirde trajik olur."

"ThaYuMNDo, ThaMaNDo ile akraba olabilir," diyor Sammi. "Ya da olmayabilir. ThaMaNDo kısa boylu." Bu muhteşem adam öyle değil.

Hayır, en az

en az 1,85 metre boyunda. Belki daha da uzun. Birkaç kutuyu taşıırken sırtı ve kolları kaslanıyor.

"Haklısın. Ayrıca dönüşüm sürecindeki bir kurt adama benzemiyor."

Kıkırdayarak güldüm, sonra yüzümü havalandırdım. "Belki de yerel bir spor salonuna yazılmalıyım."

"Neden? Şirket spor salonunu ücretsiz kullanabiliyoruz."

"Ama orada erkekleri kesemem."

"Lütfen. Bekar oldukları sürece erkekleri her yerde süzerim." "İş arkadaşları olmaz." Titriyorum. "Bu beni suçlu hissettiriyor, sanki İnsan kaynakları politikasını ihlal ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen muhtemelen ihlal ediyorsun," diyor Sammi neşeli neşeyle spor salonunu kullanmadığı için hiç de anlayışlı davranmıyor.

"Yerel spor salonunda bu adamın yarısı kadar iyi erkekler varsa, aylık üyelik ücreti buna değer."

"Eşcinsel porno kulübüne üye ol. Daha ucuz ve daha iyi seçenekler var. ThaMaNDo'nun spor salonu üyesi olmadığı garantisini yok."

Yüzümü buruşturuyorum. O, görmek istediğim son adam.

Tam o sırada yeni ve çok daha iyi haldeki komşumuz arkasını döndü. Ağzım kurudu, kafamdaki tüm düşünceler kulaklarımdan dışarı sızdı. En azından öyle hissettim. Dizlerim ThaMaNDo'nun karnından daha fazla titriyordu.

Bu çekici adamın yüzü, dudaklarımla okşamak isteyeceğim kadar mükemmel. Kalın siyah saçları yüksek ve geniş alnını süslüyor, hafifçe eğimli düz kaşları onu ciddi ama aynı zamanda biraz da kötücül gösteriyor. Derin gözleri ise en keskin mavilikte. Burnu ince ve düz, elmacık kemikleri manken gibi yüksek ve ağzı...

Aman Tanrım! O dudaklar. Kötü şeyler fısıldadı, ısırıldı, yaladı ve öptü, ta ki bacaklarımla arasındaki etler utanç verici bir şekilde ıslanana kadar, tüm vücudum alev almaya hazırmış gibi hissettim.

Yüzüm kızardı ve o beni gülünç sarı elbisemle görmeden önce yere düştüm. Elbise adeta "Ne kadar harika görüldüğümü gör!" diye bağıırıyordu.

Sammi aşağıya baktı. "Ne oldu?"

Yüzümü kapattım. "Oh, lanet olsun. Kahretsin.

Mahvoldum." "Nasıl? Neden bahsediyorsun?"

"O."

"Kim o?"

"O adam!" Elimi arkama doğru sallıyorum. "O Beş Numara."

"Vay *canına*, kızım! Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun!" Sammi ıslık çalar, sonra kaşlarını oynatır ve yanıma çömelir. "Yani... artık bakire

artık?"

Dudaklarımı büzüyorum. Burada tek bir doğru cevap var ve ne yazık ki bu konuda yalan söyleyemem.

Mutfakta utanç verici bir sessizlik hakim. Sonunda en iyi arkadaşıma bakıyorum.

Sammi, sanki akıl sağlığını eBay'de en düşük teklifi verene satmışım gibi bana bakıyor. Sonunda, "*Ona Bailey yaptın mı?*" diyor.

"Bir nevi..." Bailey, kötü bir randevunun ortasında oradan kaçmamız gerekirse diye ikimizin birlikte yarattığı bir uygulama. Ya da benim durumumda, tek gecelik bir ilişki. Önceden belirlenen bir saatte sizi arar ve cevap verdiğinizde, neşeli bir kadın sesi ile acil bir durum olduğunu ve hemen ilgilenmeniz gerektiğini söyler, böylece size nazik bir çıkış yolu sunar, kırgınlık yaratmaz. Bu uygulama hiçbir yerden indirilemez. Telefonlarımızı rootlayarak yükledik.

Sammi'nin ağzı açık kalır. "*Neden?*"

"Çünkü!" diye bağırırım, sonra dururum. Neden yaptığımı bilmiyorum. Yapmamalıydım. Eğer bekaretimi kaybedeceksem, bunu yapmak için harika bir adam. Ama...

"O, şey... kokuyor
muydu?" "Hayır."

"Ağız kokusu mu? Çürümüş dişler mi?"

"Hayır, hayır." Güzel beyaz dişleri ve gülümsediğinde çok sevimli gamzeleri var. Yüzünün yapısını düşünmek bile göğsümde bir iç çekişe neden oluyor.

"O zaman sorun neydi?"

"*Bilmiyorum!*" Ve bu doğru. Yapamadım işte. "Sana inanamıyorum." Sammi başını salladı. "Sen, *beş* gecelik ilişkiden sonra kızlık zarını bozulmamış tutmayı başaran tek kız sensin."

"Ortada kürtaj yaptırırsam sayılır mı?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Tabii ki sayılır." Kollarını kavuşturur. "Peki ne yapacaksın?"

"O eve gidene kadar burada kalacağım."

Sammi başını sallar, sonra kollarını havaya kaldırır. "Ya orası onun evi *ise?*"

"Olamaz. ThaMaNDo ne olacak?" O primatı geri isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama istiyorum. Çaresizce.

"Belki de ölmüştür." Sammi sivri çenesini parmağıyla dokundu. "Çıplak danslarından bıkip onu öldüren biri olması olası. Eminim bu yasal bir şeydir."

"Bunun yasal olmadığına eminim."

O devam ediyor. "Belki ThaMaNDo ve ThaYuMNDo ev arkadaşıdır ve sen ona tekrar Bailey yapmazsan, ikinizin bir araya gelmesi için başka bir şansınız olur. Böyle mükemmel bir örnekle bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum."

Kulaklarımı kapatıyorum. Onun spekülasyonlarını daha fazla dinleyemem. Bu benim hayatım.

"En azından adını biliyor musun?" diye soruyor Sammi, omzuma dokunarak. "Onu ThaYuMNDo diye çağırmaktan rahatsız olduğumdan değil."

"Matt." Güçlü. Erkeksi. Tıpkı kendisi gibi.

Biri kapıyı çalıyor, ben de hemen kalkıp kapıya koşuyorum. Belki Yehova'nın Şahidi'dir. Ya da en sevmediğim politikacının seçim kampanyasından gönüllülerdir. Umurumda değil. En iyi arkadaşımın Beşinci Başarısız Tek Gecelik İlişki sorgusundan daha iyidir. Önceki sorgulamalar o kadar da kötü değildi, ama o, benim terk ettiğim erkekleri hiç görmedi. Ve hiçbiri Matt kadar çekici değildi.

Kapıyı açmak üzereyim, ama Sammi mutfak penceresinden dışarı bakınca duruyorum — boynunu iyice uzatırsan kim geldiğini görebilirsin — ve kanımı donduran o olağanüstü neşeli sesiyle "Yakışıklı alarmı! Göğüslerini dışarı çıkar!" diye bağırıyor.

Kapıyı açmam gerek yok, Yehova'nın Şahidi olmadığını biliyorum. Jan'ın Yasası hâlâ geçerli.

Matt'in kapıların arkasını görebilen bir mutant uzaylı olması ihtimaline karşı, yüzümü kapatıp mutfığa koşarken, boğazımın derinliklerinden yaralı bir hayvan gibi inliyorum, ancak çıkardığım ses daha çok kuduz bir köpeğin sesine benziyor. Mermer tezgahın arkasına saklanıp ellerimi birleştiriyorum ve hemen uyanmak için dua ediyorum.

Bu, eve dönüş uçağında gördüğüm bir kabus olmalı. Ekonomi sınıfındaki koltuklar, kolsuz, bacaksız, ergenlik çağındaki bir insanın oturabileceği kadar büyük. Koltuklar kadar korkunç rüyalar görmem de gayet mantıklı. Sınıf yükseltme için ödeme yapmak için çok mu geç kaldım? Eminim birinci sınıf yolcular uyuyakalmıyor ve terk ettikleri seksi kadınları rüyalarında görmüyorlardır.

"Korkak," diye mırıldanıyor Sammi, ayağıyla benim ayağıma hafifçe vurarak. "Hadi ama. Koştuğunu duydu. Pek de sessiz değildin."

Kafamı sallıyorum.

"Karşılaş onunla," diyor.

"Hayır."

"Tanrım, sen tam bir delisin." Diye iç geçirir ve kapıya doğru yönelir. "Bana borçlusun."

"Teşekkürler," diye fısıldarım. Ona borçluyum. Hem de çok. En azından bir böbreğim kadar.

"Merhaba," der Sammi, kapıyı açarak. "Ben Sammi, sen kimsin...?"

"Matt," diyor, sesi Manhattan'daki o barda beni baştan çıkaran o derin ve kısık tonda. Hâlâ sinirlerimi gıcırdatıyor, vücudumun her yerine sıcak bir karıncalanma yayıyor. "Oraya yeni taşındım."

Onu görmem gerekmiyor, evi işaret ettiğini biliyorum.

Kahretsin. ThaMaNDo kesinlikle gitmiş... ya da en azından bir ev arkadaşı var. "Harika." Sammi gülümsüyor. "Mahalleye hoş geldin."

"Ve... sakıncası yoksa, biraz şeker ödünç alabilir miyim?" diye tatlı bir sesle soruyor.

Ben irkildim. Bu o kadar klişe ki canımı yakıyor. Belki de benimle karşılaşacağını biliyordu. Yani... Başka neden kendi evinin çevresindeki diğer evler yerine bu eve gelsin ki?

"Tabii ki yapabilirsin... birkaç soruyu cevaplarsan."

"Tamam."

"Açıkça söylemek gerekirse, benim gözümde bir adam var zaten. Bu sorular aslında korkak arkadaşım için."

"Sorun değil."

Biraz yana kayıp kompakt aynamı kullanarak onları gözetliyorum, flaşın patlamadığından emin olarak. Matt gülümsüyor, o sevimli gamzesini gösteriyor.

Küçük bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Vücudum, cuma günü o şeytani gülümsemeyi ve gamzeyi gösterdiği anda yaptıklarını hatırlıyor. Karşılanmamış bir ihtiyaç kanımda dolaşıyor ve tek yapabildiğim çömelip hareketsiz kalmak.

"Şu anda ciddi bir ilişkin var mı?" diye soruyor Sammi. "Eşin, nişanlın ya da kız arkadaşın?"

Elim yanan yanağıma uçar. Geri alıyorum. Ona böbreğimi borçlu *değilim*. Ona borçlu olduğum şey, kıcına sağlam bir tekme.

Matt gözlerini kırptırır ve "Ah...

hayır" der. "Çocuğun var mı?"

"Hayır."

"IQ'n kaç?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve o, benim çılgın en iyi arkadaşımı polise ihbar edip hapse attırması gerekirken, "seni eğlendiriyorum" tonuyla cevap verir. "En az üç haneli, ama hiç test yaptırmadığım için kesin olarak bilemem."

"Yüz yirmiden fazla diyelim. Yeterince zeki görünüyorsun."

Sammi omzunun üzerinden mutfağa bakar ve o sırtışını atar, ve ben bu sorgulama bitmeden önce çok utanç verici bir şey soracağını biliyorum. Matt'in ne düşündüğünü umursamıyor ve benim rahatsızlığımdan fazlasıyla keyif alıyor. Kafamı çılgınca sallıyorum, ama yeterince çılgınca değil, çünkü o, tezgâhın üzerinden yayılan görünmez dalgalar halinde hissedilen *hayır cevabını* görmezden geliyor.

Yaklaşır ve sesini alçaltır. "Herhangi bir hastalığın var mı?"

Kaşlarını kaldırır. "Hastalık mı?"

"Evet. Bilirsin. AIDS gibi. Herpes. Genital siğiller. Frengi.

Kanser. Her zamanki gibi."

Öksürüyor. Ya da belki boğuluyor. Kafamda kanın cinayet işleme niyetiyle uğultu yaptığı için bunu anlamak zor. Sonunda "Ben temizim. Doktor raporu ister misin?" diyor.

"Gerek yok, ama istersen bir kopyasını bırakabilirsin," diye mırıldanır.

"Peki ya sen?"

"Ben neyim?"

"Sen temiz misin?"

"Oh, endişelenmen gereken kişi ben değilim." O kıkırdar.

Onu öldüreceğim. Bu, en iyi arkadaşını boğmak için en mükemmel gerekçe değilse, neyin gerekçe olduğunu bilmiyorum.

"Şekeri alabilir miyim?" diye sorar. "Huh. Demek gerçekten şeker ihtiyacın var?"

"Aksi takdirde senin... *ilginç* sorularını cevaplamazdım."

Kız başını sallar. "Haklısın. Bir saniye bekle."

Siyah bir kupa ile mutfağa gelir ve bana "Senin için her şeyi hallettim" bakışı atarken, onun kupasını kilerden aldığı beyaz şekerle doldurur.

Parmağımı yavaşça boğazıma götürürüm ve o sadece güler. Kaltak.

Ona şekeri uzatır ve o, giderken ona meraklı bir bakış atarak "Teşekkürler" der.

Kapı kapandıktan sonra, onun duyamayacağı bir mesafeye gittiğinden emin olmak için beşe kadar sayarım. Sonra ayağa fırlayıp en yakın arkadaşına dönerek, "Ne oluyor kızım!" derim.

"Ne?" diyor Sammi.

"Ona o soruları sorduğuna inanamıyorum!"

"Sana yardım etmeye çalışıyordum. O, vazgeçilemeyecek kadar iyi bir erkek. Artık zeki, sağlıklı ve boş olduğunu ve çocuksuz olduğunu kanıtladı, bir kez daha deneyebilirsin. Yatakta iyiye onunla çıkabilirsin bile... Eminim iyidir."

"Hayır."

Sammi bir kolunu karnına doladı, diğer dirseğini üzerine koydu ve çenesini eline dayadı. "Neden olmasın?"

"Çünkü. Bekaretimi kaybetmenin amacı bir ilişki yaşamak değil."

"O zaman ne için?"

"Bir dönüm noktası... Yaptığın ve sonra hayatına devam ettiğin bir şey." "Bu delilik."

"Senin deli sorularından daha delice değil! Karım? Nişanlım? Kız arkadaş? Çocuklar? Hastalıklar? Aman Tanrım!"

Sammi kollarını açar. "Rica ederim! Doktor raporu istemediğın için kızgınsan, bana söyle, bir dahaki sefere gördüğümde sorarım."

Başımı geriye eğip tavana bakıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Beni nedimen yapmanı bekliyorum. İkiniz hakkında içimde bir his var."

İkinci Bölüm

Seyahatimin yorgunluğunu atmak için hızlıca duş aldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum. Belki de aşırı tepki verdim. Sammi iyi niyetli ve bana rahatlamamı ve V-Card'ımı atmamı söylüyor, tabii ki uygun bir erkek bulabilirsem.

Geniş bir tişört ve yoga pantolonu giyip akşam yemeği için aşağı iniyorum. Muhtemelen doktorun önerdiği şey budur. Yemek her zaman ruh halimi iyileştirir, ne kadar abur cubur olursa o kadar iyi.

"Pizza getirdim!" diyor Michelle, elinde kocaman bir Costco pizza kutusu ile içeri girerken. Fahişe ayakkabıları parke zeminde tıklıyor ve kapının yanında ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kıpırdatıyor. Özenle şekillendirilmiş kahverengi saçları artık kıvrıcık olmaktan çok dalgalı ve yüzündeki makyaj kusursuz, geniş karamel rengi gözlerini ve yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor. Kızıl kırmızı ruj, arı sokmuş gibi dolgun dudaklarını kaplıyor — yurttan kalan tüm erkekler onlara DSL diyordu — ve dekolte, dar siyah elbise, push-up sütyenle vurgulanan göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor.

"Mükemmel zamanlama," diyorum gülümseyerek. "Ben de tam bir şeyler atıştırmayı düşünüyordum."

"Sammi, sana ihtiyacın olacağını söyleyerek yolda almasını söyledi."

Yüzümü buruşturuyorum. "En azından günahlarının kefareti nasıl ödeyeceğini biliyor."

"Ne oldu?" Çantasını kanepeye bırakıp pizzayı altı kişilik yemek masasına koyar.

"Yeni bir komşumuz var."

"ThaMaNDo gitti, yerine ThaYuMNDo geldi," diyor Sammi bize katılırken. "Günün nasıl geçti?"

"Oldukça iyi. Bir hileciyi yakaladım." Michelle zaferle sırıttı. Ben ve Sammi gibi Sweet Darlings Inc. şirketinde çalışmasına rağmen, hafta sonları yerel bir özel dedektif için bal küpü olarak ek iş yapıyor. Genç ve güzel olan Michelle, mükemmel bir yem.

Yemek masasına oturup birer dilim alırız. Büyük bir ısırık aldıktan sonra Michelle, "Peki. Bu ThaYuMNDö kim?" der.

Ve tabii ki Sammi ona her şeyi anlatır, benim başarısız Beşinci Tek Gecelik İlişkisi'nden başlayıp aşağılayıcı sorgulamayla biten hikayeyi.

"Vay canına. Bu... ilginç," diyor Michelle.

"Değil mi?" Diye ekliyorum ve kola içiyorum. "O çok ileri gitti."

Michelle başını sallar. "Kesinlikle daha incelikli olabilirdi. Ve hastalıklarla ilgili soru da anlamsızdı. Erkekler bu konuda sürekli yalan söylerler. Hatta, ilişki durumları hakkında da sürekli yalan söylerler."

"İşin seni alaycı yapmasın. O oldukça samimi görünüyordu," der Sammi umursamazca omuz silkerek. "Onun için bizim bu tür şeyleri önemsemediğimizi bilmesi önemli."

Michelle düşünceli bir şekilde yemeğini çiğniyor. "Ona söylemelisin."

"Ne?" diyorum.

"Başladığın şeyi bitirmek istediğini." "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Çünkü yan daireye taşındı," diyorum.

"Ama bu mükemmel. Onu gözlemleyebilirsin. İlk deneme iyi giderse, ikinci denemeyi de yapabilirsin."

Sammi başını sallar. "Birden fazla porsiyon olmaz her zaman uygun, özellikle de kapının yanıdaysa."

"Açık büfe gibi," diyor Michelle.

"Aynen öyle. 'Ne kadar sıklıkla istersen sikebilirsin' komşusu."

"Ama onu gözetlemek ya da birden fazla kez yardım etmek istemiyorum," diyorum. "Onu bir daha görmek istemedim."

Michelle gözlerini kırptırır. "Gerçekten mi?"

"Neden şehir dışındayken sadece tek gecelik ilişkiler yaşadığımı sanıyorsun?"

"Otelin odası seni heyecanlandırıyor sanmıştım. Otel odaları insanlarda bu etkiyi yaratır."

"Oda ile alakası yok."

"Görünüşe göre ulaşılması gereken bir dönüm noktası var," diyor Sammi kuru bir şekilde.

Michelle bana şaşkın şaşkın bakar. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur, ama o kendi V-Kartıyla benim yaşadığım sorunu hiç yaşamadı. "Peki ne yapacaksın? Artık komşu olduğumuza göre ondan sonsuza kadar kaçamazsın."

"ThaMaNDo'yla karşılaşmaktan kaçındık," diyorum.

"Evet, ama sadece o sabahları bizim gibi işe gitmediği için." Sammi düşünceli bir şekilde bardağının kenarına dokunur. "ThaYuMNDo iyi bir işi var gibi görünüyor."

Muhtemelen öyledir. Tanıştığımızda bana avukat olduğunu söylemişti. Ama sonra bana New York'ta yaşadığını da söylemişti. Yalancı. "İşe bir saat erken çıkacağım."

Michelle titrer. Onun için uyku kutsaldır. "Peki bu ne kadar sürecek?"

"O taşınana kadar!"

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah bir saat erken kalkarım. Matt'e rastlamamak için acele ederim. Hızlıca duş aldıktan sonra makyaj yapar ve ateş kırmızısı saçlarımı sıkı bir topuz yaparım. Keşke Sammi gibi siyah saçlarım olsaydı, ama yapacak bir şey yok. Yüzümü daha da gizlemek için Michelle'den ödünç aldığım Clark Kent gözlüklerini bile takarım. Matt'i, olmadığım biri olduğuma inandırabilecek kadar naif değilim - bu sadece çizgi romanlarda işe yarar - ama muhtemelen uzaktan kim olduğumu anlayamayacaktır.

Umarım.

Hüzünle iç geçiriyorum. Güneş gözlüğü daha iyi olurdu, ama benimkini uçakta unutmuşum. Yüzde doksan dokuz ihtimalle bir daha göremeyeceğim. Bu öğleden sonra gidip yeni bir tane almalıyım.

Ekstra sigorta olarak, Michelle ile alışverişe çıktığımızda aldığım, dantelli, neredeyse görünmez olan şanslı iç çamaşırımı giyiyorum. O, sabah giydiğiniz iç çamaşırının gününüzü iyi ya da kötü hale getirebileceğine inanıyor ve ben onun gibi düşünmesem de, biraz ekstra sigorta zararı olmaz.

Bej renkli dar bir üst ve muhafazakar gri kalem etek giyiyorum, ayrıca fahişe gibi görünmeyen siyah babetler. Bunlar, Project Lose V-Card kıyafetlerimden daha farklı olamazdı. Çantam bile, bir outlet mağazasında indirimden aldığım sade siyah bir Coach.

Kapıdan çıktığımda Michelle'in alarmı çalıyor ve Sammi koşudan dönüyor, tüm vücudu terden sıırıslam. Siyah Nike tayt ve spor tişörtü ona çok yakışıyor

ve biraz su içtikten sonra, "Erken kalkmak konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyor.

"Hayır."

Kafasını sallıyor. "O harika parçayı kaçırmak için çok fazla uğraşmak gerek. O güzel popoyu becermelisin. V-Card'ını kaybetmenin daha kötü yolları da var." Yüzümü görmezden gelerek içeri giriyor.

Matt'in arabası, metalik kırmızı bir BMW cabrio, garaj yolunda duruyor. Yanılmıyorsam adam henüz uyanmamış. Tüm perdeler ve panjurlar kapalı ve içeride ışık görmüyorum.

Belki şansım yaver gider ve Matt gece çalışıyordur... Gerçi gece vardiyasında çalışan avukatların ne tür işler yaptığını bilmiyorum. Ama bu günlerde hiçbir şey belli olmaz, değil mi? İş dünyası artık uyumuyor. Matt, Pekin'deki dev bir holdingde çalışıyor olabilir ya da CEO'nun yıllık ikramiyesini belirleyecek büyük bir anlaşmayı sonuçlandırmak için uğraşıyor olabilir.

Ve eğer o sekizden beşe kadar çalışmazsa, normal saatimde kalkmaya başlayabilirim. Uykusuzluk - sadece bir saat bile olsa - beni çok zorluyor ve gerçekten kafeine ihtiyacım var.

Nedense, yerel Starbucks'ın arabaya servis noktasında sıra yok. Bu, şansımın döndüğü anlamına mı geliyor?

Ne inerse, o da çıkar. Şansım dün gece kesinlikle dibe vurdu ve bugün evren bana "Üzgünüm kızım, bunu telafi edeyim" diyecek.

Buna tamamen katılıyorum.

Tam yağlı sütlü Grande karamel macchiato alıyorum. Normalde yağsız sütlü Venti alırım, ama erken kalktığım için biraz savurganlık yapmayı hak ediyorum.

Sonra... bugün kendimi çok şanslı hissettiğim için, yerel bir benzin istasyonuna uğrayıp bir piyango bileti alıyorum. Şu anda elli milyon dolardan fazla değeri olan büyük ikramiye kazanma şansım o kadar düşük ki, bir Boeing Triple Seven'in üzerime düşme ihtimali daha yüksek. Ama neyse, bir kız hayal kurabilir, gerçi gerçekten kazanırsam ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Muhtemelen bir kağıt torbaya nefes alıp, parayı bir yere saklayıp işe geri dönerim. Ve Altıncı Tek Gecelik İlişki'yi denerim.

Sweet Darlings Inc. şirketine arabayla gitmek on dakikadan fazla sürmüyor. Yoğun saatlerde bile evimden sadece yirmi dakika uzaklıkta. Şirketin merkezi, Dulles'in bir mahallesi olan Sweetridge'de bulunan, on beş katlı, fildişi renginde, kare şeklinde güzel bir binadır. Büyükanнем Alexandra Darling şirketi kurduğunda, bölge nispeten ucuz ve gelişmemişti. AOL ve hükümet müteahhitlerinden, daha eğlenceli ve ilginç şeyler yapmak isteyen birçok programcıyı şirketine çekmeyi başardı. Yıllar içinde, ana iş odağını masaüstü yayıncılığından, insanların en değerli anılarını paylaşmak için kullanabilecekleri şık bir mobil uygulamaya kaydırıldı. İlk ve hala en büyük ve en duyarlı hedef kitlemiz yeni ebeveynlerdir. Ortalama olarak, her kullanıcı bebeklerinin fotoğraf ve videolarını saklamak ve paylaşmak için yılda üç yüz dolardan fazla harcıyor. Ve tüm isteklerini karşılamak için özel ekiplerimiz var.

On dördüncü kata çıkıp, pazarlama müdürü David Darling'in köşe ofisinin hemen dışında bulunan masama doğru yürüyorum. David Darling aynı zamanda kuzenimdir. Çalışma alanım mütevazıdır; L şeklinde ahşap bir masa ve üç adet dosya dolabı vardır. Şirket teknik olarak kağıtsız çalışmaya geçmiş olsa da, gerçekte pazarlama bölümünde hala çok fazla kağıt kullanıyoruz. Masamda, üzerinde adımın yazılı olduğu küçük, metal görünümlü bir plaket var: Jan Doe. David'in kapısındakinden farklı olarak, alt kısmında unvan yazmıyor.

Çantamı alt çekmeceye koyup kilitliyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum. E-posta programı otomatik olarak açılıyor ve e-postaları indiriyor.

"Günaydın, Jan."

Büyükanнемin sakın selamına bakıyorum. Her zamanki gibi şık giyinmiş, açık mercan rengi bir kazak elbise ve ten rengi rugan ayakkabılar giymiş. Eskiden kumral olan saçları artık tamamen çelik grisi olmuştu. Saçlarını boyamayı reddediyordu, ancak yumurta şekilli yüzüne zarif ve kabarık bir görünüm katan pahalı bir bob kesim saç modelini tercih ediyordu. İnce dudakları, dişlerini hiç göstermeyen küçük bir gülümsemeye kıvrılmıştı — gerçek dişleri olmasına rağmen dişlerini asla göstermezdi — ve soluk gri gözleri bana bakarken sıcaklık saçıyordu.

"Erken geldin," diyorum.

"Bu saatlerde hep buradayım."

"Oh." Bu benim için yeni bir bilgi. Sweet Darlings Inc.'in CEO'su ve başkanı olduğu için, bir haftadan az bir süre sonra 65 yaşına gireceği de cabası, ne zaman gelirse o zaman gelir diye düşünüyordum. Saat dokuzdan sonra geldiği için ona kim zorluk çıkarabilir ki?

"Sen ise erken *gelmişsin*," diyor. "Gözlüklerin güzelmiş."

"Yapmam gereken bazı işler var," diye yalan söylüyorum. Beşinci tek gecelik ilişkimden ona bahsetmem mümkün değil. Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

"Yine de bir dakikanı ayırabilirsin umarım."

"Tabii ki." Büyükanmem olsa da olmasa da, Alexandra şirketin başkanı. Kimseye, kendi çocuklarına bile, taviz vermez. Bu, başkalarının ona kin beslemesini engeller.

Masamın kenarına yaslanır. "Gördün mü bilmiyorum ama uygulama geliştirme ekibinde ve bazı yönetim pozisyonlarında boş yerlerimiz var."

"Geçen hafta e-postayı okudum." İnsan kaynakları tüm çalışanlara açık pozisyon duyuruları gönderir.

"Başvuracak mısın?"

"Şey... Henüz düşünmedim." *Hayır.*

"Başvurmalısın. Senin için harika fırsatlar." "Eminim öyledir."

Bana sabit bir şekilde bakar. "Başvurmayacaksın."

"Bu aralar çok meşgulüm ve başvurular biraz zaman alıyor."

"Bu çabaya değer. Birçok pozisyon giriş seviyesinde ve sen bu iş için son derece uygunsun."

"Bunu bilmiyordum. Daha deneyimli birini aradıklarını sanıyordum," diye yalan söylüyorum. "Bugün daha sonra ilanları tekrar kontrol edeceğim."

"Lütfen öyle yap." Alexandra dikleşir. "Sende büyük bir potansiyel görüyorum, canım."

"Teşekkür ederim." Ama ona "büyükanne" demiyorum. Bazen hangi Alexandra Darling ile konuştuğumu bilemiyorum.

"Cumartesi günkü partiyi unutma. İstersen birini de getirebilirsin. Sonra kutuları alabilirsin."

" unutmayacağım ." Parti parti daha kutlanacak kutlamak yaklaşan yaklaşan doğum gününü kutlamak ve ailenin tüm üyeleri bu partiye katılmak zorundadır. "Ve ben

Uygun birini bulursam yaparım." Alexandra'nın tavan arasında duran annemin eşyalarının bulunduğu kutular hakkında yorum yapmıyorum çünkü sabahın ilk saatlerinde bu konuyu açmak istemiyorum.

Başını eğip endişeliymiş gibi bana bakıyor. Endişelenmesine gerek yok. "Verimli bir gün geçir."

"Sana da."

Alexandra ayrılır, ben de dizüstü bilgisayarına dönüp dağınık gelen kutumu tıklamaya başlarım. İnsan kaynaklarından gelen e-posta dikkatimi çekiyor, muhtemelen büyükannemle yaptığım sohbet yüzünden. Uygulama geliştirme pozisyonu çok ilginç görünüyor. Ekip çok küçük ve ücretsiz kullanıcılarımıza, onlar için alakalı ve anlamlı buldukları reklamlar sunarak onları kazanmaya odaklanmış. Ücretsiz uygulamamızın en önemli özelliği, kullanıcılarımızı kimse istemediği rahatsız edici reklamlarla spamlamamak veya rahatsız etmemek, ama yine de onlardan para kazanmayı başarmak.

Eğer ilgileniyorsanız, buradaki büyük sarı düğmeye tıklayın diyor. Fare imlecimi üzerine getiriyorum... ama sonra iç çekip, David'in ekibinin üzerinde çalıştığı yeni bir kampanya ile ilgili bir e-postaya tıklıyorum. Alexandra beni idari pozisyonlardan uzaklaştırmaya çalışıyor, ama ben, David'in programını takip etmekten veya toplantılar için fotokopi çekmekten daha önemli bir şey yapmamı istediği için ekibe girmek istemiyorum. Tüm amcalarım, teyzelerim ve kuzenlerim yönetim pozisyonlarında, ama onlar bu tür işler için doğmuşlar.

Peki ya ben, diye soruyorsunuz?

Aslında Darling ailesi beni pek istemiyor. Annem ben on yaşındayken bir trafik kazasında öldüğünde, benim varlığımdan haberdar bile değillerdi ve beni yanlarına almak zorunda *kaldılar*. Ama ben yerimi biliyorum. Ben, doğmaması gereken bir çocuğum, çünkü ben olmasaydım, annem eve dönmüş ve o şekilde ölmemiş olabilirdi. Darling ailesinde kimse bunu yüksek sesle söyleyecek kadar kaba veya nezaketsiz değil, ama ben iki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarabilirim. Annem, Alexandra'nın beş çocuğunun en küçüğüydü ve üstelik tek kızıydı. Alexandra'nın ondan uzak durması yönündeki açık emirlerine rağmen, on sekiz yaşındayken babamla kaçtı. Anlaşılan ilk görüşte aşık olmuşlardı. Sonra babamın çocuğuna, yani bana hamile kaldı.

Babamın kim olduğunu hiç açıklamadı ve onunla hiç evlenmedi. Hamileyken ayrıldılar mı, ayrılmadılar mı bilmiyorum. Bana şöyle dedi

O harika bir adamdı, ama annelerin çocuklarına böyle şeyler söylemek işlerinin bir parçasıdır. Annemin babamla yaptığı her şeyin aşk için olduğunu düşünecek kadar aptal değilim, çünkü doğum belgemde babamın adı olarak "John Doe" yazıyordu. Onu sevseydi, ona ya da ailesine söylerdi ve ben de babamın anne ve babasını tanırdım. Ayrıca, rahmetli babasından mütevazı bir miras kaldığı için parası hiç eksik olmamasına rağmen, ailesi yokmuş gibi davranırdı. (Mirasın varlığını yirmi bir yaşına bastıktan sonra öğrendim ve Alexandra, bu parayla yatırım olarak satın aldığı evi bana verdi.

Peki ya ben? Benim adım Jane Doe olmalı, bundan eminim, ama annem bu yazım hatasını düzeltmeye hiç zahmet etmedi, bu yüzden ben sadece Jan'ım.

Boğazım birden kurur ve macchiatomu büyük bir yudumla içerim. Annemin tembel olması beni bu kadar üzmemeli. Adım Jane Doe olsaydı, büyürken ne kadar alay konusu olurum bir düşünün.

Jan Doe harika bir isim. Annem hatayı düzeltmeyerek düşünceli davranmıştı. İçeceğimden bir yudum daha alıp, gelen kutumdaki ürkütücü sayıda e-postayı ele almaya başlıyorum. Bir evim, bir işim ve harika arkadaşlarım varken kendime acımayacağım.

Dördüncü Bölüm

Yaklaşık bir saat sonra, iş arkadaşlarım gelmeye başlayınca ofis canlanıyor ve taze çekilmiş kahvenin kendine özgü aroması ortalığı kaplıyor. Büyükanmem, çalışanları için ucuz kahveye inanmıyor. Özenle öğütülmüş organik kahve çekirdekleri, üreticilerin sürdürülebilir ve sorumlu tarım uyguladığı denizaşırı plantasyonlardan geliyor.

Telefonum çalıyor. Resepsiyondan Loretta arıyor. Oryantasyon programını birlikte geçirdik ve takım oluşturma egzersizlerinde aynı grupta olduğumuzdan beri yakın arkadaşız.

–Loretta: Taze donut uyarısı!

Kaşlarımı kaldırıyorum.

–Jan: Ne oldu?

–Loretta: Yeni bir çalışan. Vay canına. Çok yakışıklı. Umarım sevgilisi yoktur ya da eşcinsel değildir. İyi erkekler asla müsait olmazlar.

Bunu biraz şüpheyile karşılıyorum. O, yeni bir ilişkiden çıkmış ve biriyle birlikte olmak için çaresiz durumda; yarı yarıya iyi bir erkek bile işini görür.

–Jan: İyi olduklarını böyle anlarsın. Henüz sevgilisi olmayan yakışıklı bir adam mı? Garip.

–Loretta: Birisi ilk olmalı. >:(Neden ben olamıyorum?!

Metinden somut bir somurtma hissedebiliyorum, bu da önemsiz bir şey
feat. değil

—Jan: Genelde biri ilk olur, ama bu sadece iyi olanlar reşit
olmadan olur.

—Loretta: Biliyorum. Hâlâ ilk erkek arkadaşımdan ayrıldığım
için üzgünüm. Şimdi en az on milyon dolarlık bir serveti
olduğunu ve çok yakışıklı olduğunu biliyor musun?

—Jan: Başka fırsatlar da olacak... ama şirketten biriyle değil. Bir
şey ters giderse, külotundan tuvalet kağıdı sarkması daha garip
ve utanç verici olur.

—Loretta: LOL.

Uzun boylu, esmer saçlı David'in bana doğru geldiğini görüyorum.
Yirmi dokuz

yaşında, muhtemelen Sweet Darlings Inc. şirketinde önemli ve nüfuzlu biri
olacak. Başarısız olamayacak kadar zeki ve hırslı, işini de çok seviyor.
Mavi gömlek ve siyah pantolon giymiş, kravatı yok. Kravatlardan nefret
ediyor, onları sosyal bir zorunluluk olarak görüyor.

—Jan: Patron geldi. Gitmeliyim.

Telefonumu kaldırıp gülümsüyorum. "Günaydın, David."

"Günaydın." Gri gözleri masamdaki kağıt yığınınına düşüyor. "Erken
gelmişsin."

"Güne erken başlamak istedim!"

O ofisine girerken, ben kalkıp dinlenme odasına doğru yöneliyorum.
Bana gerek olmadığını söyledi, ama diğer herkesin asistanı yaptığı için, o
geldiğinde ona her zaman taze kahve getiriyorum. Patronlar arasında
fena sayılmaz... ama beni önemli toplantılara götürüp, sadece bir asistan
olduğumu ve herkesin önünde konuşmaktan hoşlanmadığımı bildiği
halde, fikirlerimi sormaya başlıyor. Ayrıca beni çok çalıştırıyor, müşteri
tabanımızla ilgili verileri incelememi ve analiz etmemi istiyor. Bazen,
pazarlama ekibimizdeki analistlerden daha fazla

pazarlamacılık ekibimizdeki analistlerden daha fazla müşteri segmentasyonu hakkında notlar yazıyorum. Bazen gizlice bana zorluk çıkardığını düşünüyorum.

Yolun yarısına geldiğimde, koyu renk saçlı, üzerine tam oturan lacivert çizgili takım elbise giymiş, elinde bir kutu donut olan bir adam gördüm. Loretta'nın bahsettiği yeni çalışan olmalı. Onun hakkında neden bu kadar hayranlık dolu konuştuğunu anlayabiliyorum. Giysiler geniş omuzlarına ve ince gövdesine mükemmel uyuyor ve ceket poposunu gizliyor olsa da, pantolonunun ince bacak hatlarını sarması, olağanüstü bir poposu olduğunu açıkça gösteriyor.

Bana sırtını dönmüş, kuzenlerimden biri olan Cora Darling ile sohbet ediyor. Cora finans sektöründe çalışıyor. New York'ta mankenlik yapan ablasının aksine, Cora şeker, yağ ve ekstra glüten içeren yiyecekleri seviyor. Junk food'u sevmesine rağmen, ebeveynlerinden miras aldığı mükemmel kemik yapısı sayesinde zayıf. Parlak siyah saçları ve parlak kehribar rengi gözleriyle, muhtemelen binadaki en güzel kadın.

David'e büyük bir fincan taze kahve dolduruyorum, bir paket Splenda ekliyorum — tam da onun sevdiği gibi — sonra masama geri dönüp haftanın gündemini ve onun incelemesi gereken birkaç belgeyi içeren bir klasörü alıyorum. Yeni işe alınan kişi artık Cora'nın masasında değil, muhtemelen ona istediği donutu vermiştir.

Akıllı adam. Taze donutlar, ofisteki diğer insanlarla tanışmak ve onların sevgisini kazanmak için ucuz bir yoldur.

Cora beni fark eder ve bana gelmem için işaret eder. Kahvenin sıcak ve taze kalmasını sağlamak için gözüm kahvede, yanına giderim. Cora'yı ne kadar sevdiğim kadar, konuştuğunda biraz uzun soluklu olabiliyor ve söyleyecek çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum.

Bana yaklaşıp. "Yeni işe alınanla tanıştın mı?"

"Henüz."

"Tanışmalısın."

"Donut almak için mi?" diye takılıyorum.

"Hayır, aptal. Yani, evet, onun donutları da harika. Ve iyi olanlar bitmeden bir tane almalısın."

"Bütün donutlar aynı derecede lezzetlidir sanıyordum."

"Hayır. En iyileri ekstra glüten ve çikolata dolgulu olanlar." Gz kırpar.

Onun ne kadar iflah olmaz olduğunu görünce gülümsüyorum. Sağlıksız beslenme alışkanlığı, kısmen, o kadar sağlıklı ki mide bulandırıcı olan ablasına karşı bir isyan. Bir insan bir günde ne kadar kale suyu içebilir ki kusmadan?

"Ama donutları unut. Hiç kalmamış olsa bile, yine de onu görmeye gitmelisin. Sadece bir bakmak için. O çok yakışıklı bir adam. Dick Button'ın yerine bu kadar yakışıklı bir adamın geleceğini bilseydim, onun daha erken emekli olması için kampanya yapardım."

"Yani o yeni şirket avukatı mı?" "Evet."

Çok ilginç. Yeni bir avukat aldığımızı duymuştum, ama Cora'nın dikkatini çekecek kadar çekici olduğunu bilmiyordum. Erkekler konusunda çok seçicidir, ama bunu yapmaya hakkı var. "Mümkünse onunla karşılaşmaya çalışacağım. Gitmem gerek. David kahvesini bekliyor."

Burnunu kırıştırdı. "Neden uğraşıyorsun bilmiyorum. Kendi kahvesini kendisi almalı."

"Benim için sorun değil. Masamdan uzaklaşmam için bir fırsat oluyor." Ve düzenli kafein alımı onu mutlu ediyor.

David'in ofisine giderken masamdan dosyayı alıyorum. Bir kez kapıyı alıyorum ve cevap beklemeden içeri giriyorum.

O kadar ani durdum ki, neredeyse elimdeki kahveyi dkyordum. Halüsinasyon görüyor olmalıyım, çünkü Matt, namı diğer Beşinci Tek Gecelik İlişki, burada oturuyor olamaz. Gözlerimi birkaç kez kırıp netleştirdim. Ama hayır. Hâlâ önümde, ziyaretçiler için ayrılmış iki sandalyeden birinde oturuyordu.

Önceden farklı olarak, takım elbise giymişti — lacivert çizgili bir takım elbise. Bir kutu donut var ve...

"Oh, harika," diyor David neşeyle. "Jan, Matt Aston ile tanış. O bizim yeni şirket avukatımız."

Bakışlarım ona kayıyor, sonra tekrar Matt'e dönüyor. Loretta ve Cora'nın bahsettiği yakışıklı adam. Tabii ya. Beynim yetişmek için çabalıyor, çünkü ciğerlerin yeterince hava almaya çalışırken ve kafanda sadece yüksek bir uğultu duyarken nasıl düşünebilirsin ki?

Kahveyi vermeden, hemen arkamı dönüp çıkıyorum, kapıyı arkamdan tıklatarak kapatıyorum. Sonra, ağzım altın balık gibi hareket ederken, biraz hava alıyorum.

Yeni gerçekliğim yavaş yavaş kafama yerleşmeye başladı.

Aman Tanrım! Beş Numara yeni işe alınan mı? Ne yapacağım ben şimdi?

Yapabileceğim bir şey var mı?

Kalbimin staccato ritmini düşünürüm. Paniklemeye gerek yok. Evet, ideal olarak birbirimizi bir daha görmememiz gerekir, ama bu tam bir felaket değil. Cuma günü kendimi tek gecelik ilişki kişiliğimle tanıttım: Üç yıl önce Brooklyn'e taşınan Marylandli Bella. Bella, vücuduna yapışan bir elbise ve fahişe topuklu ayakkabılar giymişti, saçları dağınık ve kıvrımlıydı, yüzü ise normalde asla kullanmadığım cesur renklerle tamamen makyajlanmıştı. Jan Doe olarak, gözlüklerimle ve enseme sıkıca bağlanmış saçlarımla tamamen farklı görünüyorum. Kıyafetim bile profesyonel ve muhafazakar tarafta. Beni neredeyse yattığı kıza benzediğimi düşünebilir, ama ne olmuş yani? "Hey, sen cuma gecesi bana oral seks yapıp sonra giden kız mısın?" diye sormayacak ya.

Ayrıca, o da gelmek zorunda kaldı. Öyleyse neden şikayet ediyor?

"Jan, iyi misin?" David'in sesi masamdaki interkomdan geliyor.

Kahretsin. Masamdan bir kalem alıp, dosyaya saplayarak ofise geri döndüm. "Kusura bakma," diyerek geniş bir gülümsemeyle David'e kahveyi uzattım. "Şanslı kalemimi almam gerekti." Matt'in oturduğu koltuğun hemen yanındaki tek boş koltuğa oturdum.

"Şanslı kalemin olduğunu bilmiyordum," diyor

David. "Evet, var," diyorum, kalemi parmaklarımın arasında çevirerek.

"O, malzeme odasından aldığın bir Bic."

Sus, sus. Uçunu ağzıma sokup dişlerim plastiği kesene kadar ısırıyorum. "İşte. Şansın işareti."

Kuzenim bana "Kadınları anlamıyorum" der gibi bir bakış atarken, Matt beni inceliyor. Onun bakışlarının ağırlığını üstümden aşağıya, sonra tekrar yukarıya doğru kayarken hissedebiliyorum ve bu da vücudumu aşırı duyarlı hale getiriyor, ama yine de ona bakmaktan kaçınıyorum.

Ama gözlerimi ondan uzak tutmak, pahalı ve inanılmaz derecede seksi kokan tıraş losyonunun etkisinden beni koruyamıyor. İlk tanıştığımızda da aynı koku, hafif bir misk kokusu ve sabun kokusuyla karışmıştı.

Karnımda bir sıcaklık yayılıyor. *Neden bu kadar harika kokmak zorunda ki?* Kıpırdamamak için kendimi sert tutuyorum. Plana sadık kal, diyorum kendime gözlüğümü düzeltirken.

"Neyse," diye başlıyor David, "Matt, bu benim asistanım ve kuzenim Jan Doe. Jan, daha önceki tanıtımımı kaçırdıysan, bu Matt Aston, yeni şirket avukatımız. Harvard'dan iyi bir arkadaşım ve bize katıldığı için çok mutluyum."

Hayatım daha da kötüye gidebilir mi? Matt, New York'tan rastgele bir adam değil. David'in *iyi* arkadaşı. Alexandra da onu tanıyor mu acaba? İşlerin gidişatına bakılırsa, cevap evet olacak çünkü Jan Yasası hâlâ yürürlükte.

Nefes alıp, Matt'e bakıyorum, çünkü ona bakmadan kaçınmam mümkün değil. Bana megavatlık bir gülümseme atıyor, muhtemelen düşmanlarını ezmek gibi durumlar için sakladığı türden bir gülümseme, ama ben mahkeme salonundaki düşmanı değilim. Keskin mavi bakışlarında, her şeyi zaten biliyor mu diye merak etmeme neden olan spekülatif bir parıltı var, ama bu saçma bir varsayım.

Elini uzatır. Nezaket kurallarının gerektirdiğinden biraz daha uzun süre eline bakarım. Amerika büyük bir eritme potası olması gerekir... ama birbirimize eğilme gibi Asya geleneğini benimsememiştir. Bu, ciltlerin birbirine değmesinden kesinlikle daha iyidir.

Hadi ama Jan. Yeni tanıştığın bir adamı oynuyorsun.

Michelle'in oyunculuk yeteneğine sahip olmayı dileyerek, elini sıkıyorum. Avuç içi kuru ve sıcak, ve tıpkı hareketleri gibi, sıkıca ve kendinden emin bir şekilde elimi sıkıyor...

Yanaklarım kızarıyor. O geceyi düşünmeyi bırak!

Dudaklarının köşesi bir saniye için yukarı kalkıyor. Bir dakika. Az önce sırtı mı?

Bunun anlamını kavrayamadan, Matt bana bir çörek uzattı. Kutuda hala bolca çörek vardı. Çikolata dolgulu, şekerlemeli bir çörek aldım, çünkü bu acıyı çekeceksem, en azından bir ödül hak ediyordum. "Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim."

Kaşıımı kaldırıp gözlüklerimin kenarından ona bakıyorum. Hayal mi ettim, yoksa sesinde memnuniyet dolu bir kedi mırıldanması mı vardı?

"Hafta sonun nasıldı?" diye soruyor Matt.

Neredeyse donutla boğuluyordum, ama kendimi tuttum. "Harikaydı. Alışverişe gittim." Erkekler alışveriş hikayelerini dinlemekten nefret ederler. Artık hafta sonu hakkındaki konuşma bitmiştir.

"Kathleen nasıl?" diye sorar David.

Ya da değil. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her zaman harika işler çıkarır," diyorum. "O da burada mı çalışıyor?" diye soruyor Matt.

"Hayır," diyorum, konuyu orada bırakıyorum.

David elbette durumu mahveder ve "O artık manken. Çok meşgul. New York'a gitmedikçe onu neredeyse hiç görmüyoruz," diye ekler.

Tanrım. David'i çıplak ellerimle öldürebilirim. Ya da en azından kahvesine tükürmeye başlamalıyım. Neden şirketin iç hukuk müşavirinin önünde aile meselelerimizi ortaya dökmek zorunda?

Kathleen'in manken olması tamamen normal, ama Matt'in onun ne iş yaptığını veya daha da önemlisi nerede yaşadığını bilmesi gerekmiyor.

Donut, kürdanla doldurulmuş bir iç lastik gibi tadı var ve ağzım kuruduğu için yutması da o kadar zor. Bu yüzden yalan söylemem, en azından tekrar göreceğim insanlara. Michelle gibi, yakalandığımda yüzüsüzce davranamam.

Ayağa kalkıp dosyayı David'in masasına koyuyorum. "Lütfen bunu inceleyin," diyorum, ancak sesim istediğimden çok kısık çıkıyor. "İzninizle." Dönüp çıkıyorum.

Tuvalete giderken telefonumu alıyorum. Acil bir yeniden toplanma toplantısı yapmamız gerekiyor.

Tuvaletlerden birine oturup Sammi ve Michelle'e mesaj

atıyorum. –Jan: Az önce olanlara

inanamayacaksınız!

Birkaç saniye sonra cevap geldi.

–Sammi: Ne?

–Jan: ThaYuMNDo burada!

–Michelle: İş yerinde değil misin?

–Jan: Evet. Ama o burada. Dick'in yerine gelen kişi!

–Michelle: Hukuk departmanından Dick mi?

Ciddi mi? O, İnsan Kaynakları'nın hanımefendisi. Dick'in yerine geçecek başka kimse olmadığını bilmesi gerek.

–Jan: EVET!

–Michelle: Bu, artık erken kalkmak zorunda olmadığın anlamına mı geliyor?

Başımı eğiyorum. Onun odaklandığı şeye inanamıyorum.

–Jan: Mesele bu değil ki!

–Michelle: Ne anlamı var ki?

–Sammi: Bak, en iyi parçayı kaçırdın, bunun sorumluluğunu üstlenmelisin.

–Michelle: Evet. Yani, adam tecavüzcü falan değilse, bir kadının fikrini değiştirebileceğini bilir. Sana karşı kullanmaz.

–Sammi: Öyle yapmasa iyi olur. Gitmem lazım. On dakika sonra toplantım var. İşten sonra konuşalım mı? İş yemeğim var.

–Michelle: Benim de. Bugün bize katılacak mısın?

–Sammi: Dedikodu yapmak için mi? Tabii ki!

İç çekiyorum. En azından seks hayatım – ya da seks hayatımın olmaması – Sammi'nin son teknoloji ürünü şirket spor salonuna katılmasını haklı kılıyor. Michelle ve ben haftada dört kez orada yoga yapıyoruz, Sammi ise zaten çok formda olduğu için hiç uğraşmıyor.

Tuvaleti sifonu çekiyorum, tuhaf görünmemek için litrelerce suyu feda ediyorum. Belki Sammi gibi daha cesur olsaydım, kimse sifonu çekmediğimi fark etse de umursamadan çıkıp gidebilirdim. Ama kimsenin, uygun... bilirsiniz... hareketleri yapmadan neden bu kadar uzun süre tuvalette kaldığımı merak etmesini istemiyorum.

Muhasebeden Izzy Friday, ellerimi yıkamaya başladığımda bana bakıyor. Yirmi yedi yaşında, tüm binadaki en büyük dedikoducu ve likör rengi kâkülleri altından bakan baykuş gibi kahverengi gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor. Kendi hayatına ve başkalarının hayatlarını takip etmeye nasıl vakit bulduğunu gerçekten bilmiyorum, ama bir şekilde başarabiliyor. Detaylara olağanüstü dikkatinden olmalı. Ne yazık ki bunu muhasebeye uygulamıyor. Sweet Darlings Inc. şirketindeki en iyi muhasebeci değil. Bir keresinde Alexandra'nın onun işinden şikayet ettiğini duydum.

"Hey, kızım," diyor, aynadan bana bakarak. "Yeni avukatımızı gördün mü?"

"Adı Matt," diye belirttim.

Soluk sarı bluzunun fazladan bir düğmesini açtı, sonra elini içine sokup göğüslerini yukarı itti, daha belirgin bir dekolte oluşturdu, içine bir tomar para sıkıştırabileceğiniz ve bir daha asla göremeyeceğiniz türden. "Biliyorum, ama hukuk departmanındaki herkes pislik, o yüzden..." Kıkırdadı, eteğini daha kısa görünmesi için düzeltti. "Ama her pislik öyle görünseydi, kimin umurunda olurdu ki, değil mi?"

Zorla gülümsedim, ama Matt'ten bu şekilde, peşinden koşulan bir et parçası gibi bahsetmesi beni rahatsız etti. O benim değil ve elbette herhangi bir kadın onunla çıkabilir, ama Izzy çıkamaz. "Sen biriyle çıkmıyor musun?"

"Hayır. Sadece sevişiyoruz, ciddi bir şey yok, ama sadece o benim B.O.B.'imden daha iyi olduğu için." Parlak kırmızı rujunu yeniden sürüp bana dönüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Güzel görünüyor," diyorum pek de hevesli olmayan bir sesle. Rengi, onun peri yüzü ve koyu ten rengiyle dramatik bir etki yaratıyor.

Benim ruh halimden habersiz gibi, aynaya geri dönüyor. "Güzelden de öte. Önceden pembe kullanıyordum, ama dudaklarımın kıvrımlarını ortaya çıkarmıyordu, anlarsın ya?"

"Diğer erkekle görüşürken Matt'le de birlikte olacak mısın?"

"Neden olmasın? İkisi de umursamayacak. Erkekler seksi sever ve eminim Matt hasta olmadığı sürece hiç seks yapmadan bir gece geçirmemiştir."

Yorumlarıyla *beni* hasta ediyor... ama muhtemelen haklı. Matt'in istediği buysa, seks arkadaşı sıkıntısı çekmediğinden eminim. Beni otel odasına ne kadar kolay soktuğuna bak, ve muhtemelen o karşılaşmadan sonra endişelenen tek kişi benim...

Biliyor musun, o olayla ilgili tam olarak *neyden* endişelendiğimi bile bilmiyorum. Ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Matt ile olan şansımı kaçırdığım için, yapmam gerekeni yapmadığım için sinirleniyorum.

Bir ilişki istemediğim için sinirleniyorum.

Ve birçok kadın gibi seksi rahatça yaşayamamam beni sinirlendiriyor.

Bunun derin, dini veya ahlaki bir nedeni olduğu için değil. isteksizliğim için. Genel olarak seksle bir sorunum yok ve özellikle dindar da değilim, ancak manevi değerlere önem veriyorum. Ama benim için seks sadece seks değildir. Bir risktir.

Aşık olma riski.

Yanlış adamdan hamile kalmak gibi aptalca bir şey yapma riski.

En önemli insanları incitme riski.

Tıpkı annem gibi.

Bu yüzden, bakire olmama ve adetimi düzenlemek gibi bir ihtiyacım olmamasına rağmen, doğum kontrolüne fanatik bir şekilde bağlıyım. Her sabah saat yedi buçukta, saat gibi düzenli olarak hapımı alıyorum. Ama nedense bu yeterli gelmiyor, çünkü bunun kusursuz bir yöntem olmadığını düşünmeden edemiyorum. Başarısız olabilir. Sayısız kadında başarısız oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Izzy bana umutla bakıyor.

Ona bakıyorum. Pazartesi günü iş yerinde çalışan bir muhasebeci değil, seks yapmak için avlanan genç bir kadın gibi görünüyor, ama eminim ki sorduğu şey bu değil. "Ha?"

Gözlerini deviriyor. "Hayal kuruyordun, değil mi? Of. Alexandra'nın doğum günü partisine beni davet edebilir misin diye sormak istemiştim.

"

"Neden gitmek istiyorsun?" Izzy büyükannemle yakın çalışmıyor ve kuzenlerimi de pek tanımıyor.

"Ağ kurmak için. Tanışmak için. Yani, şirketin önemli tüm çalışanları orada olacak."

"Evet, C-suite adamları gibi, ki bu sıkıcı olacak. Ve orada olmak zorunda olan aile. Bu sadece bir doğum günü partisi, büyük bir olay değil, ve işten herkesi davet ederse çok kalabalık olacak," diyorum, partiyi önemsiz göstermeye çalışarak. Büyükannemi tanıyorsam, etkinlik harika müzik, muhteşem yemekler ve daha da iyi bir arkadaş grubuyla harika geçecek. "Asıl büyük parti cuma günü." Asistanı, Alexandra için ofiste gizli bir tören planlıyor. Peki. "Gizli"... ama eminim büyükannem zaten haberdardır. Onun gözünden hiçbir şey kaçmaz.

Boğazımı temizliyorum. "Neyse, gitmem gerek. David'le randevum var," diye yalan söylüyorum. Aksi takdirde Izzy hiç susmayacak. Dedikodu yapacak birini bulduğunda, avını yakalamaya kararlı, keskin gözlü bir ahtapot gibidir.

Omuzlarını silkiyor. "Çok yazık. İyi eğlenceler."

Ona gülümserim — en azından gülümseme olduğunu umarım, çünkü dişlerimi gösterip dudaklarımı kıvrırım. Sonra, bu katta finans ve pazarlama bölümlerinin tam ortasında bulunan hukuk bölümünden kaçınmak için büyük bir dolambaçlı yol izlerim.

Eğer çok şanslıysam, Matt on beşinci kattaki hukuk ekibine atanacak. Ama evren hala kaba bir sürtük gibi davranıyor, dünden beri böyle devam ediyor ve ThaYuMNDo'nun benim katımda olduğuna dair asla kazanamayacağım elli milyon dolarlık ikramiyeye bahse girerim.

Beşinci Bölüm

Sammi, Michelle ve ben iş çıkışı dedikodu yapamıyoruz. Sammi'nin ekibinde bir acil durum var ve Michelle'in patronuyla görüşmesi uzadı. Bu yüzden egzersizi kaçırmamak için tek başıma yoga yapıyorum. Alexandra formda kalmaya çok önem veriyor ve ailedeki herkesin düzenli egzersiz yapmasını istiyor.

Onun bilmeyeceğini ve bir seansı atlayacağını düşünürsünüz... ama sonra onu bir dahaki görüşmenizde bu konuyu açar. Bu gerçekten ürkütücü. Şirketin spor salonuna gizli kamera taktırmış olmalı ki, her an ne yaptığımızı takip edebilsin. Muhtemelen arabalarımıza ve evlerimize de dinleme cihazı taktırmıştır. NSA'nın bile sahip olmadığı bilgilere sahip.

Yüzümü havluyla kurulayıp biraz su içtiğimde, tek gecelik ilişkilerimi biliyor mu diye merak ediyorum. Umarım bilmiyordur. Ne utanç verici! Ayrıca, onun her şeyi bilmesi, kuzey Virginia'dan uzak erkekleri seçmem için başka bir iyi neden, her ne kadar önemsiz de olsa.

"Merhaba Jan."

Boğuluyorum, sonra tükürüyorum. Ağızımdaki suyun yarısı gömleğime dökülüyor ve göğsüme yapışıyor. Büyük, sıcak bir el sırtımı nazikçe okşuyor, terden buğulanmış cildim egzersiz tişörtümün içinden bile hoş bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"İyi misin?" Matt bana bakar.

"İyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, ona bakarak. Dünyadaki onca şeyin içinde. "Neden buradasın?" Cevabı bu kadar açık olan bir soru sorduğum için hemen utanıyorum. Siyah saçları terden dikleşmiş, cildi nemli. Giydiği Nike antrenman tişörtü ve şortu...

altındaki belirgin kaslara yapışıyor. Onun çıplak karın kaslarını görememek ne yazık. Muhteşemler — sert ve çıkıntılı. Parmak uçlarımı onların üzerinde gezdirerek, muhteşemliklerine hayran kaldım.

"David ve ben egzersiz yapmaya karar verdik."

"Oh. Aferin size," diye cevap verdim, çünkü başka bir şey aklıma gelmedi. "Kontakt lensler?"

"Ne?" Birden Clark Kent gözlüklerini takmadığımı fark ettim. Hay aksi! "Görüşüm o kadar da kötü değil." Aslında görüşüm mükemmel, çok teşekkürler, ama ona bunu söyleyemem, değil mi?

Başını eğip, keskin bakışlarıyla yüz hatlarımı inceliyor. Bu inceleme altında kızarıyorum ve yüzümü tekrar silip havlunun arkasına saklanmaya çalışıyorum. "Tanrım, çok sıcak ve terliyim." Bunu ağzımdan çıkarır çıkarmaz, kendimi öldürebilirim. Neden "Tanrım, azgın ve ıslakım da" diye eklemiyorum ki?

Gözlerinde kötü ve yakıcı bir parıltı belirir. "Uh-huh. Eğleniyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Duş almam lazım." Soyunma odasını işaret ediyorum. "Akşam yemeği planlarım var."

Bakışları daha da yoğunlaşıyor — yoksa konuşmamız uzadıkça gerginliğim arttığı için hayal mi görüyorum? Çenesindeki küçük bir kas seçiyor ve sonunda "Randevu mu?" diyor.

"Evet. Kesinlikle," diyorum çabucak. "Bugün kızlarla Meksika Pazartesi günü."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Onun Taco Salı olduğunu sanıyordum."

"İstediğin zaman yapabiliyorsan neden Salı günleriyle sınırlı olsun ki?" Şimdi de gevezelik ediyorum. "Gitmem gerek."

O başka bir şey söylemeden kadınlar soyunma odasına koşuyorum ve duşu aceleyle alıyorum. Erkekleri dikizlemek için değil, kendi akıl sağlığım için yerel bir spor salonuna yazılmam lazım. Onun spor salonunda olacağını bilmeliydim. O vücudu hukuk belgeleri yazarak elde etmemiştir!

Ama ön kollarını o şekilde yapmış olabilir. Kızım, fırsatın varken onları yalamalıydın, diye fısıldıyor kesinlikle değersiz zihnim.

Spor salonundan çıkıyorum, gözlüklerimi takmış, bakışlarım düz, ileriye doğru. Tamam, o kadar da ileriye değil. Gizlice etrafa bakınıyorum.

Matt, David ile birlikte bench press yapmayı bitiriyor, halterin her iki tarafındaki ağırlık plakalarından ciddi bir ağırlık kaldırıyor. Onu izleyen tek kadın ben değilim.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Ağzım kuruyor, yanaklarım yine kızarıyor.

Bu, Sammi'nin bekaretini kaybetmek için en uygun zamanın ne olduğu konusundaki teorisini tamamen kanıtlıyor: Üniversiteyi bitirmeden önce kaybetmezsen, daha da zorlaşır. Ama ben hala onursal öğrenciyim, değil mi? Bu yıl mezun oldum.

Arkadaşlarıma mesaj atıyorum.

–Jan: Bugün hala Carlos'a gidiyor muyuz?

–Michelle: Tabii ki. Saat 7 için rezervasyon yaptırdım bile.

–Sammi: Yoldayım. Dalış yapacağım.

–Michelle: Ne?

–Sammi: Araba kullanıyorum.

–Jan: Neden mesajlaşıyorsun?

–Sammi: Dikte ediyorum. Bu yeni uygulama çok dengesiz.

–Jan: Dikte etmeyi bırak.

–Sammi: Çıplak uygulama. Yeni. Siktir et! Pes ediyorum.

–Michelle: Sadece sür. Kendini öldüreceksin.

–Sammi: Kırmızı ışık. Sakin ol.

–Michelle: Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Carlos's, Sweet Darlings Inc.'den yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bulunan harika bir Meksika restoranı. Şirketten birçok kişi

şirketten birçok kişi iş çıkışı buraya gitmeyi sever, özellikle de Pazartesi günleri Margarita Pazartesi zel menüsü olduğu için. Beş dolarlık margaritaya hayır diyemezsiniz.

Sonunda Carlos'un evinin önündeki otoparka girdiğimde, neredeyse normale döndüğümü hissediyorum. Park edilmiş arabalar arasında kırmızı BMW'nin olmaması da buna yardımcı oluyor. Matt muhtemelen hala David'le spor yapıyor. Sonra Izzy'nin tuvalette söylediği sözleri hatırlıyorum ve o utanmaz sürtük spor salonunda flört ediyor mu diye merak ediyorum.

Hayır. O egzersiz yapmak için çok tembel. Onu orada hiç görmedim. Öte yandan, sadece onu görmek için gitmiş olabilir. Loretta da yle. Kesinlikle eski sevgilisini unutmak için birini arıyor. Eminim "koşuyorlar", gözleri onun muhteşem kaslı kollarına, göğsüne, karın kaslarına ve...

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, alnımı yumruklarımınla vuruyorum. Of. Aptalca davranıyorum. Zaten bir ilişki istemediğime karar verdim, o yüzden Matt'i unutmalıyım. O bir karmaşıklık ve kim iş yerinde tek gecelik ilişkisini tekrar tekrar görmek ister ki? Bu, amacın tersine gider.

Ayrıca, büyükannem genel olarak işyerinde flört etmeyi hoş görmez, bunu yemek yediğin yerde tuvaletini yapmakla eşdeğer görür. Ona benimle ilgili hayal kırıklığına uğraması için başka bir neden daha vermek istemiyorum.

David ile birlikte gelecek yılın başında San Mateo ofisimizi ziyaret etmek için Bay Area'ya gideceğim. Orada kesinlikle birini bulmalıyım. Yan odada ya da Dulles'daki merkez ofisimizde ortaya çıkmayacak birini.

Derin bir nefes alıp, sırtımı dikleştirip arabadan iniyorum ve içeri giriyorum. Hostes beni hemen tanıyor ve hoş geldin gülümsemesi ile karşılıyor. "Arkadaşlarınız çoktan geldi." Tabii ki, Michelle en sevdiğimiz arka masadan el sallıyor.

Oturup çantamı yanıma koyuyorum, her zamanki garsonumuz Diego  margarita getiriyor.

"Tam zamanında!" diyor Michelle.

"Nachos da var," diyor Sammi. Nachos'a takıntılıdır. Mümkün olsa, kahvaltıda bile yer.

Serinletici soğuk margaritadan büyük bir yudum alıyorum. Son talihsiz tek gecelik ilişkimden bu yana hayatımın gidişatına bakılırsa bunu hak ettim.

"Her zamanki gibi mi, bayanlar?" diye soruyor Diego. "Evet," diyorum.

Michelle başını sallar ve Sammi ona başparmağını kaldırır.

Her zamanki siparişimiz oldukça standart. Ben guacamole soslu peynirli tavuk burrito, Michelle üçlü dana eti tacos ve Sammi deniz ürünlü fajita ile iki ekstra tortilla sipariş ediyor.

"Neden bu kadar somurtkan görünüyorsun?" diye sorar Michelle, Diego gittikten sonra. Margaritasıyla hızlıca bir selfie çeker — böyle fotoğrafları Instagram'a yükleyip Carlos'un etiketlerseniz, ödülleri ve kuponlar kazanabilirsiniz. "Yemek yemeye hazırlanıyoruz ve indirimli içkilerimizi aldık."

"Muhtemelen kan şekerin düşük," diyor Sammi, ekstra eritilmiş peynir ve salsa ile bir cipsini ağzına atarken.

Nachos'tan bir ısırık alıyorum. "Hala yerel spor salonu için kuponumuz var mı?"

"Dün gece çöpe attım," diyor Sammi. "Neden?" "Onu bulup katılacağım."

Michelle margaritayı yudumladı. "Şirketin spor salonunda ne sorun var?"

"Matt orada spor yapıyor."

Michelle ve Sammi gülüyor, ben ise onlara ters ters bakıyorum. Hiç yardımcı olmuyorlar.

"Bir daha asla karşılaşmayacağın bir adam seçmek için elinden gelen her şeyi yaptın, ama evren her fırsatta onu sana gönderiyor. Peki, belki de onu becerip bu işi bitirmelisin diye düşündün mü?" diyor Sammi.

"Hayır. Bu pes etmek gibi bir şey. Orta düzey muhasebe finaline çalışırken sürekli uyuyakaldığım gibi."

"Eminim Matt seni uyanık tutabilir."

"Sen de *onu* uyanık tutabilirsin," diye ekliyor Michelle.

Yararsız yorumları görmezden geliyorum. "Eğer pes etseydim, asla mezun olamazdım."

"Sen finans okuduğunu sanıyordum," diyor Michelle.

"Muhasebe zorunlu."

"Ama bu bir sınav değil." Sammi cipsle işaret eder. "Sadece seks."

"Beni günaha sokma...".

Sammi güzel kavisli kaşlarını oynatır. "O *yakışıklı* bir şeytan, istediği herkesi baştan çıkarabilir. Bak, eğer gerçekten ilgilenmiyorsan, onu ben alırım."

Ağzım açılır. "David'e olan aşkın ne olacak?" UVA'daki ilk yılımdan beri David'e aşık.

"O hala o değersiz sürtükle çıkıyor, ne yapabilirim ki?" Omuzlarını silkiyor. "O boşalana kadar seks hayatımı askıya almayacağım."

"Bravo, bravo," diyor Michelle, masaya iki kez vurup margaritasının kalanını içiyor.

"David boşalana kadar erkek arkadaş olarak aradığım tüm özelliklere sahip." Sammi telefonuna uzanır ve birkaç şey yazar. "Bekâr, lisede ve Notre Dame'da futbol oynamış..."

"Futbol mu oynadı?" Bu benim için yeni bir haber. David, birlikte Harvard'a gittiklerini söylemişti. Öte yandan, bu onun geniş omuzlarını ve ultra seksi fiziğini açıklıyor.

"Evet. Quarterback. Seksi, değil mi? O muhteşem vücudu bu sayede elde etti. Neyse, ikinci sınıfta sakatlandı ve bu da NFL hayallerini sona erdirdi, bu yüzden Harvard'a transfer oldu. Hem lisans hem de hukuk okumak için oraya gitti. Summa cum laude. New York'ta kurumsal pislikleri savunmak konusunda uzmanlaşmış devasa bir hukuk firmasında çalışıyordu, ama ışığı gördü, bu yüzden affedilebilir. Facebook profilinde öyle yazdığı için bekar ve ilişkisi olmadığı konusunda dürüsttü."

"Facebook'ta arkadaş mısınız?" diye soruyorum. "Hayır. Sadece kamuya açık bilgilerini aldım."

Michelle kaşlarını çattı. "Görmemesi gereken yerlere mi baktın?"

"Merak etme. İnsan kaynakları veritabanına dokunmadım."

Michelle yüzünü buruşturur. Sammi, David hakkında bilgi almak için bir keresinde veritabanına girmişti. Neyse ki kimse fark etmedi. Bunu bilmemizin tek nedeni, bir gece *Mad Men* maratonu sırasında içki oyunu oynarken itiraf etmesidir.

"Bunların hepsi halka açık bilgiler." Sammi yaklaşır. "Emma Beane ile çıktığını biliyor muydun?"

İsim tanıdık geliyor ama kim olduğunu hatırlayamıyorum. "O kim?"

“Bir sosyetik. Beş yıl önce Yunanistanlı bir nakliye magnatıyla evlendi. Harlequin romanlarına benziyor – *Yakışıklı Yunan Magnatın Hamile Sosyetik Bakiresi*. Matt'le daha önce çıkmışsa muhtemelen bakire değildi. Neyse, bir yıl önce boşandılar.”

Sıra benim telefonumu çıkarmaya geldi. Emma Beane'i arattım.

Google, bana Akdeniz kadar mavi gözleri olan, güzel ve zarif bir sarışının fotoğrafını göstererek beni hayran bırakıyor. Fotoğrafın arka planında da Akdeniz var. Dalgalı saçları rüzgarda uçuşuyor. Straplez beyaz elbise ona mükemmel uyuyor. Elbise, göğüslerini yukarı doğru iterek bol bir dekolte oluşturuyor, ince belini vurguluyor ve hafifçe genişleyen kalçalarına doğru akıyor. Kulaklarında ve boynunda elmaslar parıldıyor. Boşanmış bir kadından çok Victoria's Secret mankenine benziyor.

Kutsal bok boğazımda takılıyor. Matt eskiden bu tür kadınlarla mı çıkıyordu?

Eğer elde edebileceği buysa, neden cuma günü beni yatağa atmak istedi?

Yani... Ben yeterince güzelim. Kimse yeşil gözlerimden veya kızıl saçlarımdan şikayet etmedi, ama ben mankenlik yapabilecek tipte değilim. Yakınından bile geçmiyorum. Boyum çok kısa ve vücudum çok kıvrımlı. Yarısı dolu margarita bardağına öfkeyle bakıyorum. İçki içmek muhtemelen yardımcı olmaz, ama bir kızın biraz eğlenmesi gerekir. Sadece çok fazla eğlenmemesi gerekir, çünkü bu onu sorumsuz yapar.

Daha da acınası ve gülünç hissetmeye başlamadan önce, Diego yemeğimizi getirir. Yemeye başlarız. Depresyonda olsam da olmasam da, açım ve karnım açlığını inkar edemez.

Burritomun en az yarısını yedikten sonra, Sammi, "Uygulama geliştirme ekibinin açığına başvurdu mu?" diyor.

Neredeyse yemeğim boğazımda kalıyordu. Sanki Alexandra en iyi arkadaşımın ağzını ele geçirmiş ve onun ağzından konuşuyormuş gibi. "Ne?"

"Bu sabah gördüm ve senin için mükemmel olduğunu düşündüm. David'in kahvesini yapmaktan daha eğlenceli."

"Vay canına, teşekkürler. Bir dahaki sefere, onun ne yaptığını sana anlatmayacağım." Sammi'ye David'i takip etmesinde yardımcı oluyorum... çünkü en iyi arkadaşın, ulaşılamayan kuzeninden vazgeçmeyi reddederse başka ne yapabilirsin ki?

"Facebook ve Instagram bunun için var." "Sen onun Facebook arkadaşı değilsin."

"Ben amatör değilim. Bunun için sahte bir hesap oluşturdum. Aksi takdirde bu takip sayılmaz."

Michelle ona bakıyor. "Onun seni takip ettiğini düşünmesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki. Bu çabamdan gurur duyacağına eminim." Sammi, ucunda kızarmış soğan sarkan çatalını salladı. "Her neyse, mesele benim takip etmem değil, Jan'ın kariyeri." Bana döndü. "Aşk hayatım için kariyerini mahvetmeni istemiyorum. Buna değmez ve doğru değil. Neden onun asistanlığına hiç başvurmadığımı sanıyorsun?"

"Çünkü sen çok iyi bir uygulama geliştiricisin."

"Sen de öylesin. Sen olmasaydın Bailey'i yapamazdım."

Ben burun kıvrıyorum. "Hadi ama."

"*Sen* hadi. Ciddiyim. Denemelisin."

Son lokmayı yiyip margaritamı alıyorum. UVA'nın en iyi mühendislik öğrencilerinden biri olduğu için ona bunu söylemek kolay, ama bana değil. Bugüne kadar, Comm School'un işletme programına nasıl girdiğimi hala anlamış değilim.

Diego, başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için yanımıza gelir ve bir saat erken kalktığım için yorgunluk hissetmeye başladığımdan, hesabı isteriz.

Aniden, Sammi'nin kahverengi gözleri parlar. "Geliyor!"

"Ne?" Neye baktığını görmek için dönerim.

Tanrım. *Matt*. Ve yalnız değil.

Göz alıcı gri gözlü bir sarışınla birlikte içeri giriyor. İş yerinde giydiği aynı çizgili takım elbiseyi giyiyor ve sarışın, ince sarı bir kemerle belden sıkıştırılmış, vücuda oturan, kolsuz yeşil bir elbise giyiyor. Kalın, parlak saçları, muhteşem bir sahte elmas ve inci toka ile sabitlenmiş, sanatsal bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış. Bir çift elmas küpe takıyor ve boynunda platin bir anahtar kolye asılı. Gökdelen topuklu ayakkabıları boyunu en az on santim uzatıyor ve bir yıldız adayını gibi görünüyor. İnce bileğinde, uzun zamandır hayran olduğum ama almaya cesaret edemediğim siyah kuzu derisi Lady Dior çanta asılı.

Garson onları restoranın diğerk tarafındaki dikdörtgen bir masaya oturtur. Onu izlemeye devam ediyorum, aramızdaki farkları sıralıyorum. Spor salonundan yeni çıktım, makyaj yapmadım ve saçım da pek "şık" sayılmaz... tabii sarkık kırmızı spagetti bir stil olarak kabul edilebilirse. O ise son derece sofistike ve zarif.

Eminim seksin ortasında hiç korkup vazgeçmemiştir. Ya da eski sevgilisiyle olan garip bir buluşmada yüz­süzce davranmaya çalışmamıştır.

"Çıkmadığını söyledi," diye mırıldanıyorum, tarif edilemez bir öfkeyle.

"Erkekler. Hepsi yalancı," diyor Michelle, küçük, özür diler gibi omuz silkerek.

"O pislik Facebook profilini güncellemeliydi," diye söylenir Sammi. "Güncellemezse nasıl takip edelim?"

Bardağımı boşaltıyorum, gözlerim Matt ve randevusunda. Sohbet ediyorlar ve Matt, kadının söylediği bir şeye gülüyor. Demek o da çok esprili.

Aralarında çok rahat bir uyum ve sevgi var. Belki de spor salonunda ruh ikizini bulmuştur. Böyle şeyler olabilir.

Ya da belki akrabadırlar. *Tabii. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.*

Sanki beni hissetmiş gibi, başını çevirip gözlerimi yakaladı.

Sonra da yüz­süzce gülümsedi.

Dur. Bu doğru değil. Biz bir çift olmadığımız için bu konuda mutsuz olma hakkım yok. Benim Brooklyn'den Bella olduğumu bilmediği için benimle neredeyse yatacağını bile bilmiyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

"Dişlerini göstermek gülümsemek değildir," diyor Sammi.

Tam o sırada Diego, o iyi adam, hesabımızı getirir. Zamanlaması için ona ekstra cömert bir bahşış veririm ve Matt bize kız arkadaşını tanıtmak gibi çılgınca bir şey yapmaya karar vermeden önce oradan ayrılırız.

Geri dönüş yolu, araçla aptallık yapmamak için kaynayan bir egzersiz gibidir. Arabalarımızı park edip eve girerken, "Jan'ın Yasası galip gelmeyecek!" diye ilan ederim.

"Jan'ın Yasası nedir?" diye sordu Michelle.

"Cuma gününden beri başıma gelen bir sürü saçmalık." Yumruğumu sıkıp *Rüzgar Gibi* Geçti'deki Scarlett O'Hara gibi salladım.

"Ben işimi yapacağım. O Virginia'dan sıkılacak ve Manhattan'a geri dönecek."

"Bu bu anlamına sen yok gid bunu giymeyeceksin gözlük artık bu gözlükleri takmayacak mısın?" diye sorar Sammi.

Ona bir bakış atıyorum. "Tabii ki gözlüğü takmaya devam edeceğim. Hadi bu kadar abartmayalım."

Altıncı Bölüm

Yüzüncü kez yastığımı sallayıp yatağımın yanındaki dijital alarm saatinin üstündeki düğmelerden birine basıyorum. Ekran aydınlanıyor ve saatin neredeyse bir olduğunu gösteriyor.

Başım yastığa değdiği anda uykuya dalmalıydım. Sonuçta, normalden bir saat daha az uyumuştum ve egzersiz yapmıştım. Normalde bu yeterli olurdu.

Ama cildim çok gergin ve kaşınıyor. Ve bacaklarımın arasında ağrı var.

İç çekerek karanlık tavana bakıyorum. Bakire olabilirim ama cahil değilim. Ne zaman azgın olduğumu ve orgazm olmak istediğimi bilirim. Matt'in otel odasından ayrıldığımdan beri kendimi tatmin etmek için hiçbir şey yapmadım ve o bugün beni çok iyi tahrik etti ve rahatsız etti.

Belki de beni rahatsız eden şey, cinsel tatminsizliğin altta yatan nedenidir. İhtiyaçları olan sadece erkekler değildir — burada cinsiyetçi davranmayalım

—ve benim isteklerim de herkesinki kadar ilgiyi hak ediyor.

Komodinin çekmecesine uzanıp, böyle durumlar için orada bıraktığım vibratörü çıkarıyorum.

Oyuncak bacaklarımın arasında vızıldarken, gözlerimi kapatıp işleri kolaylaştırmak için hayal kuruyorum. Kendimi New York'taki o otel odasına geri götürüyorum...

Beni kendine çekerek, ağzını ağzımın üzerine eğdi, beni domine etti, duyularımı alt üst etti. Dili içeri girdi, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi itti ve ben onun kontrolü ele almasına hafifçe inledim. Hiç bu kadar kendine güvenen, bu kadar

bilinçli bir adamla tanışmamıştım. Bu bağımlılık yapıcı ve baş döndürücüydü ve kanım damarlarımdan hızla akmaya başladı.

Sanki her bir pürüzsüz santimetreyi hissetmek için sabırsızlanıyormuş gibi ellerini vücudumun her yerine gezdirdi. Her bir giysi parçası çıktığında, onaylayarak inledi. Siyah dantelli sütyenim, neredeyse hiç görünmeyen eşleşen tangam ve bantlı stiletto topuklu ayakkabılarımdan başka hiçbir şey giymeden onun önünde dururken, kendimi hiç bu kadar çekici hissetmemiştim. Ağzını tekrar ağızıma koydu, sanki büyük nasırlı elinde nasıl bir his olduğunu öğrenmek istermiş gibi göğsümü avuçladı, sonra dantelden iki parmağıyla meme ucumu sıkıştırdı ve keskin bir zevk beni sarana ve amımda son bulana kadar çekti, beni ıslak ve arzulu bıraktı.

Ve ancak yalvardığımda, o zeki, zeki parmaklarını tangamın küçük şeridinin altına kaydırды ve şişmiş klitorisimle oynadı.

Göğsümü bıraktım ve elimi bacaklarımdan arasına soktum, onun yaptığı gibi kaba bir şekilde amımın ağızına dokundum. Başparmağının ucu klitorisime çarptığında, parmağı da içime girdi ve yıldızlar gördüm. Sırtım kavislendi.

"Tanrım, çok darsın," diye ağızıma doğru inledi.

İkinci parmağını da soktu, beni imkansız bir şekilde gerdi ve ben ona karşı sallandım. Tıpkı şimdi daha ince, daha yumuşak elim ve vibratörle sallandığım gibi. Benden önceki hiçbir erkek beni bu kadar hızlı ve sert becerememişti, ama bunun yeterli olacağından emin değildim. Hiç kimse bana orgazm yaşatmamıştı.

Ama orgazm olmasam bile, her şey mükemmel olduğu için çok üzülmezdim.

Belki de benim tereddütümü hissetti, ama beni daha sert öptü, dili ağızıma girerken parmakları da amıma giriyordu. Parmaklarını kıvırdı ve her girdiğinde başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizdi. Nefesim hızlandı ve zevk doruğa ulaşmaya devam etti, ta ki ayak tabanlarımda bile karıncalanma hissedene kadar.

Meme ucumu sertçe çimdiklediğinde, hafif acı ve zevk beni doruğa ulaştırdı. Onun dudaklarına karşı çığlık atarak, kollarında titreyerek boşaldım. Beni sadece parmaklarıyla tatmin etmişti.

Vibratör bana orgazm yaşatırken nefes nefese kalıyorum, ama henüz bitmedi. Gerçekten tatmin olmak için çok yumuşak, çok zayıftı. Zihnim dalıp giderken hızı artırıyorum...

Daha fazlasını istiyordum. Onun nasıl biri olduğunu, geldiğinde nasıl ses çıkaracağını bilmek istiyordum, hayır, bilmem gerekiyordu. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimi onun gözlerine dikip avuçlarımı beline dayadım ve penisini ağzıma aldım. O kadar büyüktü ki, iki parmağımdan çok daha kalındı. Dudaklarım zonklayan penisi sıkıca sardı. İçimdeki pürüzsüz, sert etin hissini ve tuzlu ön sıvısının dilimi kayganlaştırmasını çok sevdim. Göğsünün derinliklerinden gelen gürültü beni çok hızlı, çok ateşli bir şekilde tahrik etti, sanki hiç orgazm olmamışım gibi.

Seks hakkında okuduklarımdan ve porno izleyerek öğrendiğim tüm numaraları kullandım. Testislerini hafifçe kaşıyarak, avuçlayarak ve uyararak, sonra parmak ucumu sıkı anüsünün gül yaprağına sürterek, o onaylayarak inlediğinde çok hafifçe bastırdım.

"Boşalacağım," diye uyardı, sesi boğuktu.

Onu bırakmadım. Bunun yerine onu daha sıkı kavradım ve daha da sert emdim. Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istedim ve onun ve benim zevkimle sarhoş oldum.

İkinci orgazm dalgaları içimi kaplarken ağzımı elimle kapatıyorum ve avucuma inleyerek ses çıkarıyorum. Boş yatak odamda hafifçe nefes alıp veriyorum. Tatmin edici, ama onun parmaklarıyla bana yaşattığı kadar iyi değil.

İnleyerek vibratörü kapatıyorum, yuvarlanıp yüzümü yastığa gömüyorum. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Matt'le cuma günü yaptıklarımızı hayal ederek kendimi tatmin ettim.

Yedinci Bölüm

Cumartesi geldiğinde, Matt'in yan daireye taşınması ve Sweet Darlings'te çalışması konusunda bu kadar endişelenmiş olmam neredeyse aptalca geliyor. Pazartesi gününden beri David'in ofisine uğramadı ve iş yerinde ya da mahallede birbirimizle karşılaşmadık. Yerel spor salonuna üye olduğumdan beri iş çıkışı da görüşmüyoruz.

Yine de, onu ve sarışını düşünmediğimi ya da bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum... çünkü tüm bu olay hakkında ne kadar mantıksız tepki versem de, bu beni rahatsız ediyor.

Pazartesi gecesinden beri mastürbasyon yapmayı bile bıraktım. Matt'i düşünmeyeceğime emin olana kadar B.O.B.'yi kullanamam. Gelecek yılki iş seyahatini beklemek yerine, Vegas'a falan uçup biriyle yatmalıyım. Altıncı sefer uğurlu gelir, değil mi? Yani, üçüncü seferin iki katı gücü var.

Saat 10 civarında, doğum günü partisi için Alexandra'nın evine gidiyorum. İstediyi hediye çoktan aldım: onun adına bir hayır kurumu için bağış. Yeni anneler ve bebeklerine yardım eden bir kuruluş seçtim. Sweet Darlings Inc.'in müşteri tabanının çoğunun yeni ebeveynler olduğunu düşünürsek, bu uygun bir seçim gibi görünüyor.

Biraz erken gelmeme rağmen, garaj yolu şık arabalarla doludur. Altima'm bu arabalar arasında en mütevazı olanıdır ve ben de öyle olmasını tercih ederim. Özellikle asistan maaşıyla gösterişli bir araba sürmek bana gösterişli geliyor. Daha fazla kazanmaya başladığımda veya terfi aldığımda, belki daha iyi bir araba alırım.

Alexandra'nın evi, yarım dönümlük bir arazi üzerinde yer alan iki katlı geniş bir yapıdır. Artık bahçecilikle pek uğraşmasa da, kocaman bir bahçesi vardır

artık bahçeyle pek ilgilenmiyor. Arka bahçeden müzik ve sesler geliyor.

"Hey, buradasın!" David kocaman bir glmsemeyeyle diyor. T-shirt ve Şort giymiş, rahat bir kıyafet içinde. "Bu tarafa gel."

"Parti saat 11'de başlayacak sanıyordum."

"Evet, ama annem büyükannem için brunch hazırlamak istedi."

"Harika bir Şey olmalı." David'in annesi, benim için Sun Teyze, in, Kore, Fransız ve İtalyan kökenli ve lüks restoranlarda çalışan çoğu profesyonel aŐıdan daha iyi yemek yapar.

"İstersen hâlâ biraz Fransız tostı var." "Vay canına. Kim gelmedi?"

Glyor. "Sadece çok fazla piŐirmiŐ."

Birlikte büyük, açık mutfağa girdiğimizde, Sun Teyze bazı tencereleri kaldırıyor. Parlak siyah saçları ve pürüzsüz cildi ile, üç çocuğu olmasına rağmen, hiçbiri yirmi beş yaŐın üzerinde görünmüyor.  çocuğu da yirmili yaŐların ortalarında ya da sonlarında. Sevimli pembe bir örgü st, kısa kot pantolon ve düz ayakkabılar giymiş. Kahverengi badem Şeklindeki gözleri bana el sallarken sıcaklık dolu. "Gel, ocuğum. Bir sandalye ek." Kalın bir dilim Fransız tostı servis ediyor ve üzerine akçaağaç Şurubu döküyor, üstüne de taze ilekler ekliyor. Benim neyi sevdiğimi çok iyi biliyor.

"Harika görünüyorsun," diyor. "Kilo mu verdin? Al, bunu ye. Gücünü korumalısın."

Dudaklarım titreyerek başımı sallıyorum. Sun teyze her zaman iki çeliŐkili istek arasında kalır: bakmakla yükümlü olduğu kiŐilerin Şık ve zayıf görünmesini istemekle, onlara hazırlayabildiği tüm lezzetli yemekleri yedirmeyi istemek arasında. Hiçbir malzeme için düşük kalorili ikameler kullanmaya inanmadığı için, bizim istediği kadar yememizin aile fertlerinin hepsini Titanic'i batıracak kadar ŐıŐmanlatacaėını bilmek zorunda.

Kuzenlerim evde üç ayrı balık sürüsü gibi ileri geri dolaŐıyorlar. Herkes rahat giyinmiş, Alexandra böyle istemişti. Ama bu, daha az Şık göründükleri anlamına gelmiyor. Darling ailesi ne olursa olsun inci gibi parlamayı biliyor. Matt'in eski sevgilisi ve Şu anki sarışın sevgilisi gibi.

Ben de bir Darling olduğumu, bir inci gibi parladığımı düşünmek isterdim, ama gerçeği biliyorum. Ben atasözündeki kızıl saçlı üvey evlatım — kelimenin tam anlamıyla. Babamın kim olduğu yüzünden kuzenlerimden farklı mıyım, karar veremiyorum. Onun kim ya da nasıl bir adam olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Bildiğim kadarıyla, hapiste olabilir ya da... gezegenimizin yörüngesinde, şık bir şekilde sallanıyor olabilir. Keşke annem daha iyi bir karar verseydi, ama öyle olsaydı, onunla kaçmazdı, değil mi? O zaman ben hiç doğmazdım, bu yüzden tüm bu sorular anlamsız olurdu. İç çekiyorum. Aileler söz konusu olduğunda, genel olarak şanslıyım. Darling'ler iyi insanlar ve benim onların kadar zarif, şık veya akıllı olamayacak olmam onların suçu değil.

Ve bu kadarla yetineceğim, çünkü herkesin standartlarına göre oldukça iyi bir hayatım varken, hayatımdan dolayı depresyona girmek niyetinde değilim. Minnettar olmalıyım. Minnettarım da.

"Mimoza ister misin canım?" diye soruyor Margo Teyze. O, Kathleen, Alec ve Cora'nın annesi. Ve kesinlikle çok güzel bir kadın. Kathleen ve Cora'nın podyum mankeni gibi görünüşleri bir yerden gelmiş olmalı.

Başımı sallıyorum. "Tabii."

Bana dolu bir bardak uzattı. O, benim büyürken tanıdığım en havalı yetişkinlerden biriydi. Çoğu ebeveynin aksine, alkol dahil olmak üzere kurallara pek takılmazdı. Onun mottosu, çocuklarının onun gözü önünde kötü davranmalarını, onun yokluğunda kötü davranmalarından tercih ettiği yönündeydi. Yasaklar insanları içmekten alıkoyamadı ve yaş sınırlamaları da çocuklar gerçekten bir şeyi istiyorlarsa onları durduramaz.

Ve bu işe yaradı. Üniversiteye başladığımızda, hiçbirimiz bedava içki ya da aşırı içki içmek için partilere o kadar da hevesli değildik. Alkol, özgürlük ve yetişkinliğin cazibesini temsil etmiyordu.

En sevdiğimiz DJ setini kurar ve müziği başlatır. Bu aile iyi müzik olmadan parti yapmaz ve Alexandra'nın müzik zevki mükemmeldir. Jimmy, George, Dan ve Eddie amcalar arkada dev ızgaraları yakarlar çünkü hiçbirisi barbekünün kontrolünü başkasına bırakmak istemez. Yönetim kurulunda işbirliği yapabilirler, ama mangal partileri tamamen başka bir konudur.

Büyükannem arkadan gelip bana sarılır. "Geldiğine çok sevindim canım. Gelebileceğinden emin değildim. David bu hafta biraz

biraz gergin olduğunu söylemişti. İyiyim?"

Kuzenim ve onun koca ağzı. "İyiyim."

"Bütün hafta spor salonuna gitmediğini duydum."

Gördün mü? Söylemiştim. "Aslında, yerel bir spor salonuna yazıldım. Katılmak istediğim bir kickboks dersi var."

"Gerçekten mi? Kickboksun bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum."

"Eğitmen Taylandlı, sanırım. Eminim oldukça otantik biridir." Bu tamamen yalan. Nereli olduğunu hiç bilmiyorum. Ama Taylandlı olabilir ve büyükannemin spor salonuna yazılmamın gerçek nedenini bilmesine gerek yok.

"Eminim onun için harika sonuçlar veriyor," diyor Sun Teyze. "Ne kadar zinde görüldüğüne bir bak."

Teşekkürler. Kafasının etrafında parlak altın bir hale belirir ve Noel'de ne isterse ona alacağımdan eminim. Aile dostumuzun gelişi büyükannemin dikkatini dağıtır ve ben rahat bir nefes alıp mimosa kokteyli bitiririm.

Saat 11:30'da parti, 65 mumla aydınlatılmış, üç katlı dev bir Wonder Woman temalı sanat eseri olan pasta ile başlar. Alexandra iki denemede hepsini söndürür. Akciğer kapasitesi için ona saygı duymak lazım. Herhalde tüm o egzersizlerin etkisi.

Bu iş halledildikten sonra, geriye yemek, içmek ve dans etmek kalıyor. Alexandra'nın partileri dans olmadan tamamlanmaz ve o her zamanki gibi conga dansını yönetiyor.

Diğer aile üyeleri de katılır. Hepsi mükemmel dansçılardır. Ama hepsi en az beş yıl ders almışlardır.

"Hadi Jan," der Cora, neşeli melodiyle vücudunu sallayarak.

Ben başımı sallıyorum. "Yemeğimi sindiriyorum."

Oraya gidip kendimi küçük düşürmem mümkün değil. Muhtemelen dünyada ilk bale dersinde yüzüstü düşen tek kişi benimdir. Ya da tango yapmaya çalışırken takılıp dizimi yaralayan tek kişi. Bir noktada, ailemdeki diğerleri gibi olmadığımı kabul etmeliyim. Ivy League okuluna gitmeyen tek kişi benim (ve en iyi üniversitelerden birine kabul edildiğim gerçeği, Alexandra'yı çok şaşırttı, ona söylediğimde ilk kez ağzı açık kalmış ve nutku tutulmuştu). Kayak yapamayan tek kişi benim, ya da

yüzmek (yüzebilirim ama)... ya da herhangi bir müzik aleti çalmak... ya da şarkı söylemek ya da dans etmek. Ve bunların hiçbiri Alexandra'nın derslerden tasarruf ettiği için değildi. Bana en iyi koçları ve öğretmenleri buldu, ama bilirsiniz... ben diğerleri gibi yetenekli değilim. İçimde küçük bir parça, on yaşındayken istenmeyen ama reddedilemeyen bir paket gibi onlara bırakılmasaydım, işler farklı olabilirdi diye hep merak ediyor olabilir. Doğduğum andan itibaren geniş ailenin sağlayabileceği sıcaklık, güven ve yakınlığa sahip olsaydım, hayatım nasıl olurdu?

Sun teyze elimi tutuyor. "Dans etmek sindirime yardımcı olur."

Uzaklaşıyorum. "Üzgünüm, tuvalete gitmem lazım."

Kimse "Hey, işin biter bitmez bize katıl" gibi bir şey söyleyemedi, ikinci kata çıkıp Alexandra'nın boş çalışma odasına giriyorum. Sadece yarım saat kadar zamana ihtiyacım var; insanlar küçük molalar verdikçe dans da biraz sönümlenir ve ben de kendimi aptal durumuna düşürmek zorunda kalmam.

Kapı açılır ve ben gerginleşirim. Umarım beni aşağı kata sürüklemeye çalışan kuzenlerimden biri değildir.

Ağzım hazır, zekice bir cevap vermek üzereyken, hızla arkayı dönerim. Söylemek üzere olduğum her şey bir anda yok olur. Çünkü kapıdan giren kişi kuzenlerimden biri değildir. Matt'tir. Beşinci tek gecelik ilişkim.

Sekizinci Bölüm

Onu izliyorum. *Matt nasıl burada olabilir?* Ve nasıl olur da basit bir beyaz gömlek ve kot pantolonla bu kadar yakışıklı görünebilir? Gömlek kaslı göğsüne ve düz, sert karnına yapışıyor. Aklım, o odada son kez yalnız kaldığımızda olanları hatırlıyor... ve bunu hatırlayarak iki kez orgazm olduğumu. Kendime gelmeden önce dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Ağzı kıvrılıyor. "Demek buraya saklanacaksın."

"*Saklanmıyorum*. Başım ağrıyor." Tam olarak öyle değil, ama yaklaştım.

O, aramızda sadece bir adım kalana kadar yaklaşır. Onun iri vücudundan yayılan ısıyı hissedebilirim ve yutkunurum.

"Bu yüzden mi gittin?" diye sorar.

"Başka neden..."

"Bella."

Her parçam, her atomum donar. Bir saniye sonra, "Ne?" diye boğuk bir sesle sorarım.

"Bella. Jan. Ne fark eder ki?"

"Sen biliyorsun...?"

"Nasıl bilmeyebilirim?" Daha da yaklaşır ve büyük elleriyle yüzümü okşar.

Nefesim kesilir ve titrerim. Dokunduğu yer yanar ve bu, hatıradan yüz kat daha iyi hissettirir. "Matt... Şey..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani... böyle bir durumda ne söylenir ki?

"Seni öpeceğim, Jan." Başımı yana eğdi, nefeslerimiz karışana kadar eğildi. "Durmamı istiyorsan, şimdi söyle."

Karnımda bir sıcaklık yayıldı. Kalbim bir kez attı. İki kez.

Ama ağzı benimkine yaklaşımadan önce, "Bekle!"

Randevun ne olacak?"

Durur. "*Neyim?*"

"Restorandaki sarışın." Onun bir anlık şokundan yararlanarak, geri çekildim.

Gözlerini kırptırır. Bana "Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum" bakışı atar.

Hayır, buna kanmayacağım. Michelle kadar alaycı olmayabilirim, ama tamamen aptal da değilim. "İnkar etmeye çalışma. Pazartesi günü Carlos'ta seni gördüm." Kollarımı kavuşturuyorum. "Siz ikiniz *çok* samimi görünüyordunuz." Ve o gerçekten çok güzel, haksız bir şekilde.

Dudakları seğirdi, sonra başını geriye attı ve güldü. "Tanrım, o benim kardeşimdi."

"Hiç benzemiyordunuz. Kontrol ettim." Oops. Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Şimdi kıskanç, deli bir tek gecelik ilişki kurbanı gibi konuşuyorum.

"Evet, çünkü ben babamın kopyasıyım, o ise anneannemize çekmiş." Gözlerindeki yaşları siler. "Ah dostum, ona anlatana kadar bekle."

"Sakın yapma!" diye bağıriyorum. Sarışının onun kız kardeşi olması biraz gerçek dışı geliyor, ama onun neşesini taklit ediyor olması imkansız. Yoksa yanlış mesleği seçmiş demektir.

Gözleri hala eğlenceden parıldıyor olsa da, ciddi bir ifade takınır. "Hayır demediğini görüyorum."

Hayır mı? Oh. Heyecan dalgası içimi kaplar. Öpücük. İzin veriyormuş gibi çenemi hafifçe kaldırırım.

Ve tek yapmam gereken buydu.

Beni kendine çekiyor, eli belimin altında, avucuyla yanağımı okşuyor. Ağzı ağzımın üzerine iniyor. Kendimi hazırlıyorum. Hayır demiyorum, diyemem ve ona sahte bir isim verdiğim, gizlice dolaşıp ondan kaçtığım ve şimdi de kız kardeşi ile ilgili bu saçma olaydan sonra ondan ne tür bir öpücük alacağımı bilmiyorum.

Ama dudakları benimkilerin üzerinde yumuşak, hassas ve keşifçi. Rahatlama ve heyecanla titriyorum, ona karşılık öpüyorum. Ağzımı açıyorum ve dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum. Hatırladığımdan daha lezzetli, şarap, şehvet ve tüm benliğinin tadı var.

Elini çözülmüş saçlarımın arasına sokup çekiyor. Hafif acı zevkimi artırıyor ve bacaklarımın arası ıslanıyor, kaslarım beklentiyle geriliyor.

"Seni tanımayacağımı nasıl düşündün bilmiyorum," diye şişmiş dudaklarıma fısıldıyor. "Kokun, gözlerin, sesin —seninle ilgili her şey aynı ve beni başka hiçbir şeyin tahrik edemediği kadar tahrik ediyor." Boynuma burnunu sürter. "Ayrıca, bana borcun varken seni asla unutamam."

O, hassas cildimi boynumdan aşağıya doğru yalarken, söylediklerini anlamak zor. Sıcak nefesi bana doğru esiyor ve omurgamdan aşağıya tatlı titremeler gönderiyor.

"Sana oral seks yaptım," diyorum. Hiç kimseye oral seks yapma isteği duymamıştım, ama onunla birlikteyken, özellikle de bana yaşattığı muhteşem orgazmdan sonra, bunu yapma konusunda karşı konulmaz bir istek duydum.

"Sevgili Jan, oral seks tüm erkeklerin sevgililerinden istediği bir şey değildir."

Gerginleşiyorum, zevkli sis dağılıyor. "Seninle cinsel ilişkiye girmeyeceğim." Doğum kontrol hapi kullanıyorum ama yanımda prezervatif yok. Kendi prezervatiflerimi getiriyorum ve son kullanma tarihlerinin geçmediğinden ve açılmadığından emin oluyorum. Bunun paranoyakça olduğunu biliyorum ama kendimi tutamıyorum. Aksi takdirde kendimi gerçekten bırakamıyorum. Zaten şimdiye kadar kendimi bırakamadım, çünkü kızlık zarım hala sağlam.

Kulak mememi ısıyor. "Benim bahsettiğim şey o değil."

Biraz rahatlarım. "Sonra?" diye fısıldarım, odaklanmaya çalışarak, ama ağzı üzerimdeyken bu imkansızdır.

"Dizlerinin üstünde, pembe yanakların çökmüş, dudakların benim sikimi sıkıca kavramış, muhteşem görünürken... ve ben boşalmak üzereyim dediğimde beni daha sert ve daha derine çektiğinde... Seni ne kadar açıp yalamak istediğimi biliyor musun? Kendi adını bile hatırlayamayacak kadar boşalmanı sağlamak istediğimi?"

Onun sözleriyle çizdiği yakıcı resme hafifçe nefes veriyorum. Külotum tamamen ıslanmış durumda. Alt dudağımı ısıyorum, ama yine de ihtiyaç duyduğum bir inilti yükseliyor. Onun yakıcı mavi bakışları benimkilere saplanırken yüzüm kızarıyor.

"Şu anda tam da bunu yapacağım," diyor, sesi şehvetle daha derin ve boğuklaşıyor.

"Aşağıda insanlar var." Bu, beklediğim gibi bir protesto gibi çıkmıyor. Bunun yerine, başlamadan önce halletmesi gereken bir engeli işaret ediyordum gibi geliyor, böylece cunnilingus interruptus'u önleyebiliriz.

"İçeri girdiğimde kapıyı kilitledim, sen de sessiz olmalısın. Ama çok sessiz de olma... Seni duymak istiyorum." Başımı eğip bir kez daha öptü, bu sefer daha baskın ve hakim bir şekilde.

Ona sarıldım, içimi bir sıcaklık kapladı. Erkeklerin bana oral seks yapmasını hiç umursamamıştım. Çoğu zaman bu, sanki biraz sonra penislerini içime sokabilmek için ya da —daha da kötüsü— yatakta beceriksiz görünmemek için yerine getirmeleri gereken bir görev gibi.

Ama Matt ile her şeyin farklı olacağını biliyorum. Okuduğum tüm o aşk romanları gibi, tüylerimi diken diken edecek, çünkü bir erkek bunu sevmediği ve gerçekten yapmak istemediği sürece bir kadını bu şekilde takip etmez.

Eli göğsümü kavrar ve ben inlerim. Ne kadar sıkması gerektiğini, meme uçlarımla nasıl oynanmasını istediğimi tam olarak biliyor gibi görünüyor. Başparmağı gömleğim ve sütyenimin üzerinden harika hissettiriyor ve ben onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum.

Uyluklarımdaki gergin cildi okşuyor ve elini kalçama koyuyor. Dayanılmaz bir şekilde tahrik olmuşum, ona doğru sallanıyorum, kalın, zonklayan ereksiyonunu vücuduma bastırıyorum ve bundan çok hoşlanıyorum. O gülüyor, bu kötü ses sinir uçlarımı alevlendiriyor. İçimde derin bir acı hissediyorum. O kadar yoğun ki, neredeyse acı verici.

"Lütfen, Matt," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Gözleri koyulaşır ve pantolonumu ve külotumu kenara iter. Nereye düştüklerini umursamadan onları tekmeliyorum. Önemli olan tek şey o, ben ve aramızdaki bu çılgın ateş.

Çıplak popom kocaman masaya dayanana kadar beni geriye doğru iter. Ne yaptığını izleyebilmek için avuç içlerimle kendimi desteklerim.

Ellerini dizlerimin üzerine koyarak, onları olabildiğince genişçe açar ve sonra inler. "Şu haline bak. Çok güzelsin, çok çekicisin."

Bakışlarındaki samimi hayranlık, utangaçlığımı yok ediyor. Düzensiz nefesim odada çok yüksek sesle duyuluyor.

Parmaklarını kaygan kıvrımlarımın arasına daldırdı, sonra çıkardı ve temizlemek için yaladı. "Çok lezzetli. O gece seni neredeyse yanımda götürmeyecektim..."

"Neden almadın?"

"Sen, ertesi sabah aramam gereken türden bir kıza benziyorsun."

Zevkten sersemlemiş zihnim bir uyarı ile titrer, ama neyden endişelenmem gerektiğini anlayamıyorum. O gece beni oteline götürdü. Ben kaçana kadar eğlendik. Ve yine eğleneceğiz... değil mi?

Yine de... Aklımın küçük bir parçası bana bir adım geri çekilmemi söylüyor. Ama Matt başını bacaklarımın arasına koyup parmaklarıyla bacaklarımı açarak, sanki en tatlı dondurma gibi dilinin düz kısmıyla beni yaladığında, bu ses kesiliyor.

Bu dokunuş heyecan verici. Beyaz sıcaklıkta bir mutluluk, içimden parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Başım geriye düşüyor, boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseliyor. Beni sahip olduğu her şeyle yalıyor, dudakları, dili ve sadece duyularımı keskinleştirmek için hafif bir acı katmak için dişlerinin en ufak bir kısmı. Beni yalayacağını söylerken sadece laf olsun diye söylememiş.

İçimde yoğun bir zevk çiçek açıyor ve ben çoktan doruğa yaklaşmış durumdayım.

Göğsüm hızlı, düzensiz staccato ritimlerle inip kalkıyor.

İki kalın parmağını içime sokarken klitorisimi sertçe ağzına alıyor. Ani istilaya hafifçe iniliyorum, sonra parmaklarını kıvrıp içimdeki aşırı hassas noktaya çarptığında kendimi kaybediyorum. Kalçalarımı hareket ettirip, utanmaz bir fahişe gibi yüzüne sürtünüyorum. Dudaklarımdan yumuşak, çaresiz sözler dökülüyor: *Lütfen, lütfen, evet, daha fazla, Matt, aman Tanrım.*

Güçlü bir orgazm beni mahvediyor ve boğazımda sıkışmış sessiz çığlıktan sesimin kısılacağını anlayabiliyorum. Ciğerlerim şişiyor ama Matt henüz bitirmemiş, beni daha da genişletiyor, daha da

daha savunmasız hale getiriyor. Bir parmak daha ekliyor ve olabildiğince derine itiyor. Sınırlarıma kadar gerilmek, damarlarımdan akan acımasız zonklamayı ve ihtiyacı hissetmek inanılmaz bir duygu. Dizlerinin üstüne çökmüş olan o, ama onun merhametine kalmış olan benim.

Benden bir başka akıl almaz orgazm daha koparıyor. Vücudumu kontrol edemiyorum, sırtım kavisleniyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tüm vücudum titriyor... sonra masanın üzerinde kemiksiz bir yığın haline dönüşüyorum.

"Güzel," diyor, uyluklarıma yumuşak öpücükler kondururken. "Çok tatlı."

Onu kaldırıp ağzını yalıyorum. Tadı kendisi gibi... ve benim gibi. Erotik ve şaşırtıcı derecede samimi.

Arka cebine uzanıp düz, beyaz bir mendil çıkarır ve onu bacaklarımdan arasını silmek için kullanır. Bu biraz utanç verici ve hatta biraz garip, ki yüzüne kendimi sürtünmüş olduğum düşünülürse bu çok saçma. Ama kontrolsüz davranışım ne kadar utanç verici olsa da, çok mahcup olamam... Ne yapmam *gerekiyordu* ki? Orada düzgün bir hanımefendi gibi oturmam mı? Ama şu an durum biraz farklı. Ayrıca, o hala sert. Pantolonuna baskı yapan kalınlığı gözden kaçırmak imkansız ve bununla ilgili bir şey yapmalı mıyım diye merak ediyorum, ancak ona cinsel ilişkiye girmeyeceğimi söylediğim için tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Belki ona el ile mastürbasyon yapmayı teklif edebilirim? Ama bunu ağzımdan çıkarmak biraz garip olmaz mı? Neden beni temizlemek yerine ne istediğini işaret etmiyor?

Utançımı gizlemek için kaşlarımdan kaldırıp, "Sen izci miydin? Sen, şey, hazırlıklı gelmişsin" diyorum.

"Evet, ama Eagle Scout olmasaydım bile - ki öyleyim - yine de bunu yanımda getirirdim." Bana göz kırpar. "Bugünkü partide sana rastlayacağımı biliyordum."

"Davetiye nasıl aldın? Bu parti sadece aile ve arkadaşlar için." "David."

İç çekerim. *Tabii ki*. Kuzenimi kucaklamalı mıyım yoksa öldürmeli miyim, karar veremiyorum. Belki ikisini de. "O, şeyden haberi var mı... bilirsin..." Elimi onunla benim aramda ileri geri sallıyorum.

"Hayır. Yalamam" — Matt dudaklarını boynuma sürter — "ve söylemem."

"Oh." Boğazımı temizlerim. "İyi."

Mendili cebine koyar ve kırmızı dantelli bikini ve pantolonumu alır. Bana pantolonu verir, ama iç çamaşırımı vermez.

Pantolonu alıp, "İç çamaşırımı istiyorum" diyorum.

"Cidden ıslak külotu tekrar giyeceğini söylemiyorsun, değil mi?"

Yüzüm kızardı. Bu çok garip. Mekanı ya da durumu kontrol edemiyorum, bu benim için yeni bir şey. Bana yardım edecek Bailey bile yok. "Tabii ki giymeyeceğim, ama onlar benim."

"Onları geri ister misin?" O, ilk tanıştığımızda dayanılmaz derecede sevimli bulduğum o tatlı gamzesini göstererek sırtıyor. "Benimle akşam yemeği ye." "Gerçekçi ol." Kadınsı yanlarımla tartışmak beni önemli bir dezavantaja soktuğu için pantolonumu giyiyorum beni önemli bir dezavantaja soktuğunu, özellikle de karşıdaki adam bir avukat olduğunda.

"Ciddiyim. Akşam yemeği. Bu akşam. O zaman külotunu geri alabilirsin. Hatta yıkatıp, kurutup, ütületirim."

Gülüyorum. "Olmaz. Akşam yemeği yok. Onları saklayabilirsin."

Parmağını deliklerden birine sokup kırmızı dantelli parçayı çevirmeye başladı. Kesinlikle müstehcen görünüyordu. "Emin misin? Çok seksi bir çamaşır."

"Bunu yapmayı kes. Onlar oyuncak değil."

"Daha çok senden söküp atmam için bir ambalaj gibi."

Yüzüm kızarır, tenimin bu kadar açık olmasını nefret ediyorum. "Bu en sevdiğim çamaşırlardan biri, ama sende kalabilir. Yenisini alırım."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Aptal rolü yapıyorum. "Bilmiyorum, ama muhtemelen yirmiden az." "Jan." Sesi keskinleşiyor. "Sen akıllı bir kadınsın." Ben homurdanıyorum. "Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Gerçekten mi? Sadece yatıyorsun?"

"Evet. Flört falan olmadan seks yapıyorum." V-Card'ımdan veya Baileying'den bahsetmiyorum çünkü ikisi de aptalca ve çocukça geliyor, ama ikisinden de kurtulamıyorum. Altıncı tek gecelik ilişkiyi aramayı bırakıp, zihnimin en derinlerine inip orada ne olduğunu bana söyleyebilecek bir terapistle gitmeliyim.

"En azından bu anlaşmadan harika yemekler, filmler ve çiçekler elde etmelisin. En azından bunu hak ediyorsun."

"Neden?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. Yani, sadece seks kısmına takılabilirdi. Flört etmek, bir arada kalmak demektir. Beklentiler. Karmaşıklıklar.

"Arz ve talep."

Ben burun kıvırıyorum. "Pazarlama toplantılarındaki David gibi konuşuyorsun." "Hayır. Ben müzakere eden bir avukat gibi konuşuyorum."

Başımı eğip onu inceliyorum. "O zaman berbat bir iş çıkarıyorsun." bir iş çıkarıyorsun."

Parmağıyla burnumun ucuna hafifçe dokundu. "Senin adına pazarlık yapıyorum
senin adına pazarlık yapıyorum."

"Kendinle mi?"

"Bu 'sen kazanırsın, ben kaybederim' ya da 'ben kazanırım, sen kaybedersin' senaryosu değil. Buna karşılıklı yarar denir."

"Bana kendi çıkarını gözetmek için kullanılan bir euphemism gibi geliyor."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Tatlım, beni müzakere masasının diğer tarafında görmek istemezsin."

Yarı eğlenceli, yarı sevgi dolu bir şekilde bana "tatlım" demesi omurgamda hoş bir titreme yaratıyor, ama pes etmeye ya da planımdan sapmaya hazır değilim. "İş yerinde arkadaşlık kurmama politikamız var." Ve eğer yoksa, Alexandra'nın bunu ne kadar onaylamadığını düşünürsek, *şu andan itibaren* olmalı.

"Hayır, yok." O sırtıyor. "Zaten kontrol ettim."

"Belki gözden kaçırmışsındır."

"Ben avukatım. Hiçbir şeyi gözden kaçırmam."

Hmm. Harvard'dan summa cum laude mezun olan biri muhtemelen hiçbir şeyi kaçırmaz. Hızlı bir karar veriyorum. "Tamam. Akşam yemeği yiyebiliriz. Ama cinsel ilişki yok." Beni kesmeden önce parmağımı kaldırıyorum. "Eğer flört konusunda senin istediğin gibi yaparsak, cinsel ilişki yok derim."

Bana zafer dolu bir gülümseme atar. Ve bu beni şaşırtır. Kızgın ve somurtkan olmaması gerekmez mi?

"Beklenmedik bir şey, ama öngörülebilir olsaydın seni bu kadar çekici bulmazdım. Anlaştık." Başını eğip beni öper, dudakları dudaklarıma sadece bir anlık değse de, bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissederim. "Sürekli oral seks yapmak sıkıcı olabilir, ama seninle bu ilişkiyi taze ve ilginç tutabileceğimizi hissediyorum."

Ben şaşkınlıkla, "Ne?" diyorum.

"Bilmiyor muydun? Oral seks cinsel ilişki sayılmaz." Göz kırpar. "Saat yedide seni alırım."

Dokuzuncu Bölüm

Ben kapıdan içeri girdiğim anda Sammi dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Parti nasıldı?"

"Bir randevum var," diye haykırıyorum. "Ve hazırlanmak için sadece iki saatim var! Michelle evde mi?" Ne giyeceğim gibi konularda konuşabileceğim tek kişi o.

"Evet." Sammi tavanı işaret eder. "Ama kiminle? Nasıl? Kuzenlerinden biri mi ayarladı?"

Onu görmezden gelerek yukarı çıkıyorum. O da peşimden geliyor ve daha fazla soru soruyor. Aslında CIA sorgu memuru olmalıydı. Ya da mümkün olsaydı, zamanda geriye gidip İspanyol Engizisyoncusu olmalıydı. (Yoksa kadın olduğu için Engizisyoncu mu demeliydim...?)

Michelle'i banyoda buluyorum, kahverengi saçları saç maşasında. Gülümsüyor. "Selam. Şanslı adam kim?" diye soruyor, görünüşe göre Sammi'nin sorularını duymuş.

"Matt."

Sammi nefesini tutar. "Dick'in yerine geçen adam mı?"

"Pazartesi gününden beri onu görmediğini sanıyordum," diyor

Michelle. "Alexandra'nın partisindeydi," diyorum.

Michelle başını sallar. "Seni köşeye sıkıştırdı, değil mi?"

"Bir bakıma öyle." Daha fazla ayrıntıya girmeyeceğim.

"Bu çok seksi. Kolay pes etmeyen bir adam." Michelle saçlarını kıvırmayı bitirir. "Adama bir şans ver. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Sammi benimsedi bilge bilge kadın ifadesini

"Aynen öyle. Planlar değişir. Tek gecelik ilişkiler olabilir
olabilir güzel ama asla fazla

avantajlarını fazla bir istikrarlı erkek arkadaşın, özellikle
bir bu kadar seksi olarak ThaYuMND o kadar seksi
bir erkek arkadaşı.

"Yemekler, filmler, çiçekler," Matt'in listesini tekrar
ediyorum. "Çikolata," diyor Michelle.

Çikolata! Matt bunu tamamen unutmuş, ama sonra ona hatırlatırım.

"Benim sorunum, ne giyeceğim?"

"Tabii ki seksi bir şey," diyor Sammi.

Gözlerimi devirdim. "Bir sonraki tek gecelik ilişkim için
avlanmıyorum."

"Seni nereye götürüyor?" diye soruyor
Michelle. "Söylemedi. Ben de sormayı
unuttum."

"Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutursun?"

Omuz silkiyorum, yüzüm aşırı sıcak. Oral seksin cinsel ilişki
sayılıp sayılmadığı konusuna girmeyeceğim, bu beni çok rahatsız etti.

"Onu ara," diyor Michelle.

"Aramam. Numarasını bilmiyorum. Arabası da dışarıda değil,"
diye ekliyorum, Sammi bana oraya gitmemi söylerse diye.

"Onun numarası bende var." Sammi bir New York numarasını sayar.

"Onu nasıl buldun? Boş ver." Bilmesem daha iyi. Böylece ona
karşı tanıklık etmek zorunda kalmam.

Michelle odamdan geçerek giyinme odama doğru yürür.
Ayaklarını omuz genişliğinde açarak, bir elini çenesine koyar ve sahip
olduğum kıyafetleri inceler. "Buna ne dersin?" Krem rengi bir elbiseyi
işaret eder. "Şık ve vücudu güzel gösteren. İlk randevu için
mükemmel."

Şüpheyle baktığımda, onu çıkarıp önüme koyuyor. "İşte. Tam
sana göre."

Sammi başını sallar. "Katılıyorum. Artık elbiseyi seçtiğimize göre,
onun seni nasıl randevuya çıkarmayı başardığını gerçekten merak
ediyorum." Sonra aniden parmaklarını şıklatır. "Bu arada, mağazaya
uğrayıp yeni bir kutu prezervatif almalısın. Ciddi bir dayanıklılığı var gibi
görünüyor."

Yanaklarımın ısisına bakılırsa, yüzüm pancar gibi kızarmış olmalı.
"Gerek yok. Bunun bir yere varamayacağını biliyor."

Sammi ve Michelle hareketsiz kalır ve bana bakar. Sessizliği ilk
bozan Sammi olur. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona seks yapmayacağımızı söyledim." Teknik olarak cinsel ilişki yok, ama ev arkadaşlarımın bunu bilmesine gerek yok. Ya da Matt'in benim emrimi nasıl karşıladığını. Hala neden seks yerine *cinsel ilişki* terimini kullandığımı bilmiyorum. Sanki kirli, pis zihnim birdenbire beynimden ağzımın kontrolünü ele geçirmiş gibi.

"Bence senden hoşlanıyor," dedi Sammi, bana sinsi bir bakış atarak.

"Hayır, hoşlanmıyor. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ki

."

"Bir erkek, seks beklentisi olmadan bir kızla çıkacaksa, onu çok sevmek zorundadır," diyor.

"Ya da sinsi bir planı vardır." Michelle endişeli görünüyor. "Yiyecek ve içeceklerine dikkat et."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "O bir iş arkadaşım. Ve *saygın* bir avukat. Şirket onu başka türlü işe almazdı."

"Hayır, tamamen yanlış anladın. O *çok iyi* bir avukat, bu yüzden işe alındı. Bu da, cezai suçlamalardan kurtulmanın tüm yollarını bildiği anlamına geliyor."

"Annenin işine de böyle mi bakıyorsun?"

"O sadece boşanma davalarına bakıyor." Michelle omuz silkiyor. "Ceza davalarından daha dramatik ve ilginç olduklarını söylüyor. Neyse, gitmem gerek. Dünya dolandırıcılarla dolu ve ben *hepsini yakalamalıyım*." Son kısmı şarkı söyleyerek söylüyor ve çantasını almak için odasına uğruyor. "Ciao! Bu gece Matt'inle benim yapmayacağım her şeyi yap!"

Kafamı sallıyorum. Michelle erkekleri baştan çıkarıyor ama onlara kendini vermiyor. "O benim değil," diye kaybolan sırtına sesleniyorum.

Sammi gülüyor, sonra odasına gidiyor. "Bilgin olsun, Matt'i eve getirmek istersen bütün gece dışarıda olacağım," diyor bilgisayarında bir şeyler yazarken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç arkadaşla buluşup sonra da annemlerin evine uğrayacağım. Eminim annem kalmam için ısrar edecek."

"Ama sen buna asla evet demezsin." Sammi anne babasını sever, ama boğulmaktan hoşlanmaz, en azından öyle diyor. Ben bunu anlamıyorum, ama o zamanlar onun "boğucu" olarak gördüğü ebeveyn sevgisini hiç hissetmemiştim. Keşke hissetseydim.

"Bugün özel bir gün. Seni mutlu etmek için gerçekten çaba gösteriyorum."

"Matt'in hemen yan dairede oturduğunu biliyorsun."

"Evet, ama artık yatağının biraz hareket görmesinin zamanı geldi." "Aklını pisliklerden arındır."

"Neden? Burası çok rahat."

Gülüyorum, ama sonra biraz ciddileşip dağınık yatağının kenarına oturuyorum. "Bilmiyorum, Sammi. İptal etmeliyim gibi hissediyorum."

"Gerçekte ne oluyor?" Elini çenesine dayadı. "Hadi ama. Konuş benimle."

"Ya... Yani, randevular garip oluyor ve ben her zaman sonunda o adamdan hoşlanmıyorum."

"Gerçekten randevuya çıktın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Bakire olmam, hiç dışarı çıkmadığım anlamına gelmez."

"Evet. Doğru. Akşam yemeği yediğin ve sonra eve erken gelen, huysuz huysuz olan çocuklar." Sammi başını sallar. "Tamam, ben şöyle düşünüyorum. Bundan sonra Matt'i sevmezsen, kimin umurunda? Omuz silker. "Geçen hafta onun yan daireye taşındığını öğrendiğinde onu sevmek ya da onunla daha fazla bir şey yapmak istememiştin. O yüzden bence bu harika bir fırsat."

Bu şekilde bakıldığında, bu çok mantıklı geliyor, ama ben bunu istemiyorum. Matt'i sevmemek istemiyorum. Bu çok saçma bir şey, ama fantezilerimde başrol oynayan adamın, gerçekte öyle olmasa bile, iyi bir adam olarak kalmasını istiyorum. Belki de bu yüzden annem babamla kaçtı ve bir daha ailemize dönmedi. Belki de babamın nasıl bir adam olduğu konusunda yanıldığını kabul etmek istemedi.

"Bunu fazla analiz ediyorsun," diyor Sammi, sesi şaşırtıcı derecede nazik. "Hiçbir şey düşünme ve onunla eğlen. Seni şaşırtabilir. Asla bilemezsin."

Onuncu Bölüm

Sonunda, pembe renkli, yuvarlak yakalı bir bluz ve koyu gri kot pantolon giydim, üzerine de bej renkli rahat sandaletler giydim. Michelle'in seçtiği elbise güzel ama nedense bu akşam için uygun gelmiyor. Sammi bir saat önce çıktı, ben de masaj koltuğunda kendimi şımartıyorum, saat tam yediye ayarlı.

Koltuk durduğu anda, iki güçlü vuruş sesi duydum. Koltuktan atlayıp kapıyı açtım.

Matt kapı çerçevesini dolduruyor, iri vücudu gevşek ve rahat. Mavi V yakalı bir gömlek ve dar kalçalarına oturan, altındaki kaslı bacaklarını belli eden gri bir pantolon giymiş. Rahat giyinmiş olsa bile, kıyafetlerinin ona ne kadar yakıştığına bakılırsa, zevkli ve zengin olduğu belli. İçeri girip kapıyı kapatıyor. Ortasında ayçiçeği olan bir buket sunuyor, sonra beni nazikçe öpüyor.

"Sıra dışı," diyorum, ne kadar saçma bir şekilde memnun olduğumu gizlemeye çalışarak, ancak kızardığımdan eminim. Lanet olsun benim ten rengime!

"Ama tam da sevdiğin gibi." O gülümsüyor.

"Evet." Ayçiçeklerini çok severim. Çok neşelidirler ve odamda bir tane olduğunda, günümü aydınlatan minyatür bir güneşim varmış gibi hissederim. "Bunları suya koyayım."

Üst mutfak dolabında Alexandra ve Michelle'in annesinin hediye ettiği birkaç vazo var. Büyük bir kristal vazo buluyorum, içine su doldurup buketi koyuyorum. Döndüğümde bu bebek kesinlikle yatak odama girecek.

Matt işimi bitirmemi bekliyor, sonra bana pembe renkli, parlak kağıt bir torba içinde başka bir hediye uzatıyor.

"Nedir bu?" diyorum, içinde ne olduğunu görmek için kağıt mendili kaldırıyorum.

"Külotların."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerek yok demiştim." "Ben de yapacağım demiştim."

Yıkayıp ütülendiğini kontrol etmeme gerek yok. Bu adam, koşullar ne kadar sıradan olursa olsun, sözlerini ciddiye alır. Tanıdığım çoğu erkek unutmuş olurdu... ya da onları bir ganimet olarak saklamaya çalışırdı.

Çantayı masaj koltuğunun yanındaki yere koydum. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." O çekici bir şekilde gülümser.

Başımı eğiyorum, sonra bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Kıyafetine bakılırsa, giydiğim kıyafet nereye gidersek gidelim uygun.

Çantamı omzuma asarken, o boş olan elimi tutar. Kalbim bir an durur. Bu masum ve doğaldır, sanki parmaklarımız birbirine kenetlenmek için yaratılmışız gibi.

Saçmalıyorum. Zihnimde kendimi sarsıyorum. Bu temastan, olması gerekenden daha samimi hissettiren, hafifçe titrek nabzımı hissedebiliyor mu acaba? Bu, deneyimsizliğin getirdiği bir şey. Saçma tepkimin başka bir açıklaması yok. Yani, zaten bundan çok daha samimi olduk.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni garajındaki BMW'ye götürmüyor. Bunun yerine beni evine götürüyor. Kapıyı açıyor ve centilmen bir şekilde içeri girip oturmamı işaret ediyor.

Tereddüt ediyorum. "Uh... Ev arkadaşın geri dönmedi, değil mi?" ThaMaND0'nun arabası dışarıda yok, ama ne olacağı belli olmaz.

"Ev arkadaşı mı?"

"Bilirsin... Senden önce taşınan adam?" "Bob Amca mı demek istiyorsun?"

Ağzım açık kalır. "Amca mı? O senin amcan mıydı?" Matt başını sallar. "Evet. Annemin tarafından."

Oh, tanrım. O adam, Bob, Matt'e hiç benzemiyor... ya da kız kardeşine. "Ve cevap cevabın soruna soruna o burada burada. O yaşıyor Arlington'da Arlington'da yaşıyor. Taşınmamda bana yardım ediyordu."

"Sen evlatlık mıydın?" diye patladım, kendimi tutamadım.

"Ne?" Gölüyor ve beni nazikçe içeriye yönlendiriyor.

Yüksek tavanlı aydınlık bir girişe adım attım, sonra ona döndüm. "Kız kardeşine ya da amcana hiç benzemiyorsun..." Boğazımı temizledim, sonra sesimi alçaltarak, "Garip alışkanlıkların yok, değil mi?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Ne gibi?"

"Mesela... şey... dans etmek gibi?" Matt çıplak dans etmeye karar verse çok da umursamazdım, ama mahalledeki tüm kadınların pencereden izleyeceğini düşününce ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Matt eliyle gözlerini kapatır. "Olamaz. O... O yaptı, değil mi?"

"Yaptı. Hem de birçok kez."

Kafasını sallar. "Kusura bakma. Bazen biraz... tuhaf olabiliyor. Komşularını ömür boyu travmatize edecek şeyler yapmamasını söylüyoruz ama LSAT hazırlığı kadar kafasına girmiyor galiba."

"Avukat olmaya mı çalıştı?"

Matt başını sallar. "Ailedeki herkes gibi. Ama hala yalancı şahitliğin ne olduğunu bilmiyor."

"Vay canına." ThaMaNDo'nun kim olduğunu çözmek kadar ilginç olan, asıl dikkatimi çeken şey Matt'in ailesinin avukat olması. Matt ve kız kardeşine kısa bir bakışından yola çıkarsak, Bob hariç hepsi muhteşem başarılar elde etmiş olmalılar.

Mutfağa gidip, kaynıyor gibi ses çıkaran bir şeyi kontrol ediyor. Artık çıplak vücudunu sallamayı seven bir adamla vakit geçirmekten endişe duymadığım için, ocakta pişmekte olan şeyin ne kadar harika koktuğunu fark ediyorum. Sarımsak, domates, otlar ve et kokusu var ve bu koku beni, annemin en sevdiğim makarnayı pişirdiği çocukluğuma geri götürüyor.

Matt meşgulken, evi inceliyorum. Eviminkine benzer bir düzeni var, ama dekorasyonu çok daha sade, ancak konforu daha az değil. Sehpa kesme meşeden yapılmış ve sağ kenarında siyah uzaktan kumandalar duruyor. Büyük bir kanepa, devasa televizyona bakıyor. Kalın bir halı, şömine ile birkaç Barcalounger koltuk arasındaki geniş alanı kaplıyor ve krem rengi duvarlarda çerçeveli çağdaş sanat eserleri var.

. Amcasının aksine, oturma odasındaki perdeler kapalı.

"Krem ve adaçayı rengi dantel, ha?" diye gülümseyerek söylüyorum.

Matt mutfaktan iniyor. "Annemin ev hediyesi. Yani..." Diye iç geçiriyor. "Bana bunları göndermeden önce perde alsaydım, geri gönderebilirdim."

"Bence çok tatlı."

"Hediyeyle ilgili tatlı bir şey yok."

Başımı eğiyorum. Başka bir şey mi istemişti, ama annesi bunları göndermek konusunda ısrar mı etti? Yine de düşünceli bir davranış, değil mi?

"Neyse, istediğin müziği seçebilirsin," diyor çabucak, sanki annesi hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi.

Ben de mutfaktaki adaya dönüp tableti ondan alırım. Zevki eklektiktir: rock'tan modern pop'a, klasik müziğe kadar. Debussy'nin bir koleksiyonunu seçerim çünkü büyükannem, özellikle emin olmadığın zamanlarda Debussy ile asla yanlış yapmayacağını söylemiştir.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye soruyorum.

"Köfteli spagetti, sarımsaklı tost ve salata. Üç farklı çeşit dondurma. Ah, bir de çikolatamız var."

Dudaklarım seğirir. "Öyle mi?"

"Evet. Neden?"

"Önemli değil." Kafamı sallıyorum. Daha önce çikolatayı unuttuğunu sanmıştık. Adam hiçbir şeyi gözden kaçırmıyor.

"İkimiz de araba kullanmayacağımız için, evde ne varsa içebiliriz."

"Bir bakayım." Alkol koleksiyonunu inceliyorum. Bir şarap soğutucusu ve kocaman bir içki dolabı var, ikisi de mükemmel şişelerle dolu. Sonra soğutucunun arkasında margarita karışımı görüyorum. "Buna ne dersin?" diyerek onu çıkarıyorum. "Ve tesadüfen bir şişe tekila da var."

Gülümsüyor. "Mükemmel bir seçim. Onun olduğunu unutmuşum." Tekilayı çıkarıyor.

Adayı bir tabureye otururum, dirseğimi pürüzsüz mermer tezgahın üzerine koyar ve çenemi dayarım. Karışıma cömert bir miktar tekila eklemesini izlerim. "Biliyordun, değil mi?"

"Ödevimi yaptım."

"Yani son dört gündür ortalarda görünmediğin zaman..."

"Strateji geliştiriordum. Körü körüne girip her şeyi mahvetmek istemiyordum. Beni artık görmek istemediğin belliydi ve duvarın çatlağını bulmam gerekiyordu."

"Duvarlarımda çatlak yok."

"Her duvarda en az bir tane vardır." Bana bir bardak uzattı ve parmaklarımız birbirine değdi, kolumda hafif bir karıncalanma hissettim.

Mırıldanarak teşekkür edip bir yudum alıyorum. Tekilanın yumuşak ve hafif ısısı ile mükemmel. *Mmmm*. Beğendim. "Kişisel bir şey değildi," diye açıklığa kavuşturuyorum, ne olur ne olmaz diye.

"Öyle olduğunu düşünmedim." Kendine büyük bir margarita doldurur.

"Bu... Bu şehir dışında bir kaçamak olmalıydı. Birbirimizle tekrar karşılaşmanın, özellikle de işte, garip olacağını düşündüm," diye açıklıyorum. Açıklamanın saçmalığını yüzüme vurmadığına göre, anladığını düşünüyorum. Umarım.

Akşam yemeğini servis ediyor. Domates sosuyla kaplanmış ve eritilmiş provolone peyniri ile süslenmiş köfteler en sevdiğim yemeklerden biri ve benim için en rahatlatıcı yiyecek. Annem çocukken bana bu yemeği yapardı ve artık özel olarak yemeye çalışmasam da hala bu yemeğe karşı tuhaf bir zaafım var.

Hevesle bir ısırık alırım. Matt'in versiyonu mükemmeldir, makarna al dente pişirilmiş, sos ve köfteler lezzetlidir. "Bu çok güzel."

"Sevindim." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Büyük büyükannemin tarifi." der. "Gerçekten mi?"

"Neden şaşırdın?"

"Belki bir restorandan falan almışsındır diye düşündüm. Her şeyi bu kadar iyi yapmaya nasıl vakit buluyorsun?"

"Bir şeyi yapmaya karar verdiğimde, zaman yaratırım." "Ve her şeyi iyi yapmayı başarırırsın."

O sadece sırttı.

Yemeğimi bitirip, bir margarita daha içerek arkanıza yaslanıyorum. Bütün akşam çok güzel geçiyor. Hayır, *güzel* demek tam olarak doğru değil. Doğru kelime "*harika*" olmalı. Yemekler ev yapımı ve mükemmel, içecekler lezzetli ve arkadaşlar harika. Biraz seksi zaman geçirmemiş olsak bile

Alexandra'nın evinde, Matt'in benden hoşlandığını anlardım — bunu onun karanlık bakışlarından, bana dokunan ellerinin yumuşak ve nazik dokunuşlarından anlardım, hepsi masum gibi görünse de kalbime heyecan kıvılcımları gönderiyordu. Ama o, sanki göğüslerime bakıyormuşum ya da bana yemek yedirdiği için şimdi onunla yatmam gerekiyormuş gibi davranmıyor. Ayrıca, talihsiz bir şekilde karşılaştığım bazı sinir bozucu Ivy League sıkıcılarının aksine, ne kadar akıllı ve zeki olduğunu göstermeye çalışmıyor ya da beni çıplak görmek için üstü kapalı bir şekilde boş iltifatlarla başımı döndürmeye çalışmıyor.

O sadece sohbet eder, sıradan şeyleri paylaşır, ama bunlar (en azından bana göre) onunla ilgili olduğu için daha ilginç gelir. Çocukluğu, en sevdiği yemekler, açıkça çok sevdiği kız kardeşinin çılgın maceraları. Ama aynı zamanda, beni sorguya çekiyormuş gibi görünmeden, benim tarafımdan da ilginç bilgiler almaya çalışır. Ben de diğer erkeklerle hiç paylaşmadığım çocukluğumdan biraz bahsediyorum ve başıma gelen komik olayları anlatıyorum.

Belki de daha önce eksik olan şey buydu. Yatmayı düşündüğüm bir erkekle tamamen, tamamen rahat ve mutlu olduğum bir anı hatırlayamıyorum. Sadece bu da değil, Matt'i sevmeye başlıyorum.

Boş tabaklarımızı kaldırıyor, tabletine birkaç kez dokunuyor ve en sevdiğim bitter çikolatalardan oluşan bir tabak getiriyor. Müzik tatlı ve şehvetli bir parçaya dönüşüyor. Kalbim ritimle birlikte çarpıyor.

Dördüncü margaritamı bitirip ağızıma bir parça çikolata atıyorum. Zengin, kakao aromalı tereyağı gibi eriyor. Tatlıdan bir ısırık alıyor, sonra ayağa kalkıp beni koltuktan kaldırıyor. "Benimle dans et."

"Dans etmemeliyim. Ayak parmağımı kıracaksın... ya da daha kötüsü olacak."

O gülüyor. "O kadar da kötü olamazsın."

"Oh evet, olabilirim. Alexandra'nın partisinde neden dans etmediğimi sanıyorsun?"

"Hadi ama. Dava açmayacağıma söz veriyorum."

Gülüyorum. "Avukatlar kadınları böyle mi tavlalar? Bir sorun çıkarsa dava açmayacağım mı?"

"Evet. Ve genellikle işe yarar." Beni oturma odasındaki boş alana çekip kollarına sarıyor. Dansa itiraz etsem de, çıplak tenimde ellerinin dokunuşunu

[illegible]

"Ben çok sakarım," diyorum. "Uyarıyı duydun, duymadığını söyleme."

"Muhtemelen kötü öğretmenlerin vardı. Her şeyi iyi yapabildiğimi söylememiş miydin?"

“Yap öğretiyor musunuz öğretiyor insanlara nasıl
dans dans öğretmek Benben iki yaşındaki
sarhoş bir çocuğun koordinasyonuna sahibim.”

"Uh-huh. Neden karar vermeyi bana bırakmıyorsun?"

Beni sert vücuduna biraz daha sıkı çekiyor. Giysilerimizin üzerinden bile, dokunduğumuz her yerde elektriksel kıvılcımlar hissediyorum. Ağzım kuruyor, dilim kalın ve beceriksiz hissediyor ve hayır diyemiyorum.

"Sadece beni takip et." Başımı sallıyorum.

Ve dans ediyoruz. Beklediğim gibi, o harika bir dansçı. Nasıl hareket edeceğini, nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyor. Tabii ki ben her zamanki gibi berbatım, birden fazla kez hata yapıyorum. Ama o, her hata yaptığımda gerilen sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşayarak, ben tekrar rahatlayana kadar başka hiçbir tepki vermiyor.

Başımı, omzunun göğsüne değdiği kıvrıma yaslıyorum. Vücut ısısı kaslarımı yumuşak bir hamur gibi eritiyor ve taze çamaşır sabunu ve tıraş losyonunun altında Matt'in kokusu çok seksi geliyor. "Sana iyi olmadığımı söylemiştim," diyorum yumuşak bir iç çekişle. Beceriksizliğimden utanacak kadar mutlu hissediyorum.

"Şimdiye kadar çok iyi gidiyorsun." Fısıltısı kulağımı okşuyor ve ben titriyorum. "Ayak parmaklarımdan üzerine basılmadı ve sen de oldukça iyi takip ediyorsun."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Standartların çok düşük."

"Bence senin standartların çok yüksek. Dans etmenin amacı rahatlamak ve eğlenmektir. Kimse izlemiyor ya da yargılamıyor."

Başımı yukarı kaldırıp yüzüne bakıyorum, yüksek elmacık kemikleri ve ağzının keskin hatlarını gözlerimle takip ediyorum. Bu adamı öpmek, dudaklarının benim dudaklarıma değdiğini hissetmek istiyorum. Bütün bu zaman boyunca bana baskı yapan sert penisine vücudumu sürtmek istiyorum. Kontrolünü kaybetmesini ve dokunuşlarımla boşalmasını hissetmek istiyorum.

Onun muhteşem gözleri, derin Pasifik'e benzeyecek kadar koyulaşıyor, ama beni öpmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Bana bu cesareti ne veriyor bilmiyorum, ama vücudumu olabildiğince yukarı doğru uzatıyorum, parmak uçlarımda dikiliyorum ve ağzımı onun ağzına bastırıyorum, parmaklarım onun ipeksi, sıcak saçlarına dalıyor. Dudaklarımı önce yumuşakça, sonra ısrarla hareket ettiriyorum, ama o ağzını açmıyor. Bunun yerine, sadece dudaklarıyla bana karşılık veriyor, nazıkçe ve tatlıca okşuyor, ama şu anda ikisini de istemiyorum.

Kararlı bir şekilde dilimi ağzının üzerinde gezdiriyorum, sonra göğsünde titreyen düşük bir inilti duyduğumda zaferle neredeyse iniliyorum, göğüslerim ona sıkıca bastırılmış durumda. Parmaklarımı saçlarına geçirip çekiyorum, sessizce dilini bana vermesini talep ediyorum.

Ve o da veriyor.

Tadı muhteşem. Lezzetli. Biraz tekila ve bitter çikolata karışımı gibi. Ağızlarımız uyuşturucu bir öpücükle birleşir ve birbirimizin nefesini içimize çekeriz. Duyularım onun baş döndürücü kokusu, tadı, sıcaklığı ve onunla ilgili her şeyin tadını çıkarır. Beyaz sıcak bir şehvet damarlarımdan akar ve vücudum ıslak bir şekilde ona doğru sallanırım.

"Bana bir şeyler yapıyorsun," diye fısıldıyorum nemli dudaklarına. "Sen de öyle."

"Beni iyi hissettir," diyorum, ama bu daha çok bir yalvarış. *Beni hayal kırıklığına uğratma.*

"Her zaman." Onun büyük, sıcak elleri kalçamı kavrar ve beni yukarı çeker. Bacaklarımı ona dolayarak, en çok acı çektiğim yerde onun penisini kucaklarım. Akşam için pantolon seçtiğim için aptallığımı lanetlerim. Bol bir etek giymeliydim. O zaman onu sadece bir tanga ile kucaklayabilirdim.

Bir geniş omzunu kavrarım, parmaklarım sert kaslarına gömülür ve diğer elimle gömleğini çekerim. Açgözlü avucumu çıplak göğsünün her yerine gezdirmek, lezzetli vücudunun her santimini öpmek ve yalamak istiyorum.

Bu, istediğimden daha fazla zaman alıyor. "Bu gömleği çıkar," diyorum.

O benim kıvrımlarıma doğru sallanıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sandaletlerim kayıp sert ahşap zemine yumuşak bir sesle düşüyor.

"Yarın da benim," diyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, onu çıplak görmek için neredeyse her şeyi söylemeye hazırım.

O dönüyor, ben de duvara yaslanıyorum, vücudum onun kalçalarıyla duvara sıkışmış durumda. Gömleğini başından çıkarıp yere atıyor. Hemen göğsüne uzanıyorum, elastik kollarla kaplı sıcak, gergin cildini ellerimle okşuyorum. Başparmaklarım ve parmaklarım düz meme uçlarını kavırıyor ve kalın kasları seğirdiğinde gülüyorum.

"Çıplakken çok çekici görünüyorsun. Mahkemede üstsüz savunma yapamaman çok kötü. Jüri kadınlardan oluşsaydı, istediğin kararı alabilirdin."

"Buna haksız avantaj denir." Burnu burnuma değiyor, başımı yukarı kaldırıyor. "Ayrıca, beni kesen tek kadın sensin."

İstediğimden biraz daha hassas bir şey içimde çözülüyor ve fazla düşünmemek için onu öpüyorum. Vücudumu saran şehvete kendimi kaptırıyorum, bu sıcaklığın hassas ya da karmaşık duygularımın her parçasını yakıp kül etmesini diliyorum.

Dilini emiyorum, alt dudağını ısıyorum, meme ucunu çimdikliyorum. Onun sert inlemesi beni ateşliyor ve ne istediğimi biliyorum. "Seni çıplak istiyorum," diyorum, geri çekilirken. "Ve seni sert, kalın ve ağızda pompalarken istiyorum, sırtın duvara dayalı. Seni ateşli ve akılsız istiyorum. Ağızda boşaldığını hissetmek istiyorum..."

Yüzümü elleriyle kavrayıp beni sertçe öper. Ama nedense onun uzaklaştığını hissediyorum, ki bu çok saçma. Hangi erkek oral seksten kaçır ki?

"Seni yaramaz, yaramaz şey," diyor ve sonra nazikçe beni indiriyor.

Parmaklarımı beline geçiriyorum ama o ellerini bileklerime dolayarak yukarı çekiyor.

"Yarın benim olacağını unutma," diyor.

Alkol ve şehvetle bulanmış beynim bunu anlamaya çalışıyor. "Tamam." Ona tekrar uzanıyorum, ama o bunun yerine gömleğini giyiyor.

Ha?

O, ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, ben aptal gibi orada duruyorum, ellerim omuzlarında. Kasları kaya gibi sert ve ereksiyonunun hiç azalmadığını biliyorum.

Beni eve kadar geçiriyor, bu hiç zaman almıyor. Güneş battığı için akşam havası daha serin. Ama bu, ısınmış vücudumu serinletmeye yetmiyor. Ve onun penisinin hala bana selam verdiğini hissedebiliyorum, öyleyse neden beni soyup yatağa atmak yerine eve kadar geçiriyor? Benim "cinsel ilişki yok" kuralım hakkında ikinci kez düşünüyor mu? Ama neden düşünsün ki? Sorun olmadığını söylemişti!

Kapımda, ağzımı morartacak kadar sert bir şekilde öpüyor. "Saat onda seni almaya geleceğim." Sonra ben içeri girene kadar bekliyor ve sonra gidiyor.

Kapıya yaslanıp, zonklayan dudaklarıma elimi koyuyorum. Az önce ne oldu böyle?

On Birinci Bölüm

Sammi'yi yakalayabilmek için bir saat erken kalkıp spor kıyafetlerimi giydim. Bana işini bitirene kadar beklememi söyleyeceğini biliyorum, ama bütün gece bekledim. Michelle'in de benim durumumla ilgili fikrini almak istiyorum, ama bir kasırga evi yerle bir etmedikçe en azından öğlene kadar kalkmayacak. Bu yüzden ikinci fikrimi ona sormak zorunda kalacağım.

Neyse ki hava harika. Sammi yağmur yağsa bile dışarı çıkardı, o yüzden... Şansımı sayıyorum, ki bu çok da zor değil. Şu anda tek elimle sayabiliyorum.

"Jogging yapmak ister misin?" diyor Sammi, pembe ve beyaz Under Armour tişörtümü ve şortumu inceleyerek. O siyah Nike tayt ve vücudu saran bir üst giyiyor. Koşu ayakkabıları bile siyah.

"Evet. Seninle konuşmam lazım."

"Önemli bir şey olmalı." Başını eğdi. "Yetiştirilir misin?"

"Pssshhh. Tabii ki. Haftada dört kez yoga yapıyorum."

Şüpheli bir ses çıkarır, ama beni cesaretimi kırmadan esnemeye başlar ve ben de onu taklit ederim. Koşarken bir yerimi incitmek ya da yırtmak tam da benim şansım olurdu — Jan'ın Yasası. Aşil tendonum gibi, ya da son dokuz günün gidişatı devam ederse, kızlık zarım gibi. Eğer gerçekten yırtılırsa, bu artık bakire olmadığım anlamına mı gelir? Vay canına. Koşarken bekaretini kaybeden tek kişi olarak Guinness Rekorlar Kitabı'na girebilirim.

"Ee... Kaybettin mi?" Sammi esnemeyi bitirince sorar.

Boğazım düğümlenir. "Şey. Bir şey kaybettim." Aklımı. Ya da seksapelim.

Hangisi olduğundan emin değilim. Belki ikisi de.

"Anlat bakalım! İyi miydi? Eminim öyleydi." Sokakta koşmaya başlar ve hızını belirler.

Çok hızlı değil, ben de ona yetişiyorum. "İyiydi." İyiden de öte. Harika. Fantastik. Mükemmel. "Ama bıraktı."

Sammi arkasını dönüp geriye doğru koşmaya başlar, böylece benim ifademi daha iyi görebilir. "Uh. *Ne yaptı?*"

"İstifa etti."

"Anlamadım. En azından içine soktu mu?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve bunun koşmakla hiçbir ilgisi yok. "Hayır! Ona cinsel ilişkiye girmeyeceğimizi söyledim. Ama biz... bilirsin... çok heyecanlandık. Ona oral seks yapmayı teklif ettim, ama sonra o durdu."

Bana uzun uzun ve sertçe bakıyor. "Bir şey mi yaptın?" diye soruyor sonunda.

"Ne gibi?"

"Ona bakire olduğunu söylemek gibi mi?"

"Tabii ki hayır. Ve yapsam bile, bu neden onu durdursun ki?"

Sammi tekrar ileriye doğru koşmaya başlar. "Bazı erkekler performans kaygısı yaşar. Birinin ilk erkeği olmak çok önemli bir şeydir. Senin her şeyi yaptığını, sadece ilk seferini yaşamadığını bilmiyor." Düşünür. "Öte yandan, Matt güvensiz bir tipe benzemiyor. Eminim bu duruma ekstra sertlikle ayak uydurabilir..."

Ona yaklaşıp dirsek atarım.

"Hey! Bu ne içindi?"

"Anlamsız spekülasyonların için!"

"Eğer doğruysa anlamsız değildir."

"Neyse, asıl olaya dönelim..."

"Evet. Bu tuhaf. Ama belki de erkekleri uzaklaştıran bir enerji yaydın."

"Ne?"

"Öyle yapıyorsun,
biliyorsun."

"Yapmıyorum!"

"Kesinlikle öyle. Bu senden yayılıyor. *NIMP. Bunu aklından bile geçirme*

."

Beynimi zorluyorum, sonra vazgeiyorom. "NIMP ne?" "Not In My Pussy."

"Hayır, istemiyorum." Yarım dakika koştuktan sonra "Öyle mi?" diyorum.

"Evet, bu yüzden hala kırlık zarın var."

"Matt saat onda beni almaya gelecek," diye savunmam için patladım.

"Bunu geri çekilmeden önce mi söyledi, sonra mı?"

"Sonra."

"Huh."

Onun açıklamasına devam etmesini bekliyorum, ama etmiyor. Bunun yerine, hızını artırıyor, ki bu çok yanlış. En iyi arkadaşım, üç bacaklı bir bufalo gibi homurdanıp koştadan, medeni bir kız sohbeti yapma hakkım var. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Düşünüyorum."

Nasıl hem düşünebilir hem de şeytan gibi koşabilir? Alabileceğin oksijenin bir sınırı var ve bunun çoğu kafana gitmiyor çünkü diğer kasları beslemek için gerekiyor, vücudunu ileriye itmek için kullanılan kaslar gibi, böylece arkadaşınla konuşabilirsin.

"Eminim gelmeyecek," diye nefes nefese söylüyorum, aramızdaki mesafe yavaşça açılırken.

"Geldiğine eminim."

"Hayır." Kabul edemeyecek kadar inatçıyım. Ve onun gibi aynı anda hem düşünüp hem koşamıyorum. Ama mantıklı davrandığımı biliyorum, çünkü o tür bir finalden sonra neden geri gelsin ki?

"Yirmiye bahse girerim!" Sammi, bloğun etrafında dönerek cevap verdi.

"Kabul!" diye bağırdım ve sonra birinin bahçesine yığıldım.

Çim sırtımda cennet gibi hissettiriyor ve gözlerimi kapatıp zor nefes alıyorum. Bacaklarım yanıyor, ciğerlerim alev alıyor ve midem kusmak üzereymiş gibi hissediyorum. Ne kadar zavallı olduğuma inanamıyorum. *Haftada dört kez yoga yapıyorum.* Bu beni iyi bir formda tutmaz mı?

Nefes nefese kalmadan hareket edebilecek hale gelene kadar burada uzanıp, sonra eve gidip duş alıp bir küvet dolusu

Kahvaltıda ikolatalı dondurma. Sammi ve Michelle son kalanını yemediyse, buzdolabında krem anti de olmalı. Dengeli bir n hazırlamak için dilimlenmiş muz da ekleyebilirim. En son baktığımda, dondurmada protein vardı — ok fazla değil, ama bir n olarak yeterli miktarda. Sanırım.

İşkenceye yavaş yavaş kendimi toparlarken, kendime biraz acımaya başlıyorum. Belki de Sammi, erkekleri kendimden uzaklaştırdığım konusunda haklıdır. Bir gecelik ilişki adayıyla bir otel odasında olduğumda biraz gergin oluyorum. Kendimi bırakmak benim için zor, ama bu NIMP olarak algılanıyor mu? Her bakire biraz endişelenmeye hakkı yok mu? Ya adam bu konuda kötüyse? Ya ya da seni gerçekten sevmiyorsa? Ya gerçekten iğrenç bir şey yaparsa ya da...

Aniden, kalçama sıcak nefesler üflendiği için duruyorum. Birdenbire ayağa kalkıyorum ve bir terrier bana bir kez havlıyor, kuyruğunu sallıyor. Sonra burnunu kasıklarımaya gmyor ve beni şaşkınlıktan bağırmaya zorluyor. Rahatsız edici burnunu itiyorum ve köpek sızlanarak, imlerine yığıldığım evin yönüne doğru koşuyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp, evcil hayvan kapısından içeriye kaybolan köpeği izliyorum. Sen de mi, terrier?

İ çekerek ayağa kalkıyorum... ve hayvanın kasıklarımaya ıslak bir leke bıraktığını fark ediyorum. Tabii ki.

Sorun değil, diyorum kendime. Jan'ın Yasası'na göre, o kadar da kötü değildi. En azından beni oradan ısırmaya çalışmadı ya da onun gibi çılgınca bir şey yapmadı. Sadece Sammi'nin benim NIMP yaydığım konusunda haklı olup olmadığını araştırmaya çalışıyordu.

Yavaşça eve dönüyorum, bu da Matt'in evinin önünden gememi gerektiriyor. BMW'sine bakıyorum. Muhtemelen şu anda bebek gibi uyuyordur. Ne de olsa bugün Pazar. Bu kadar erken saatte tek uyanık olanın ben olmam haksızlık... Hem ne için? En iyi arkadaşım tarafından terk edilmek ve sapık bir köpek tarafından cinsel tacize uğramak için mi?

Duş aldıktan sonra alışverişe çıkmaya karar veriyorum. NIMP enerji alanımı etkisiz hale getirecek kadar güçlü, seksi bir i amaşını almalıyım. Banyodan çıkarken odamda Matt'in gönderdiği ayeği buketini görüyorum ve i çekiyorum. Bugün ayeklerinin bile beni neşelendiremeyeceği türden bir gün.

günebakan desenli, en sevdiğim elbiselerimden birini giydim, çünkü buna ihtiyacım vardı, ve biraz rimel sürdüm.

Saçlarım hala ıslak — tamamen kurutmak için çok tembel ve ilgisiz hissediyorum — dondurucuyu açıyorum, yeni karton dondurmayı yemeye hazırım, ama beklediğim gibi çekici gelmiyor. Çikolatalı dondurma beni yemeye teşvik etmiyor değil. Ediyor. Ama aynı zamanda, onu yersem, hayatımın akşamları aşırı şeker ve yağ almak için beklemeyecek kadar acınası olduğunu kabul etmiş olacağımı da söylüyor.

Telepatik olarak benimle konuşabilen tüm cansız nesneleri lanetliyorum.

Sinirlenerek Michelle'in zulasında bulunan granola barını çalıp kahveyle yutuyorum. Kafein etkisini gösterince neredeyse insan gibi hissediyorum. Bir fincan daha alıp odama gidiyorum ve tabletimle Facebook'u kontrol ediyorum. Feed'imde bir reklam beliriyor ve çevrimiçi olarak satın alabileceğim birçok seksi iç çamaşırı olduğunu bildiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *İç çamaşırı almak istediğimi nereden biliyor?* Sadece aklımdan *geçmişti*. İğrenç. Facebook kafatasımın içine bir implant yerleştirmiş gibi, *çok* rahatsız edici.

Yine de, belki de reklam haklıdır. Belki de dışarı çıkmak çok zahmetlidir. Alışveriş merkezleri her zaman kalabalıktır ve bugün insanlarla uğraşmak ister miyim? Hayır.

Ama Facebook'ta reklamı yapılan mağazadan satın almayacağım çünkü bu çok ürkütücü. Hayır. Başka çevrimiçi mağazaları deneyeceğim.

Biraz gezindikten sonra bir şey fark ettim. Her iç çamaşırı mankeni genç ve inanılmaz derecede iyi makyajlı. Kafamı kaldırıp, giyinme odamın kapısında asılı olan aynada yansımama bakıyorum. Makyajım oldukça sade... sadece rimel ve ruj. Seksi iç çamaşırı giyersem mankenler gibi çekici görünebilir miyim? Hmm... Bunu hayal etmekte zorlanıyorum.

Belki biraz daha çaba sarf edersem? Modellerin fotoğraflarına tekrar bakıyorum. Dumanlı gözler ve dolgun dudaklar doğru seçim gibi görünüyor. Ama ikisini de çok iyi yapmayı bilmiyorum. En son denediğimde, biri dudaklarımı patlatmış gibi ağlamış gibi görünmüştüm.

Son yudum kahveyi içip, YouTube'a gidip eğitim videoları arıyorum. *Vay canına*. Milyonlarca video var. Hangisi en iyisi? Neyse, izlemeye başlıyorum. Görünüşe göre dumanlı gözler ve

dudakları dolgunlaştırmak, seksi görünmenin tek yolu değilmiş. Kontur da yapmam gerekiyor. Sonra bronzlaştırıcı. Ve... *Kaç tane fırça gerekecek ki?*

Aniden alt kattan kapı çalınır. Sammi "Ben açarım" der, ben de sahte kirpiklerin doğal görünmesi için nasıl takılacağına dair bir eğitici videoya geri dönerim. Videodaki kız bunu kolaymış gibi gösteriyor, ama onun taktığı sahte kirpiklerin doğal olduğunu kim düşünebilir, bilmiyorum. En az 1,5 cm uzunluğundalar ve kesinlikle gözlüklerin iç kısmına değeceklerdir.

"Hey, Matt geldi!" diye bağırır Sammi aşağıdan.

Ne? Neden? Aman Tanrım!

Tableti yere bırakıp yataktan atladım, yere bıraktığım koşu ayakkabılarında neredeyse takılıp düşüyordum. Yüzüstü düşmek yerine, sağ ayak başparmağımı bir sandalyeye çarptım ve psikopat bir cadalog gibi çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım.

"Ah, acıyor, lanet olsun!" diye mırıldanarak, yüzümü kontrol etmek için banyoya doğru topallayarak ilerliyorum. Sadece maskara ve ruj var. Zamanım olsa bile, dumanlı gözler ve dolgun dudaklar yapmak için gerekli malzemelerim yok. Ya da yüzümü konturlamak için. Görünüşe göre, ince, heykel gibi bir kemik yapısının sırrı buymuş. Kim bilebilirdi ki?

Saçlarım yeterince kurudu, bu yüzden çantamı alıp, rahat ama şirin bej renkli topuklu ayakkabılarımı giyip, saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum, Sammi yine uygunsuz sorular sormaya başlamadan önce. Bildiğim kadarıyla, "Sıfırdan ona kadar bir ölçekte, Jan'ın NIMP'ini kaç puan verirsin?" diye sorabilir. Tabii şanslıysam ve daha utanç verici bir şey düşünmezse.

Merdivenlerden inerken Sammi kıkırdıyor. *Aman Tanrım, geç mi kaldım?* Eğer öyleyse, gerçekten, şaka yapmıyorum, onu öldüreceğim. Yemin ederim!

Matt'i görüyorum. Bahar yeşili V yakalı gömleği ve koyu renk pantolonuyla çok çekici görünüyor. Tıraş olmamış ve günün ya da gecenin sakalları çok seksi görünüyor. Dizlerimi titretmeye yetecek kadar seksi.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyorum ve hızla kolumu onun koluna takıyorum. Neye geciktiğim umurumda değil, çünkü bu evden bir an önce çıkmak için her şeyi söylerim. "Gidelim." Matt'i sertçe çekiyorum, ama Sammi elini uzatmadan önce.

"Söylemiştim," diyor neşeyle. "Bana borçlusun." Kaşlarımı çatıyorum. "Ha?"

"Yirmi dolar." Kaşlarını oynatır.

Bahis. Çantamdan bir yirmi dolarlık çıkardım ve avucuna attım, sonra ağzımı kapatarak sus işareti yaptım.

O gülüyor.

"Bir şey mi var?" diye sorar Matt, beni arabasına götürürken.

ara

bas "Hayır. Sammi yine Sammi'lik yapıyor."

ına Yolcu tarafındaki kapıyı açar. "Yani ne?"

göt "Uygunsuz!" BMW'nin içine tırmanıp dizlerimi

ürür

ken

sor

ar.

Birlikte. Tam bir hanımefendi çünkü... Eğer seksi bir femme fatale olmayacaksam, en azından bir hanımefendi olmalıyım.

Matt'in bakışlarında sıcak bir parıltı belirir, ama o kadar çabuk geçer ki, hayal gördüğümü düşünürüm. Ayçiçeği desenli elbisem ne dekolte ne de kısadır. Sadece... oldukça mütevazı ve sıradan bir elbise.

Direksiyona geçip motoru çalıştırıyor. "Yirmi dolar gerektiren bir şey mi?" diye soruyor uzaklaşırken.

Yüzümü buruşturuyorum. Sammi hakkında konuşmak istemiyorum, ama Matt cevap vermezsem vazgeçmeyecek gibi görünüyor. "O ve ben bir iddiaya girdik."

"Ne üzerine?"

"Senin gelmeyeceğine dair."

Kaşlarını kaldırır. "Neden?"

Nefesimi veriyorum. Söylemekten başka çare yok. "Çünkü sen bir anda... bilirsin işte."

"Ve ben de ondan sonra saat onda

uğrayacağımı söyledim." "Ama... sen durdun."

"Evet."

Bekliyorum, sonra aniden onun daha fazla ayrıntıya girmeyeceğini anlıyorum. Bu hiç hoş değil. Sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama lanet olsun, onun sadece oyun oynayıp oynamadığını bilmeye hakkım var. Yüzüm zaten yumurta pişirebilecek kadar sıcak, o zaman neden denemiyelim ki? "Aynı şey değil. Bir erkek durduğunda... her şey biter. Biter."

Düşünür. "Senin deneyimlerine göre, birçok erkek durur mu?"

Boğazım düğümlenir. "Hayır. Durmazlar." Konuyu kapatırım. "Yani... erkekler devam etmek istemez mi?"

"Temelde, evet. Ama sen istemiyordun."

"Ne?"

"Sen pek istekli değildin."

"Ciddi misin? Çok ilgimi çekmişti. Ben..." Sesim kesildi, ne kadar ıslandığımı itiraf edemedim. Belki Sammi ve Michelle kadar deneyimli olsaydım ona söyleyebilirdim. Ama ben sadece benim ve bunu yüksek sesle söylemeye utanıyorum.

Başparmağının ucuyla alt dudağını okşadı. "Isladığınızı biliyordum."

Yumurta kızartmayı unut. Şimdi yüzümde biftek bile pişirebilirsin.

"Ama ben o kadar da deneyimsiz değilim ki, bir kadının gerçekten hoşlandığını mı yoksa sadece kaşıntısını gidermek istediğini mi anlayamam."

Onun nazik ama gerçekçi tonu sinir bozucu, özellikle de ben tamamen, tamamen utanmış durumdayım. "Belki de iğneyi 'gerçekten hoşlanıyor' konumuna getirmeye çalışmalıydın." Of, tam bir velet gibi konuşuyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Bu yüzden ekliyorum, "Bunu düşündün mü?"

"Evet. Ama seni zorlamak işe yaramazdı."

Bana soğuk olduğumu mu söylüyor? *Öyle miyim? Kahretsin.* Soğuk olmanın orgazm olamama anlamına geldiğini sanıyordum. Diğer kadınların ne kadar ısladığını ve... diğer fiziksel tepkilerini bilmiyorum çünkü, bilirsin... başka kadınlarla hiç yapmadım. Hala bakireliğimi kaybetmemiş olmamın nedeni soğukluğum mu? "Nereden biliyorsun?" Bu sefer sesim küçük, biraz belirsiz.

Kavşakta durana kadar bekler. "Neden iyi bir avukat olduğumu biliyor musun?"

Ne? Konumuz ne zaman dün gecedен bu konuya geldi? Ama muhtemelen benim soğukluğumdan falan bahsetmeye devam etmekten daha iyidir. "Şey... Harvard Hukuk Fakültesi? Summa cum laude?"

Kafasını sallar. "Hayır. Tanıklar konusunda harika bir sezgim olduğu için. Ve bir kadınla uğraşmak, bir tanıkla uğraşmak gibidir... ve sen, gerçekten dahil olmak istemeyen bir tanık gibiydin."

Ağzım O şekilde açılır. Beni tanıkla eşitlemesinin iyi bir şey mi, çünkü tanıklar davaları kazanmana yardımcı olur? Bekle, beni *düşmanca* bir tanıkla mı karşılaştırdı? Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Düşmanca mıyım? Belki de Sammi NIMP konusunda haklıdır.

"Tanık kürsüsüne çıkmak istemeyen bir tanığın varsa, onu zorlayarak kırılmasını sağlayabilirsin. Bu o kadar da zor değil, herkesin bir kırılma noktası vardır. Ancak, bunu çok agresif bir şekilde yaparsan, tanığı kırılabilir, ama jürinin sempatisini kaybedersin. Jüri, ne yaptığını, nasıl yaptığını ve en önemlisi, o sırada ve sonrasında nasıl hissettiklerini hatırlayacaktır. Tanığın da hatırlayacağından emin olabilirsin. Bir pislik gibi görünerek davayı kazanmak çok zordur."

Işık değişir ve araba hareket eder.

Boğazımı temizlerim. "Aptalların iyi adamlardan daha çok kazandığını biliyorsun, değil mi?" Kendimi tutamayıp işaret ederim.

"Bu bir efsane. Daha küçük savaşları kazanıp bunları abarttıkları için daha çok kazanıyor gibi görünüyorlar. Ama savaşın ödülünü alanlar iyi adamlardır."

Gözlerimi kırıştıtırırım. Ben savaş ganimeti miyim?

"Seninle bir geceden fazlasını istiyorum," der ve elimi tutmak için uzanır.

Ve ben onun elini sıkıyorum çünkü, vay canına, buna ne cevap verebilirsin ki? Her yerim ısınmış gibi hissediyorum, kemiklerinin iliğine kadar iyi hissettiren türden bir sıcaklık.

Otoyolda hızla ilerlerken, birdenbire ben de tek bir geceden fazlasını istediğimi fark ettim. Ve bu düşünce içimi yıldırım gibi çarptı, çünkü daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bu çok korkutucuydu.

Onikinci Bölüm

Arlington'da Pearl China adlı bir dim sum restoranına gidiyoruz. Geniş ve havadar bir yer ve şimdiden kalabalık. Garson geliyor. Kırklı yaşlarında, zayıf, minyon ve enerjik bir Asyalı kadın, bana biraz Sun Teyze'yi hatırlatıyor. Geniş bir gülümsemeyle, "Matt! Seni görmek ne güzel," diyor.

"Merhaba Lin."

"İki kişi, değil mi?"

O başını sallar ve kolunu omzuma atar. "Evet." "Beni takip edin."

Restoranda dolaşarak, pençelerine lastik bantlar takılmış flounder ve istakozların bulunduğu büyük bir su tankına doğru ilerlerken, konuşmalar daha da yüksek sesle devam ediyor. Masamız birkaç metre uzakta ve en az dört kişiye yetecek kadar büyük.

Bize laminasyonlu menüleri verip masadan ayrılıyor. Menüü inceleyip sipariş kağıdına istediğim yemekleri işaretliyorum. "Bölgeyi oldukça iyi tanıyor gibisin," diyerek kağıdı masanın üzerinden ona uzatıyorum.

"Burada büyüdüm." Seçimlerini işaretler ve sıcak oolong çayı ile gelen garsona verir.

"Gerçekten mi?"

O da başını sallayarak bize çay doldurur. "Ailem ve Virginia'da avukatlık yapıyorlar."

Vay canına. Bunu bilmiyordum. Sammi hiç bahsetmemişti... Ben de sormamıştım, çünkü o Matt'in genel geçmişinden çok, onun bir insan olarak nasıl biri olduğunu bana anlatacak türden, Matt'in flört geçmişiyse daha çok ilgileniyor gibiydi.

"O zaman neden New York'a gittin?" diye soruyorum, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Darling ailesinin tüm üyeleri Sweet Darlings Inc. şirketinde çalışıyor. Ailesiyle geçinemediği sürece, onların şirketine katılması mantıklı görünüyor.

"Kendi başıma bir şeyler başarmak istedim. O zamanlar New York, Washington'dan daha heyecan verici geliyordu."

Garsonumuz, lezzetli kokulu dim sum ve çeşitli soslarla dolu bir araba ile geri döner ve daha fazla yemek istersek diye her şeyi masaya koyar.

O gittikten sonra, "Orada davalara mı bakıyordun?" diye soruyorum, onun bu konuda iyi olduğunu söylediğini hatırlayarak.

"Evet. Firmadaki herkes dava açmak zorundaydı, ancak herkes bu konuda yetenekli değildi." Bana, içinde köfte olan tahta bir buhar sepeti uzatır. "Al, bunları dene. Çok lezzetlidirler."

"Teşekkürler."

Bir ısırik alıyorum ve neredeyse inliyorum. Sebzeler ve yengeç eti arasında hassas bir denge kurularak mükemmel bir şekilde hazırlanmış. Muhteşem İtalyan yemeği ve şimdi de bu. Adam yemekten anlıyor ve bunu takdir ediyorum. Bir tane daha alıyorum, sonra çok açgözlü görünmemek için ona geri itiyorum. Yarısından fazlasını almak kötü görünür diye düşünüyorum.

"Madem bu işte bu kadar iyiydin, neden Sweet Darlings'e katılmak için istifa ettin?" diye soruyorum. "New York'taki büyük ve lüks hukuk firmalarına kıyasla ne kadar prestijli olduğumuzu bilmiyorum ve çok fazla dava açmıyoruz."

En azından benim hatırladığım kadarıyla. Alexandra, sıkı bir yönetimden, yasalara sıkı sıkıya uymaktan ve değer katan bir kurum kültüründen yanadır. *Değer kattığında kâr elde edersin*, der hep.

"Ayrıca, New York'u özlemiyor musun?" Kuzenim Kathleen, New York'u dünyadaki hiçbir şehirle değişmeyeceğini söylemişti... belki Paris veya Milano hariç.

"Hayır. Özlemiyorum. Bir değişiklik yapmak istedim ve Sweet Darlings Inc. tam da aradığım yerdin." Çayını bitirir, biraz düşünceli bir hal alır. "Yaklaşık altı ay önce, şirketin ortaklarından biri... ifade verirken aniden yere yığıldı." Matt'in ağzı bir anlığına sıkışır. "Bir daha ayağa kalkamadı."

Çubuklarımın arasındaki shumai neredeyse kayıp tabağıma düşüyordu. "Aman Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Çok yazık. O da çok parlak bir avukattı." "Bu yüzden mi... istifa ettin?"

"Hayır. Sadece..." Matt kaşlarını çatı. "Bir planı vardı, biliyor musun? Öğrenci kredisini ödemek. Üniversiteden sevgilisiyle evlenmek. Ortak olmak. Ama bunların hiçbirini yapamadı ve hayatı boyunca pek de sevmediği bir işi yapıyordu. Harika bir avukat olabilirdi, ama davaları veya üstlendiği bazı davaları pek umursamıyordu."

Bu çok üzücü. Böyle bir hayatı hayal bile edemiyorum. "Sammi, senin bazı..." Boğazımı temizledim. "Pek de iyi olmayan müşterilerin olduğunu söyledi. Yani, eski firmanın vardı."

Matt'in dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Bu nazik bir ifade. Sweet Darlings'e katılmaya karar vermemin nedenlerinden biri de bu. Şirketi, çalışanlarını ve işini seviyorum. Kendimi iyi hissedebileceğim bir yer." Bana kıyma ile doldurulmuş mini çöreklerden oluşan bir tabak uzatır, ben de bir tane alırım. "Manhattan'a ne zaman döneceğimi merak ediyorsan, dönmeyeceğim."

Yüzüm kızarıyor, çünkü beni tamamen çözmüş. Ben bu kadar açık bir kitap mıyım? Bu biraz rahatsız edici, çünkü o çok gizemli görünüyor. Bazen onu anladığımı düşünüyorum, ama bazen de beni tamamen kafam karışık bırakıyor. Dün gece olduğu gibi, bana oral seks yapmamı istemediğinde. Onun açıklamasından sonra nedenini anlıyorum, ama kendi başıma asla tahmin edemezdim ve erkeklerle olan deneyimimin bu kadar sınırlı olması ve bu konuda beceriksiz olmam beni rahatsız ediyor. Bir şey söylemeye başlıyorum, ama neşeli bir selamlama sözümü kesiyor.

"Matt!"

Başımı çevirip iki sarışının masamıza doğru geldiğini görüyorum. İkisini de tanıyorum. Biri Olivia, onun kız kardeşi. Diğeri ise Emma Beane.

Kız kardeşi, Harvard tişörtü, kısa kot pantolon ve kırmızı Chucks ayakkabılarla rahat bir kıyafet giymiş, sağlıklı, sıradan bir Amerikan kızı gibi görünüyor. Emma ise, vücudunun hatlarını ve tonlu bacaklarını ortaya çıkaran mor bir sargı elbise giymiş. Boynunda ve kulaklarında elmaslar parlıyor ve Jimmy Choo topuklu ayakkabıları, restoranın ucuz fayans zemininde neredeyse gülünç görünüyor.

ucuz fayans zemin üzerinde neredeyse gülünç duruyor. Mavi gözleri Matt'e odaklanmış, sanki onu yutmak için sabırsızlanıyormuş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor... Ve o anda ondan hoşlanmadığımı karar veriyorum. Yine de, Google'da gördüğüm resimdeki kadar güzel olmasa da, onun muhteşem olduğunu itiraf etmeliyim. Fotojenik olması, durumu biraz daha kabul edilebilir hale getiriyor, tıpkı ölü bir hamamböceğinin canlı olandan biraz daha kabul edilebilir olması gibi.

Matt geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Belki de beni gerçekten anlayamıyor, ama bu birdenbire kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Tanrım, ne kadar sapkınım.

"Merhaba kardeşim. Emma," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu civardaydım ve Olivia'ya benimle brunch yapmaya gelmesini teklif ettim. Uzun zamandır iyi bir dim sum yemedim," diye cevaplar Emma, sesi tatlı ve masum. Demek onun adı onu çağıran kişiymiş. "Lin bekleme süresinin biraz uzun olduğunu söyledi. Size katılabilir miyiz? Ben ısmarlıyorum."

"Beklemek sorun değil," diyor Olivia hemen. "Sadece yarım saat kadar."

Teşekkürler Olivia. Belki Matt'in ailesi, çıplak dansçı amcası hariç, iyidir.

"Hadi ama, hepimiz arkadaşız." Emma, çok esprili bir şey söylemiş gibi gülüyor.

Ama ben senin arkadaşın değilim. Matt'e hızlıca bir bakış atıyorum. Yüzünde hiçbir şey belli olmuyor, ama gülümsemesi hiç bozulmamış. Hiç bile. Bu ne anlama geliyor? Erkeklerin ifadelerini çözmek için bir uygulamaya ihtiyacım var. Belki Sammi ve ben birlikte bir tane geliştirebiliriz.

"Eminim Matt'in randevusu yalnız kalmak istiyordur," diyor Olivia.

"Randevu mu?" Emma'nın gözleri büyüdü. "Çok üzgünüm." Sonunda bana döndü. "Seni orada görmedim. Matt'in Virginia'ya taşındıktan sonra bu kadar çabuk biriyle çıkmaya başladığını bilmiyordum. Yani, yakında evlenmesi gerektiği için mantıklı geliyor ama..." Yine güldü.

Ona ince bir gülümseme atarım. "Eminim öyledir." Ateş kırmızısı saçlarım çok kolay gözden kaçıyor. Ve bu evlilik meselesi de neyin nesi? Matt ile evleneceğini mi ima ediyor? Ugh. Erken evlilik fantezilerinden bahsetmişken. Bu kesinlikle fazla bilgi paylaşımı kategorisine giriyor.

"Sakıncası yok, değil mi?" Emma, kirpiklerini kırptırarak soruyor, ama neden böyle yaptığını bilmiyorum çünkü bu benim üzerimde hiçbir etki yaratmıyor. "Yani... tabii bu gerçekten bir randevu değilse?"

Matt'e bir kez daha hızlıca bakıyorum. Bu bir randevu mu? Öyle gibi geliyor, ama "cinsel ilişki yok" dışında herhangi bir temel kural belirlemedik. Bir akşam yemeği yedik ve o benim hazır olmadığımı hissettiği için oral seks yarıda kaldı, yani belki de sadece birlikte bir yemek daha yiyoruz ve... Bilmiyorum. Yatmayı planladığım bir erkekle hiç çıkmadım. Kimseyle yattığım da yok. Tanrım. Bu çok karışık. Ben çok karışığım.

Bana bakıyor ve bakışlarında sessiz bir sabır var, sanki Emma'ya cevap vermemi istiyormuş gibi. Bunun bir tür test mi olduğunu yoksa fazla mı düşündüğümü karar veremiyorum. Muhtemelen fazla düşünüyorum.

Tamam, hayır diyeceğim. Olivia tek başına olsaydı sorun olmazdı, ama Emma Beane olmaz. Bana lisedeki, sırf istedikleri için istediklerini almaları gerektiğini düşünen tüm o kötü, kinci kızları hatırlatıyor. Bu Matt'in sabahı olabilir, ama benim de sabahım. Ve lanet olsun, harika bir pazar günü geçireceğim.

Ağzımı açar açmaz Emma, "Her ne olursa olsun, eminim o, başarılı kadınların yanında durmaya tahammül edemeyen güvensiz kızlardan biri değildir. Bu çok itici ve anti-feminist bir davranış." diyor.

Yanaklarım kızarır ve söylemek üzere olduğum sözler boğazımda takılır. Eğer şiddet eğilimli bir insan olsaydım — ya da Sammi — yüzüne buhar sepetlerinden birini fırlatabilirdim.

Matt'in kaşları çatılır. "Emma..."

"Hadi ama Matt." Omzuna dokunuyor, görünüşte masum bir hareket, ama ben öyle olmadığını biliyorum. "Yemediğimde nasıl olduğumu biliyorsun, kalkalı bir lokma bile yemedim." Vücudunu bir o yana bir bu yana çeviriyor, göğüslerini dışarı çıkarıyor ve parmağını onun pazılarına sürüyor.

Matt geri çekildi. "Bu..."

O tekrar ona uzanır ve ben, onun bileğini kıracak kadar sert bir tokat atmak isterim.

Aniden ayağa kalkarım. Yeter artık.

"Jan?" der Matt.

"Emma gerçekten bizim artıkları için *can atıyorsa*, bırakın alsın. Ona yemek vermediğimizi falan söylemesini istemem."

Emma başını bana doğru çevirir. Fondöten ve pudranın altında yanakları kıpkırmızıdır. "*Anlamadım?*"

Öfkeli mavi bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum. Ama artık umursamayacak kadar uzaklaşmışım. "Tuvalete gitmem lazım. Özellikle karides shumai çok lezzetli. Neredeyse hepsini yedim, o yüzden benim bitirmediğim diğer şeyleri yiyebilirsin." Masayı işaret edip çantamı alıyorum.

Uzaklaşırken yüzüm gittikçe kızarıyor, kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Bana ne oldu, hiç bilmiyorum. Genelde bu kadar kinci veya acımasız biri değilimdir. Ve kesinlikle bir erkek için kavga etmedim. Hiç.

Yine de Emma'nın yüzünün kıpkırmızı olduğunu görmek beni mutlu etti. Matt'in çok üzülmemiş olmasını umuyorum — onun ifadesini kontrol edecek kadar cesur değildim. Zaten onu anlayamadığım için bunun pek bir önemi yoktu.

Michelle'in erkek-kadın ilişkilerini okuyabilme yeteneğine sahip olmak için neler vermezdim.

Banyoya girip bileklerime soğuk su tutuyorum. Cora, sinirlendiğinde ya da deniz tuttuğunda bunun sakinleşmeye yardımcı olduğunu söylüyor. İşe yarıyor mu bilmiyorum ama şu anda kalp atışlarımı normale döndürmek için her şeyi denemeye hazırım.

Banyo kapısı açılır ve Olivia içeri girer. Beni izlerken ifadesizdir. Belki de arkadaşına kötü davrandığım için bana kızgındır. Son zamanlardaki şanssızlığımı düşünürsek, muhtemelen klişe bir şekilde "Matt için yeterince iyi değilsin" konuşmasını yapacak... üç... *iki... bir...*

Birden kıkırdamaya başlar, sonra ağzını kapatır. "Sen uzaklaşırken onun ifadesini çekseydim keşke."

"Ne?"

"Emma! Çok kızgındı ve bunu hak etmişti. Matt'in onu asla herkesin önünde aşağılamayacağını bildiği için her zaman tam bir velet gibi davranıyor. Onu paçayı kurtarmasına izin vermediğine sevindim."

"Anlıyorum." Olivia'ya dikkatle bakıyorum. "Sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Omuzlarını silkiyor. "Babası şirketin önemli bir müşterisi ve biz birlikte büyüdük. Ama yardıma ihtiyacım olduğunda ilk aklıma gelen kişi o değil." Bana küçük bir gülümseme atıyor, sonra ellerini yıkıyor. "Emma'nın seni rahatsız etmesine izin verme. Matt Virginia'ya taşındığından beri onu arıyor, ama buraya getirdiği kişi sensin, o değil. Eminim onu ararsan, seni görmezden gelmeyecektir."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü sana nasıl baktığını ve gülümsediğini gördüm. Sanırım senden hoşlanıyor."

Bana dikkatle bakıyor ve bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Acaba o da iyi bir avukat mı ve bu ürkütücü bakışlarla tanıklarını çökertiyor mu diye merak ediyorum. Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Kardeşini sandığın kadar iyi tanıdığından emin değilim."

"Hmm. Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz."

Ses tonu son derece kendinden emin. Belki de o da Harvard'a gittiği içindir... Tabii tişört Matt'in hediyesi değilse. Onunla benim aramdaki olanları ne zaman gördü? Bizi o kadar uzun süre izlemiyordu.

Bir dakika. Olivia Carlos'un evindeydi. Orada bir şey mi gördü? Ama bu mantıklı değil. Matt o zamanlar beni pek tanııyordu.

O içini çekti. "Matt brunch'ımızı iptal etti, burada olacağını bilseydim Emma'yla gelmezdim."

"Önemli değil."

"Hayır, değil."

"O ve ben sadece komşuyuz," diyorum, çünkü, şey... biz öyleyiz. Matt ve beni daha anlamlı bir şekilde tanımlamak... küstahça olur. Ayrıca, eğer daha fazlası olsaydık, Matt o sinir bozucu kadına söylemez miydi?

"Bence o daha fazlasını istiyor. Top sende." Olivia bana hafifçe başını sallar ve gider.

Ellerimi kurulayıp rujumu yeniden sürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Emma Nemesis ile yüzleşme zamanı.

On Üçüncü Bölüm

Tuvaletten çıkarken Matt'e çarptım — kelimenin tam anlamıyla, uyurgezerin kapı çerçevesine çarpması gibi. Neredeyse düşüyordum, ama o beni yakaladı, sıcak elleri kollarımı sardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Kesinlikle erkekler tuvaletine gitmemişti, çünkü ben ona çarpmadan önce orada bir kaya gibi duruyordu.

"Senin çıkmanı bekliyordum."

Oh. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Başını eğdi. "Emma yüzünden üzgün müsün?"

"Hayır," diye çabucak cevap veriyorum. Olivia ile olan konuşmamı duyduğunu sanmıyorum, ama duvarların ne kadar ince olduğunu asla bilemezsin, değil mi?

Ayrıca, heyecanlanmadığımı itiraf etmek... Şey, bu biraz saçma olurdu. Sanki en sevdiğim ünlü yakışıklının kiminle çıktığına kıskançlık duymak gibi.

"Berbat bir yalancısın," diyor Matt.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kıskandığımı duyarak egonu tatmin etmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Çünkü kıskanacak hiçbir şeyin yok."

"Eğer benim yapışkan eski sevgililerimden birine rastlarsak, sorun olmaz, değil mi?" Sorarken bile, ne kadar saçma davrandığım için içimden utanıyorum. İnsanlar istedikleri herhangi bir senaryoyu hayal edebilir ve asla X veya Y yapmayacaklarına inanabilirler, ancak söz konusu senaryoda gerçekten başrol oynamadıkları sürece, bunu kesin olarak bilemezler. Ayrıca, Matt kadar çekici ve seksi bir erkeğin eski sevgilisi olması gayet mantıklı. *Hem de birden fazla* eski sevgilisi. Benim yaşımda hala *bakire* olan tek aptal benim, ama bunu kişisel veya ahlaki nedenlerden dolayı değil, sürekli korkaklık ettiğim için. Tam bir korkak.

kızlık zarımı kişisel veya ahlaki nedenlerle korumak istediğim için değil, sürekli korkaklık ettiğim için. Tam bir korkak.

Ruh halim dibe vurur. Bir kürek çıkarmak gerekir.

Matt'in çene kasları gerilir. "Aslında, çok sinirleneceğim... ve sen benimle birlikteyken sana dokunursa parmaklarını kırmayı bile düşünebilirim."

Sert, bölgesel tavrına şaşırarak gözlerimi kırptırıyorum. Kaşlarının arasında oluşan sıkı çizgilerden, onun da biraz şaşırmış olduğu anlaşılıyor.

"Ama nasıl hissedersen hissedelim, geçmişimizi değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye ekliyor. "Sadece şimdiki zamanımızı ve geleceğimizi etkileyebiliriz."

Bu çok olgunca. Çok yetiştince. Emma ortaya çıktığından beri ben imkansız biriyim. "Tamam."

"Gidelim mi?"

"Emma ne olacak? Ya da kız kardeşin?"

"Kendi başlarına yemek yemeyi biliyorlar. Çenelerindeki salyaları silmemize ya da onlara menüyü okumamıza gerek yok."

Kıkırdarak gülüyorum. "Bu tür şeylerde çok deneyimin var mı?"

"Birkaç kez bebek bakıcılığı yaptım." "Ben de."

Elini belimin altına koyuyor. Bu hareket hem sahiplenici hem de koruyucu bir his uyandırıyor. Neredeyse bilinçsizce ona yaslanıyorum, sıcaklığını ve kokusunu içime çekiyorum. Bir kedi olsaydım, mırıldanıyor olurdu.

Emma bizi fark eder ve bana dar gözlerle bakar. Olivia'nın söylediği şeyi hatırlayarak —buraya getirdiği kişi benim— sırf öylesine gülmek ve ona dilimi çıkarmak isterim. Bu dürtü beni durdurur, çünkü bu kadar... kavgacı olmak benim karakterime hiç uymaz. Ama o gerçekten benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

Hostesin bulunduğu yere uğrarız ve Matt Lin'e veda eder. Sonra ona birkaç yeni banknot uzatır. "Kız kardeşim ve arkadaşı hesabımızı ödüyorlar, ama bunu garsonumuza verir misiniz? Onunla karşılaşmayı umuyordum, ama göremedim."

"Sorun değil. Yemeği beğenmişsinizdir umarım." "Beğendik. Dim sum her zamanki gibi harikaydı."

Gülümsüyor. "İyi günler!"

Arabasına bindiğimizde, onu merakla izliyorum. "Olivia ödüyorsa, neden garsona bahşiş veriyorsun?"

"Aslında hesabı Emma ödüyor. Ödeyeceğini söyledi."

Evet... öyle demişti. Ve onun, Emma'nın istediği her şeyi söylemesine izin vermeden, sözünü tutmasını sağlamasını beğeniyorum.

"Ama o, garsonlara çok çalıştırmasına rağmen, bahşiş konusunda çok cimri."

Bu beni pek şaşırtmadı. Muhtemelen restorana her gittiğinde, tüm yiyecek ve içeceklerine bolca tükürük katılıyordur.

"Garsonumuz harika bir iş çıkardı, bu yüzden onu mağdur etmeye gerek yok."

Aman Tanrım. Bu bir çizgi film olsaydı, başımın üzerinde parlak kırmızı kalpler uçuşan bir su birikintisi olurdu. Çiçekler, akşam yemekleri ve içkilerden daha çok, beni etkileyen şey bu: doğru olanı yapmak için yapılan basit bir nezaket ve cömertlik hareketi.

"Ve açıkça söylemek gerekirse, bu bir randevu," diye ekliyor Matt.

"Oh." Kızarıyorum. "Emma... bilirsin, o zaman neden bir şey söylemedin?" Omuz silkiyorum, kıvranarak.

O iç çeker. "Çünkü bildiğini sandım. Ve onu düzelteceğini düşündüm."

"Bunu yapmamı mı istedin?" "Evet."

"Oh." Boğazımı temizledim. "Senin bir şey söylemeni bekliyordum." Aslında bana sesleniyordu ama.

"Ara sıra insanları azarlamak sorun değildir." "Ve ben de öyle yaptım."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Öyle yaptın. Ve seninle gurur duyuyorum."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Kızacağını sanmıştım. İnsanlar çatışmalardan nefret etmez mi? Ben kesinlikle ederim.

"Şimdi randevumuza devam edeceğiz," diyor. "Umarım başka bir kesinti olmaz."

Gülümsedim. "Tamam."

On Dördüncü Bölüm

Günün geri kalanı çok güzel geçiyor. Burke Lake Park'a gidip tren ve atlıkarıncaya biniyoruz. İkisini de uzun zamandır yapmamıştım ve hatırladığımdan daha eğlenceli. Ayrıca dondurma da alıyoruz, çünkü parkta güzel bir öğleden sonra dondurma yememek yasak olabilir.

Sonra bir tekne kiralıyoruz. Matt'in tekneyi ustalıkla manevra etmesini izlemek olağanüstü heyecan verici. Kol kaslarının gerilmesini, güneşin onun sert yüzünü aydınlatmasını seviyorum. Park halka açık ve hava çok güzel olduğu için suda sadece biz yokuz. Ama sakın gölde bir teknede birlikte olmak, sanki dünyada yalnızmışız gibi *hissettiriyor*.

O arkasına yaslanıp iç geçiriyor. Ben de yanına yaklaşıyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum bir süre sonra.

"Toplumsal olarak kabul edilebilir versiyon mu, gerçek mi?" "İkisi de olur mu?"

Gülümser. "Toplumsal olarak kabul edilebilir versiyon: hava güzel."

Devam etmediğinde, karnına dokunuyorum ve ince kaslarının kasılmasını hissediyorum. "Gerçek mi?" diye soruyorum.

"Beşinci maddeyi kullanabilir miyim?"

Gülüyorum. "Hayır! Beni daha da meraklandırıyorsun. Hadi ama.

Anlat!" Gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirliyor. "Sen sordun..."

"Evet. Söyle."

"Şuradaki bulutlar..." Parmakla işaret eder. "Göğüslere benziyorlar. Özellikle seninkiler gibi."

Kahkahayı patlatıyorum. "Öyle değil. Yalan söylüyorsun. Bu yalancı şahitlik değil mi?"

"Yemin etmedim ve kesinlikle öyle görünüyorlar."

Gözlerimi kısıyorum. Şey. Birbirine değen iki daireye benziyorlar. Eğer çok yaratıcı bir zihnin varsa... "Olaf'a benziyorlar."

"Ne?"

"Olaf. *Frozen'daki* kardan adam."

"Hayır, özellikle bu açıdan bakarsan öyle görünmüyorlar." Yüzünü yana doğru eğiyor.

"Sen tam bir sapıksın," diyorum gülümseyerek. Başımı geriye eğip diğer bulutları inceliyorum, sonra bir grup bulutun...

"Ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

"Hadi ama. İtiraf ettirip sonra gördüklerini paylaşamazsın."

"Bunu seninle kesinlikle tartışmayacağım."

Matt bana alaycı bir şekilde sert bir bakış atar ve parmaklarını sallar. "Gıdıklanma işkencesine dayanabileceğinden emin misin? Şimdi söylesen iyi olur."

"Gıdıklamanın BM sözleşmelerine aykırı olduğundan eminim," derim, kollarımı yanlarıma bastırarak.

"BM sana yardım etmek için burada değil."

Sonra üzerime atlar. Çığlık atarım. Adam kötü bir gıdıklayıcıdır, parmakları tam olarak nereye gideceğini ve etkiyi en üst düzeye çıkarmak için ne yapacağını bilir. Nefes alamayana kadar gülerim.

"Teslim oluyor musun?" diye sahte Darth Vader sesiyle soruyor ve kısa bir süre duraklıyor.

"Tamam, tamam! Ben James Bond değilim.

Konuşacağım." "Akıllıca bir karar."

"Şuradaki" —dümdüz yukarıyı işaret ediyorum—"penise benziyor." Gözlerini kırıştırıyor, sonra gökyüzüne bakıyor.

"Hayır."

"Evet, öyle."

"O bir roket, seni ahlaksız kız."

"Tamamen yanılıyorsun. Şuradaki yuvarlak, kabarık bulutlar sanki..." Kızardım.

O kalkıyor kaşlarını kaşını kaldırdı. "Gördün mü? Sen bile bile savun çünkü bu çok saçma."

"Ha!" Bacaklarımı nazikçe aprazlıyorum. "Eğer bir roket hayal edersen..." Omuz silkiyorum ve dilimi çıkarıyorum.

"Ne kadar yaramaz olabiliyorsun," diyor, sesi sıcak ve sevgi dolu.

"Ne yapacaksın? Beni devecek misin?" diye alay ettim. Böyle konuştuğum için tamamen şok olmam gerekirdi, ama kendimi durduramıyorum. O, asla yüksek sesle söylemeyeceğime yemin ettiğim tüm şeyleri söyleyecek kadar kendimi güvende hissettiriyor.

Bana kötücül bir gülümseme atıyor, başparmağı ve işaret parmağını alt dudağına kaydırıyor. "Bu fikir kesinlikle mantıklı, ama ben bir öpücükle başlamayı tercih ederim."

Onun parlak bakışlarına bakıyorum, başını eğmesini izliyorum. Gözlerim kapanır ve dudaklarına karşı hafifçe i çekerim. Beni cezalandırmak istercesine pmyor. Aksine, tatlı rüyaların yapıldığı türden yumuşak bir pck. Kokusu ve tadı içime işliyor. Avucumu onun sıcak, pürüzlü yanağına koyuyorum ve göğsünde titreyen bir inilti hissediyorum. Kalbim hızlanıyor. Styenim, acı veren sert meme uçlarını sıkıştırıyor.

Başını eğerek pşmemizin açısını değiştirir. Böylece birbirimize daha derinlemesine dalabiliriz. Dilimi utanmadan onun dilinde gezdirirken, ellerimi geniş, güçlü omuzları ve göğsünde gezdiririm. Parmaklarım ipekli saçlarına dalar.

"Tadın çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Sen de," diye mırıldanıyor, burnunun ucu benimkine değiyor.

Başını bana doğru çekiyorum ve dudaklarımız daha sıkı birleşiyor. Heyecanın kıvılcımları tenimde yayılıyor ve şehvet kanımı kalınlaştırıyor, ta ki uzuvlarım gevşek ve ağır hissedene kadar.

Cildim ısınır ve aşır ıduyarlı hale gelir, o daha agresif bir şekilde dilini ağzıma soktuğunda bacaklarımı hareket ettiririm.

Onayımı inleyerek ifade ediyorum.

Daha önce sahip olduğumuz incelik, nefesimiz çaresiz bir hırıltıya dönüşürken, kaba bir dikkatsizliğe dönüşüyor. kmş bir mutluluk içimi kaplıyor ve her yalama ve ısırık, şişmiş klitorisime kadar iniyor gibi geliyor. Uyluklarımı sıkıyorum, orada biriken ihtiyaç duyulan baskıyı hafifletecek bir şey, herhangi bir şey istiyorum.

Aniden yüksek bir korna sesi beni sıcak zevkten koparır. Gözlerimi açarım, birden dikleşirim. Tekne sallanır ve bir çift meraklı kaz öfkeyle kanatlarını çırpır.

Elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Oh, tanrım."

Matt iç çekerek boynumun yanına bir öpücük kondurur. "Yani, oh kazlar."

Damarlarımda kaynayan hayal kırıklığına rağmen gülüyorum. "Bu berbat bir kelime oyunu."

"Düşündüğüm kadar kötü değildi."

Gözlerim aşağı kayıyor ve pantolonunun ön kısmına baskı yapan kocaman bir ereksiyon görüyorum. Belki sığ bir insanım, ama öpüşmemizde kendimi kaybeden tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor.

Parmağımı ağzının üzerinde gezdiriyorum, sonra çantamdaki telefonum iki kez çaldığında duruyorum. Bu, işten birinin aradığı anlamına geliyor. Telefonuma bakıyorum. David arıyor.

—David: Bugün Alexandra'ya yemeğe geliyor musun?

Kaşlarımı çattım. Alexandra pazar günleri aile yemeği düzenliyor, ama gitmek zorunda değiliz ve büyük bir aile partisi olduktan hemen sonra hiç yapmaz.

—Jan: Dün doğum günü partisi verdik.

—David: Biliyorum, ama o benim ve birkaç kişinin gelmesini istiyor. Sen de dahil.

—Jan: Neden ben?

—David: O dedi istediğini istediğini istediğini vermek dün bir şey vermek

Evet, çünkü komando olarak akrabalarla takılmayacaktım.

"Sorun mu var?" diye sorar Matt.

"Ha?" Kafamı kaldırıp baktım ve somurtmuş olduğumu fark ettim. "Oh. Hayır. David, Alexandra'nın evine akşam yemeğine gidip gitmeyeceğimi sordu."

Telefonuma dönüp hızlıca bir cevap yazıyorum.

–Jan: Gidemem. Başka planlarım var. Ona benim için öpücüklerimi ilet.

Telefonu çantama geri koyuyorum. "Ve ben de hayır dedim." "Bunu yapmak zorunda değildin."

Matt'e utangaç bir gülümseme atıyorum. "Benimle daha fazla zaman geçirmek istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama önemli bir şeyse..."

"Önemli değil. Tavan arasından bazı eşyaları çıkarmamı istiyor."

Hafifçe kaşlarını çatır. Tabii ki, basit cevabım mantıklı gelmez çünkü tavan arasından eşyaları taşımam için bana ihtiyacı yok. Bir sürü oğlu ve torunu var.

"Annemin eski eşyaları. Mektuplar, günlükler, fotoğraflar... Bilirsin, Salvation Army'nin bile almayacağı şeyler." Omuz silkiyorum. Alexandra'ya onları atmasını önerirdim, ama o, onlara duygusal bir değeri olduğu için atmak istemiyor.

"Sen istemiyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Pek değil. Yani, büyükannem onları saklamak isterse umurumda değil, ama benim evimde yer kaplamalarını istemiyorum."

Üzerimize bir esinti esiyor. Saçlarımin bir kısmı topuzdan kaçmış ve yüzüme değiyor. Matt onu çekip kulaklarımin arkasına koyuyor, dokunuşu nazik. Ona bakıyorum. Bakışları net, yargılayıcı ya da morbid bir merak içermiyor. Garip bir nedenden dolayı, neden böyle hissettiğimi anlamasını istiyorum. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir dürtü hissetmemiştim.

"Annem, Alexandra'nın onaylamadığı bir adamla birlikte olmak için evden kaçtı. On sekiz yaşındaydı. Sonra beni doğurdu. Hamile kaldıktan bir süre sonra ve ben bir şeyleri hatırlayacak yaşa gelmeden önce o adamdan ayrıldı, çünkü onunla hiç evlenmedi ve ailesiyle hiçbir bağlantısı olmadı. Büyürken bir babam ya da dedemlerin olduğunu da hatırlamıyorum. Annem bir trafik kazasında öldükten sonra ailesi benim varlığımı öğrendi. En azından hikaye böyle." Alexandra'nın o zamanlar benim varlığımdan gerçekten haberi olup olmadığını bilmiyorum. Aileyle ilgili diğer her şeyi biliyor gibi görünüyor.

"Jan." Matt uzanıp elimi sıkıyor.

Garip bir gülümsemeye omuz silkiyorum, ama elimi çekmiyorum. "Alexandra her şeyi saklamamı ve hatta belki de tüm yığını okumamı düşünüyor, ama bundan ne kazanacağımdan emin değilim. Mektuplar muhtemelen babama olan aşkıyla ilgili duygusal şeyler ile dolu ve kim bunu okumak ister ki... İğrenç."

Ailemin kaçıışıyla ilgili tüm koşulları öğrenme fikrinden ne kadar rahatsız olduğumu gizlemek için yüzümü buruşturuyorum... ve ben ve diğer her şey. Eğer çok fazla araştırırsam, muhtemelen annemle babamın ayrılmasının sebebinin ben olduğumu öğreneceğim. Ya da belki de annemin ailesinin yanına dönmeye utanmasının sebebinin ben olduğumu. Emin değilim, ama o durumda olsaydım, evlenmemiş ve annemin onaylamadığı bir adamdan hamile kalmış olsaydım, çok utanırdım herhalde. Ya da belki daha kötüsü vardır. Bilmediğim iyi. Bilmediğin şey sana zarar veremez.

"Ben de öyle düşünmüyorum," Matt bir süre sonra aynı fikirde olduğunu belirtir. "Ama belki başka şeyler de vardır, anne babanı anlamana yardımcı olabilecek şeyler."

"Hayır." Onun dokunuşuna yaslanıyorum. "O sadece aşık olup kaçan bir genç kızdı. Bence Alexandra, onları bir tür hatıra olarak saklamamı istiyor."

Matt konuşmaz. Bunun yerine kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırır. Onun sıcaklığını ve gücünü içime çekerek yanına sokulurum. Annem ve babamı düşünmenin içimde yarattığı soğukluğu eritmeye başlarlar.

Ve böylece tekne de kalıp güneşin batışını izliyoruz. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek. Annemin günlüklerinin her zaman uyandırdığı hafif bir tedirginliğe rağmen, hiç bu kadar mutlu ve değerli hissetmemiştim.

Ama annem geçmişte kaldı. Matt ise... O artık daha fazlası oluyor.

Güneş etrafımızdaki her şeyi altın rengine boyarken, neden açıklama yapma ihtiyacı hissettiğimi anlıyorum: Matt'in görüşü önemli. Çok önemli. Ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Erkeklerin benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım, sonuçta annemi yoldan çıkaran da buydu.

Alexandra'nın akşam yemeği davetini reddettiğim için, eve giderken bir Meksika restoranına uğrayıp margarita ve muhteşem balık ve dana eti tacoları yiyoruz. Canlı müzik neşeli ve sombrero şapkalı müzisyenlerin gitarlarını çalarken İspanyolca güzel şarkılar söylemelerini izleyerek gülümsüyorum.

Matt ve ben mahallemize vardığımızda saat neredeyse dokuz olmuştu. Beni evine götüreceğini sanıyordum ama o beni benim evime kadar eşlik etti. Biraz gergin bir gülümsemeye başımı eğdim. "Bil diye söylüyorum, ev arkadaşlarım çok meraklıdır." *Of*, diye düşündüm, zararı azaltmak için yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak. Bu, erkekleri kaçıracak bir sözdü. Onu içeri davet etmeliydim.

O gülümser. "Biliyorum. Sammi'nin sorgusuna maruz kaldım." Ben utanırım. "O bazen... şey... açık sözlü olabilir."

"Bence çok tatlıydı. Belli ki seni önemsiyor."

Yanaklarım kızardı. Şimdi nasıl devam edeceğimi, ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Sammi'nin ve Michelle'in arabaları garaj yolunda duruyor.

Tek gecelik ilişki için erkekleri tavlamak çok daha kolaydı. Biraz flört edip, onları bir otel odasına falan davet ederdim. Onları bir daha görmeyi planlamadığım için beklentilerim falan yoktu. Onlar sadece amacımı gerçekleştirmem için birer araçtı, böylece bekaretimi kaybedip hayatıma devam edebilirdim.

Ama bu farklı. Matt'i tekrar göreceğim, üstelik o bir amaç için bir araçtan daha fazlası.

Marilyn Monroe ya da başka birini taklit etmeliyim. Kapıyı rahatça açıp Matt'e kahve içmek için içeri gelmek isteyip istemediğini sormalıyım. Bekle. Belki bunun için çok geçtir ve ona başka bir şey teklif etsem daha iyi olur. Margo teyzemin mezuniyet hediyesi olan iyi bir brendi şişem var ve o ucuz içkilere inanmaz. O şişeyi paylaşabiliriz, sonra öpüşebiliriz ve gerisi gelir. Mükemmel, değil mi?

Kapı koluna uzanıyorum. Parmaklarım kolu kavradığında, Matt elini benimkinin üzerine koyuyor. Durup ona bakıyorum, dudaklarım hafifçe açılıyor.

O kadar yakın ki, vücudu benden sadece bir kıl kadar uzakta. Derin bir nefes alıyorum ve ondan gelen misk ve sandal ağacı kokusunu alıyorum.

Nabzım hızlanıyor.

"Şimdi durmamı söyle," diye mırıldanıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Beni baştan çıkarmak istiyorsa durmasını istemiyorum. Onun... "Şey..."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, sonra beni öpüyor.

Kapımın önünde.

Serbest eli başımın yanındaki yere konmuş, beni hapsetmiş durumda. Bir erkek böyle yaptığında genellikle klostrofobi hissederim, ama şimdi kendimi kozaya sarılmış, dünyadan korunmuş hissediyorum, çünkü kendi alanımızı paylaşıyor ve öpüşmeye daha da derinleşiyoruz.

Tadı harika. Daha öncekinden bile daha iyi. O tam bir erkek, Matt, tatlılık ve benim istediğimi bilmediğim tüm şeyler.

Elimi kaldırıp ensesine doluyorum ve o dilini derinlere sokuyor. Vücudumu onun vücuduna doğru eğiyorum. *Tanrım*. O delice sıcak ve sert, ve ağzımı yavaşça yalaması beni yavaş yavaş öldürüyor.

Arzu dalgaları içimi kaplıyor, bacaklarımın arasında birikiyor. Parmaklarım boyun kaslarına gömülürken, dilini emiyorum. Daha önce tekne de uyandırdığı sıcak sıvı ihtiyacım içimde kabarıyor ve eriyen balmumu birikintisi gibi hissediyorum.

"Jan..." Göğsünün derinliklerinden inliyor. "Ne istediğini söyle."

Beynim yavaş çalışıyor. Sonunda anladığımda "*Seni* istiyorum" demek istiyorum, ama nedense kelimeler boğazımda takılıyor. Klitorisim zonkluyor ve külotum sıırılsıklam, ama onun vücudundan daha fazlasına ihtiyacım var. İhtiyacım olan...

İhtiyacım olan... Yutkunuyorum.

Alnını alnıma dayadı ve uzun, yavaş bir nefes verdi. Boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gerildi, sonra saniyeler önce dokunduğu alnıma fısıltı kadar yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, tatlım."

On Beşinci Bölüm

Şehvet ve kafa karışıklığıyla sersemlemiş bir halde, oturma odama giriyorum. "Ben geldim" bile demiyorum. Sonra masaj koltuğunda ev arkadaşlarımdan birini fark edince çılgın atıyorum.

"Tanrım, bu da ne böyle?" diyorum. Michelle olmalı, çünkü bornozu beyaz. Saçları kalın bir havluyla sarılmış, yüzü koyu yeşil bir macunla tamamen kaplı ve her iki gözünün üzerinde birer dilim salatalık var.

"Yüz maskesi. Cildini parlatması gerekiyor," diyor Michelle, ağzını fazla hareket ettirmemeye çalıştığı için sözleri biraz bozuk çıkıyor.

"Sammi nerede?"

Kanepenin genel yönünü işaret etti. Sammi'nin yüzünde aynı yapışkan maddeyle yatarken gördüm, bu Dali'nin eriyen saatlerinden daha gerçeküstüydü. O asla böyle şeyler yapmaz. "Neden o maddeyle kaplısın?"

"Deniz yosunu maskesi," diye açıkladı Sammi. "Parlak görünmem lazım." "Ne için?"

"David'in beni fark etmesi için. O zaman belki o sürtüğü terk eder."

titriyorum . . . Bu inanılmaz birinin birinin bu kadar saçma

saçma ve pratik biri olan Sammi'nin hala kuzenime aşık olması. Objektif olarak konuşursak, David yakışıklı, evet, ve çok da zeki, ama etrafta başka yakışıklı ve zeki erkekler de var.

Aniden, Sammi başını kaldırıp bana baktı. "Bu arada, sen neden buradasın? Bütün gün Matt'le dışarıda değil miydin?"

"Evet."

"Öyleyse..." Yan gözle bana bakar. "Neden onun evinde, onunla birlikte değilsin?"

"Beni buraya kadar getirdi, öptü ve 'iyi geceler' dedi."

Masaj koltuğunun motoru dışında oturma odasında uğursuz bir sessizlik hakim. Sonunda Michelle, "O, eşcinsel ama bunu inkar mı ediyor?" diyor.

"Olamaz," diyor Sammi. "Yine ona NIMP mi yaptın?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Hayır, yapmadım.

Ve NIMP bir fiil değil." "Artık öyle."

"NIMP ne?" diye sorar Michelle, masaj koltuğu programını tamamlayıp onu yavaşça oturur pozisyona getirirken.

"Hiçbir şey," derim, Sammi de aynı anda "Not In My Pussy" (Benim amımda değil) der.

Michelle gözlerinden salatalık dilimlerini çıkarır. "Bekle. Hala bakiresin, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Ah, doğru ya. Ona seks yapmayacağını söylemiştin. Öyleyse neden üzülüyorsun?"

"Cinsel ilişki dışında, diğer şeyler kesinlikle masadaydı."

Michelle düşünür: "Belki de bilmiyordu."

"Bildiğinden eminim," diyor Sammi. "Ama dediğim gibi, bu NIMP havası."

"Kesinlikle."

"Neden?" diye soruyorum, sinirlenerek.

"Bir erkek 'seni yalamak dışında her şeyi yaparım' dese nasıl hissederdin?" Michelle'in alnındaki yapışkan madde biraz titriyor. Sanırım kaşını kaldırmaya çalışıyor. "Tabii bu, bir erkeğin seni oradan yalamasını sevdiğini varsayıyor."

Yüzüm şimdiye kadar kıpkırmızı olmuştur. Tanrım, ten rengimden nefret ediyorum. Ama Michelle haklı.

Uygun bir arkadaş olmadığım için kendimi yukarıya sürükleyip duş alıyorum ve üzerinde Sweet Darlings Inc. logosu olan uzun bir gecelik giyiyorum. Biraz daha iyi hissediyorum... ama çok da değil.

Birkaç dakika sonra, Michelle ve Sammi'nin odalarına gidip uykuya daldıklarını duyuyorum. Saat neredeyse on. Michelle'in en az sekiz saat uykuya ihtiyacı var

ve Sammi yarın erken kalkıp tekrar koşmak isteyecektir.

Işıkları kapatıp ben de yatağa giriyorum ama uyku gelmiyor. Bir o yana bir bu yana d6n6p duruyorum. Evet, çok azgınım ama asıl mesele bu değil. B.O.B. beni tatmin etmeye yetmiyor. Matt'i istiyorum.

O zaman neden 6yle boğuldum ki? Kapıda sadece "Sen" deseydi, eminim ki... yapardık. Belki şimdiye kadar bekaretimi bile kaybetmiş olurum.

Aniden bir şey fark ettim. Matt'in ilk erkeğim olmasını istiyorum. Ama sadece seksten fazlasını istiyorum. Onunla bir kereden fazla birlikte olmak istiyorum ve sonrasında hayatımdan çıkmayacağından emin olmam gerekiyor. Ve bunu sormadan nasıl bilebilirim ki, değil mi?

Bir sapık gibi hissederek, yatak odamın penceresinin perdesini aralayıp Matt'in evine bakıyorum. En 6st kattaki odalardan biri hala aydınlık.

Cesaretimi kaybetmeden 6nce, açık mavi bir şal giyip, birkaç prezervatif alıyorum — şehir dışına her çıktığımda yanıma aldığım stok — ve onun evine doğru y6r6yorum. Işık açıkken uykuya dalmış olma ihtimaline karşı, gereğinden fazla g6le kapıyı alıyorum. Bu ihtimal oldukça y6ksek. Ben de birkaç kez yaptım.

Ama kapı hemen açılır ve karşımda Matt belirir. O da yeni duş almıştır ve saçları biraz dağınıktır. 6zerinde sadece bol bir şort ve tiş6rt vardır ve ben onu beklemeksizin evine girerim.

Kapıyı kapatıp bana d6n6yor. "Jan? Ne oldu?" diye soruyor. Yutkunuyorum. İşte bu. Avuçlarım o kadar terli ki, g6mleğime silmek istiyorum ama hareketsiz kalıp onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Neden

benimle yatmak istiyorsun?"

G6zlerini kırpıştırır, sonra aklımı kaçırmışım gibi bana bakar. Muhtemelen kaırmışımdır. D6n gece pek uyuyamadım ve zihnim d6zg6n alışmıyor.

"Sen g6zelsin. Ve senden hoşlanıyorum."

G6zel. Bu bir klişe ve ben o kadar g6zel olmadığımı biliyorum... ama o bana 6yleymişim gibi bakıyor. Ama benden hoşlanmak? Bu farklı bir şey. Avuç ilerim daha da terliyor. Boğazım tamamen kuruyor. "Neden?" diye soruyorum.

Soru aramızda asılı kalıyor ve Matt bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor. Muhtemelen şok olmuştur. Belki de benim neyim var diye merak ediyordur.

Ama bunun "muhtemelen duymak istediğin şey bu olduğu için söylüyorum" ya da "benden beklendiği için söylüyorum" gibi bir şey *olmadığını* bilmeliyim. Bu tür *bir* "seni seviyorum" istemiyorum. Bundan yeterince gördüm.

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Avuç içlerim o kadar nemli ki, eve dönerken Matt'in çimlerini sulayabilirim.

Tanrım, ne kadar saçma davranıyorum. Neden çoğu insan gibi "Tamam" ya da "Teşekkürler, ben de seni seviyorum" diyemiyorum?

Bir iç çekerek, başka yere bakıyorum. Söyleyecek bir şey olmadığı için hiçbir şey söylemeyecek. Muhtemelen benim bu kadar muhtaç olduğumu anladığı için nazik davranıyordu. Kıpırdanıyorum. Battanienin küçük cebindeki prezervatifler ağırlaşıyor gibi geliyor ve bağlanmamış kızlarım ve çıplak popom ekstra garip geliyor çünkü... Şey. İç çamaşırlarımla uyumam. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Muhtemelen buraya gelmeden önce giymeliydim. Böylelikle, komando durumumu bilen tek kişi ben olsam da, bu kadar utanç verici olmazdı.

"Bana bak, Jan."

Kirpiklerimin arasından hızlıca bir bakış atıyorum.

"Bazen çok beklenmedik şeyler söylüyorsun."

Boğazımı temizliyorum. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sormamalıydım. Özür dilerim." Aptal ve utanmış hissettiğinde o adama bakmak gerçekten zor. Matt'in hızını belirlemesine izin vermeliydim. Hazır olduğunda, ben sormamış olsam da, "Senden hoşlanıyorum" derdi.

Artık bunu bir daha asla söylemeyecek.

"Sana baktığımda ne gördüğümü hiç bilmiyorsun sanırım."

Sinirli ya da alaycı görünmüyor. En hassas ifadeyle, gözleri yumuşak ve karanlık.

"Ben seni seni çünkü sen komiksin,
tatlı, bozulmamış ve savunmasızsın."

"Hassas mı?" Bu sevimli bir özellik mi?

"Evet. Bu, tüm ejderhalarını öldürmek ve sana çiçekler getirmek istememe neden oluyor." Yanağında dayanılmaz bir gamze belirir. Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlar. "Özellikle ayçiçekleri."

Ona bakıyorum. Beynim onun söylediklerini zorlukla işliyor. Gerçekten benim için böyle mi hissediyor? *Gerçekten mi?* "Avukatlar bir şeyleri öldürmez," diye aptalca bir şey söylüyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Gülümseyerek omuz silkiyor. "Tamam, beni yakaladın. Tüm ejderhalarını *dava* edeceğim ve onlara o kadar çok dilekçe ve ifade sunacağım ki neye uğradıklarını anlamayacaklar."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. İçimde saf, katıksız bir zevk patlıyor ve duygusal olduğum için akıllıca sözler bulamadığımdan, sadece kollarıma sarılıyorum. O sağlam ve sıcak, ben de sabun ve onun kokusunu içime çekiyorum. Bu adamı istiyorum. Onun benim ilkim olmasını istiyorum ve beni kurtaracak telefonumun olmaması umurumda bile değil. Yarın sabah pişman olmayacağımı biliyorum.

Ona söylüyorum. "Ben de seni istiyorum." "Biliyorum."

"Ve benim düşmanca bir tanık olduğumu düşündüğün için ya da evet demek için çok uzun sürdüğüm için falan durmanı istemiyorum." Ciddi olduğumu anlayabilmesi için biraz geri çekiliyorum. "Her şeyi fazla düşünüyorum ve çok tereddüt ediyorum. Flört etmekte ve... diğer şeylerde pek iyi değilim."

Parmaklarının arkasını sol yanağımda gezdiriyor ve bu nazik dokunuş beni titretmeye başlıyor. "Tamam."

"Durmak isteyebileceğimden endişeleniyorsan, sadece tahmin etme," diye ekledim aceleyle. "Güvenli kelime kullanmak isteyip istemediğimi sorabilirsin."

Gözleri parlar. "Ne tür bir deneyim yaşadığını bilmiyorum ama seni dövmeyeceğim."

Yüzüm kızarıyor. Ona şimdi bakire olduğumu söylemeli miyim? Ama konuyu değiştirmeden önce bunu söylemek istiyorum. "Biliyorum, ama bu gerçekten benim yine fazla düşünmemden dolayı durmaman için." Yanaklarım daha da kızarıyor, ama bunu söylemeliyim çünkü o bunu bilmeyi hak ediyor. "Daha önce kapımın önünde beni öperken seni istedim."

"Ben de seni istedim." Parmakları tüy kadar hafif, saçlarını kulaklarımın arkasına koyuyor.

"Ben, şey, fark ettim, ama ben... ben...  ey... düşünüyordum." Ve bu düşünme hali beni her zaman endi elendirir... ve sonra Bailey ortaya çıkar. Matt'in istemediğim bir anda durmasına neden oldu.

D   nmek istemiyorum. Artık istemiyorum. "Peki, güvenli kelimen ne?"

"Ay  e i. En sevdiğim    ek ve bana ay  e i getiren tek kişi sensin."

Ve bu gece ne kadar ciddi olduğumu ikimize de kanıtlamak için bir adım geri çekilip, çalı omuzlarımdan atıyorum, geceli i çıkarıp yere atıyorum.

On Altıncı Bölüm

Matt keskin bir nefes alır ve ben tamamen kendimi bilinçli hissedirim. Daha önce bir erkeğin önünde hiç tamamen çıplak kalmamıştım ve ışık oldukça parlaktır. Yoga yapayım ya da yapmayayım, Sammi ya da Michelle gibi modaya uygun zayıf ve ince bir vücudum yok.

Şimdi düşününce, muhtemelen sadece şalımı çıkarmalı ve Matt'in geceliğini çıkarmasına izin vermeliydim, tercihen ışıkları kısıdıktan sonra. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, sonra tekrar yüzüme döndü. Bunun için minnettarım. Gözlerini göğüslerimde veya kasıklarımda tutsaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Tanrım. Altında hiçbir şey giymediğini bilmediğim için iyi ki," diyor boğuk bir sesle.

"Oh..." diyorum, daha çok gergin olduğum ve "oh" gibi anlamsız bir şey söylemek olsa bile bir şeyler yapmam gerektiği için.

"Hayvan sesleri çıkarmaktan başka bir şey yapamazdım."

Ve işte böyle, kıkırdayarak gerginliğim dağılıyor. Tanrım. Bu adam nasıl oluyor da her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu hissediyor, bilmiyorum. Her zamankinden daha fazla, doğru seçimi yaptığımı biliyorum. "Neden gömleğini çıkarmıyorsun, Tarzan?"

Onu ışıktaki görmek istiyorum. New York'taki otel odamız loş tutulmuştu. Ayrıca, içten içe zaten sonuna kadar gitmeyeceğimizi bildiğim için hiç tamamen çıplak kalmadık.

Ama şimdi, sonuna kadar gideceğim. Ve her şeyi istiyorum.

Gömleğini kolayca çıkarıyor. Göğsü çok güzel — güçlü, kalın kaslar, her biri güzel çizgilerle belirginleşmiş.

Geniş omuzları ve göğsü, pennies tutabilecek kadar belirgin çıkıntıları olan sıkı karın kaslarına doğru daralıyor. Koyu renkli tüyler, şortunun bel kısmının altında kayboluyor.

Alt dudağıını yalayıp gözlerini ona çeviriyorum. Mavi gözleri o kadar koyu ki, neredeyse siyah. "Altında çıplak mısın?"

Bana kötücül bir gülümseme atıyor. "Görmek ister misin?" Hevesle başımı sallıyorum.

Gözlerini ondan ayırmadan şortunu aşağı çeker. Onun benim için her bir giysisini çıkarmasını izlemek inanılmaz derecede erotik. Nedenini bilmiyorum, sanki bir gösteri yapmak için bir şey yapmıyor ki. Ama Matt'le her şey seksi. Her şey anlamlı geliyor.

Şortu yere düşer ve onu gömleğine doğru tekmeler. Vücudunun mükemmel hatlarını izlerken ağzım sulanır. Bacakları gövdesi kadar güçlüdür, uylukları ve baldırları kaslarla kaplıdır ve ellerimi üzerinde gezdirmek isterim. Ve sonra penisi vardır. Onu tutmuş ve emmişimdir, ama ışıklar açıkken ona bakmak farklıdır, heyecan vericidir. Zaten sertleşmiş, gövdesi kalın ve damarları atıyor. Erik şeklindeki başı kusursuz ve dudaklarımı yalıyor, ağzımda ne kadar sıcak olduğunu, tuzlu tadını ve Matt'i hatırlıyorum.

"Vücudunu seviyorum," kendimi durduramadan söylüyorum.

Bana attığı geniş gülümseme yüzümü kızartıyor. "İyi. İlk sefer her zaman biraz sinir bozucudur."

Onun sahte samimiyetine gülüyorum. "Senin gibi bir vücuda sahip bir erkek neden gergin olsun ki?"

"Çünkü sonunda yüksek standartları olan ve keskin zekâsı olan bir kadınla birlikteyim."

Yanaklarım kızarıyor. Böyle demesi hoş ama bu noktaya gelmemiz bu kadar uzun sürmesinin sebebi bu değil. Karar veremedim, tereddüt ettim ve ikimizi de deliye çevirdim. Bütün bunlardan sonra benden hoşlanması bir mucize gibi görünüyor.

Matt başını eğdi, bakışları sorgulayıcıydı.

"Düşünüyorsun." O kadar belli mi? "Uh. Biraz."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Hiçbir şey," diyorum, çünkü saçma düşüncelerimle bu anı mahvetmek istemiyorum. İkimiz de çıplakız ve ona durmayacağımızı zaten söyledim.

durmayacağımızı söyledim. Yani her şey yolunda olmalı. Değil mi?

"Hadi." Parmağını çenemin altına koyup kaldırıyor. "Bana söyle."

ban

a." Alt dudağımı ısıyorum. "Gerçekten aptalca bir şey." "Neden karar vermeyi bana bırakmıyorsun?"

Beni deli bulacak, ama ona söylememem de *mümkün değil*.

Çünkü muhtemelen beni beklemek için yeterince sabırlıdır. "Senin dediğin gibi keskin bir zekaya sahip olamayacağımı düşünüyordum, çünkü basit bir karar bile veremiyorum." Aniden ellerimi ovuşturduğumu fark edip duruyorum. "Yani, sen bile biliyordun... bu yüzden her seferinde durdun."

Bakışları yumuşar. Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdirir. "Büyürken Olivia'nın çellosunu akort etmesini izlerdim."

Bir dakika. Şimdi kız kardeşi hakkında mı konuşmak istiyor? Bu, ikimiz de çırlıçıplak olsak ve o elmasları bile bölecek kadar sert olsa da, sonuçta seks yapmayacağımız anlamına mı geliyor? Hâlâ NIMP havası mı yayıyorum?

"Her bir mandalı çevirmek zorundaydı ve bunu yaparken, tel çok tiz veya çok bas ses çıkarırdı, ta ki sonunda tam doğru gerginliği sağlayana kadar. Sen de öylesin. Hazır olmadan önce tam doğru şekilde akort edilmesi gereken bir çello gibisin. Dikkatli olmak veya fikrini değiştirmek yanlış bir şey değil."

"Güvenli kelime kullanmak gibi mi?"

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Aynen öyle."

Yumuşak bir iç çekiyorum. Bu adam çok mükemmel. Bu sadece muhteşem yüzü veya inanılmaz orantılı vücudundan ibaret değil. Zihni benimkiyle aynı dalga boyunda gibi, ne zaman biraz alana ihtiyacım olduğunu, ne zaman biraz güvenceye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyor. "Ama bu gece buna gerek yok. Öp beni, Matt."

On Yedinci Bölüm

Sanki karşı konulmaz bir güç tarafından çekiliyormuşuz gibi birbirimize doğru yaklaşıyoruz. Sıcak, kuru elleriyle yüzümü kavırıyor ve ağzını ağzımın üzerine eğiyor.

Öpücük yavaş ve şehvetli, dudaklarımız birbirini keşfediyor. Yavaş tempoya rağmen, ikimiz de nereye gittiğimizi çok iyi bildiğimiz için, altında kaynayan sıcak bir yoğunluk var.

Gelecek olanın öncesinde kendimizi kaptırırken, küçük avuçlarımı göğüs kaslarının üzerine koyup, parmaklarımı saçlarına doluyorum. Gergin cildinin dokunuşunu ve sanki benden doyamıyormuş gibi daha agresif hale gelmesini seviyorum, çünkü ben de ondan doyamıyorum. Parmak uçlarımı hafifçe meme uçlarında gezdirirken kalbim güm güm atıyor. Boğazından düşük bir inilti çıkıyor ve içimi şehvetle dolduruyor.

O, kafatasımın tabanını okşuyor, eli saçlarımın arasından geçip, bağlanmamış saçlarımı avuçluyor. Nefesimi tutuyorum, sonra aramızdaki sıcak havayı yavaşça içime çekiyorum. Onun ağzını yalıyorum ve dilinin benimkine değdiğini hissediyorum. Nane aromalı diş macunu ve biraz da ateşli likör tadı var. Şimdiye kadar içtiğim hiçbir alkolden daha baş döndürücü. Cildi en iyi parfüm gibi kokuyor, Matt'in kokusu ve duştan gelen sabun kokusu karışımı. Beni o kadar tahrik ediyor ki, sabuna bir daha eskisi gibi bakamayacağım galiba.

Ağzı hala ağzımda, elini omzumun yumuşak eğiminde gezdiriyor, sonra parmaklarını boynumun çukurundaki hassas noktada gezdiriyor. Vücudum sıcak balmumu gibi esnekleşiyor.

Çenemin narin çizgisini okşuyor. "Çok duyarlısın, çok mükemmelsin." Dudaklarını boynumdaki nabzıma bastırıyor.

Avuç içim onun kalbinin üzerinde duruyor ve kalbinin *güm güm* attığını hissediyorum. Kendi nabzım da ona uyum sağlamak için hızlanıyor.

Yumuşak bir iç çekişle çıplak göğüslerimi ona doğru itiyorum. Meme uçlarım sertleşmiş ve acı verecek kadar sertleşmiş, göğsüne neredeyse acı verecek kadar sertçe vuruyor. Utanmadan onları ona sürtüyorum, her sürtünmenin ve çekmenin içime yaydığı sıcak sıvı zevki seviyorum.

"Evet. Beni tatmin etmek için vücudumu kullanmanı seviyorum," diyor alçak bir sesle, eliyle dolgun bir tepeciği kavrayarak. Hassas tenime değen sıcaklığı beni şok ediyor ve nefesim kesiliyor. Nazikçe yoğuruyor, ama sertleşmiş, ağrıyan ucu dokunmuyor. Ona bir armağan olarak onu içine itiyorum.

"Meme uçlarıyla oynamamı ister misin, Jan?" "Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Evet, evet, evet."

Parmak uçlarını dolgun şişkinliğin üzerinde gezdiriyor, sonra başparmağını üzerinde gezdiriyor. Beklentim damarlarımın içinde yoğunlaşıyor ve nefes almakta zorlanıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Bakışları kararlı, meme ucunu işaret parmağı ve başparmağıyla hafifçe sıkıştırır, sonra çeker. Hafif acı, içimi kaplayan mutluluğu tatlandırır, uyluklarımın arasında sıcak, yapışkan bir tahrik birikir.

Öne eğildi ve meme ucum ağzında kayboldu. Başımı geriye attım, saçlarını kavradım ve onu sıkıca kendime çektim. Dili tam olarak nasıl hareket edeceğini biliyordu, yanakları tam olarak ne kadar çukurlaşacağını biliyordu ve ağzı tam olarak beni şehvetle delirtmeyi biliyordu. Boğazımdan çaresizce küçük sesler çıkıyordu ve zevkimi en üst düzeye çıkarmak için basıncı ayarlama şeklini seviyordum.

Diğer göğsümü de ihmal etmiyor. Eli onu yoğuruyor, zonklayan ucuyla oynuyor.

Sonunda, yüksek bir sesle meme ucumdan çekildi. Islak, pembe ve sivriydi. Bu manzaraya inleyerek, dilini tekrar üzerinde gezdirdi ve sonra diğer göğsüme de aynı cömert ilgiyi gösterdi.

Ben bu şurup gibi zevkin içinde kaybolurken, o parmaklarının arkasını yumuşak karnımın üzerinde gezdirir, sonra dilini

ve dudakları ve dişleriyle bu yolu takip ediyor.

"Her yerin çok lezzetli," diye mırıldanıyor göbek deliğime, nefesi cildimde sıcak. "Tamamen kadın ve ihtiyaç. Heyecanını koklayabiliyorum."

Biraz utanarak kızardım.

"Utangaç olma. Harika kokuyorsun. Misk kokusu, tatlılık ve tüm bu muhteşem özelliklerin." Pubik kemiğime bir öpücük kondurur. "Dilimde yine senin amının tadını istiyorum."

Tanrım. Bu beni titretir, çünkü dili aşağıda sihir gibidir, ama... "Bunu dün zaten yaptın." Ayrıca, o cinsel ilişkiye girmek istemiyor mu? Ne yaptığımızı oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum...

Karnıma gülüyor. "Jan, her şeye sahip olabiliriz. Hepsini istiyorum."

"Anal hariç," diye patladım, parmaklarım omuzlarına gömüldü. Normal vajinal seks bile yapmadım, daha geleneksel şeyleri denemeden anal seks yapmam mümkün değil.

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Tamam." Ayağa kalkarak, "Bacaklarını bana dolaştır" diyor.

Ve ben de öyle yapıyorum. O benim kıcımlı kucaklıyor. Bu pozisyon beni açıyor ve onun penisi benim kaygan kıvrımlarımın arasında duruyor. Sert ve bana karşı atıyor. Vücudumun her yerinde karıncalanma hissediyorum ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bizi ilk akşam yemeği randevumuzu yaptığımız yemek masasına götürüyor ve beni masanın kenarına oturtuyor. Kendimi desteklemek için avuç içlerimi arkama koyuyorum ve ona bakıyorum, beklentinin omurgamda lezzetli kıvılcımlar yaratmasıyla yanaklarım kızarıyor. Bana bakıyor, gözleri karanlık ve yoğun. Dikkatinin tek odağı olduğumu biliyorum ve bu o kadar erotik ki, yerinde duramıyorum.

Büyük, güçlü elleriyle ayaklarımın üst kısmını kavrar ve başparmaklarıyla ayak kemerlerimi okşar. Aman Tanrım, bu harika bir his ve ben hafifçe iç geçiririm.

"Pembe," diye düşünür. "Ne?"

"Ayak tırnakların." Gülümsüyor. "Bu sabah seni gördüğümde ayaklarınla ilgili müstehcen düşüncelerim oldu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayak parmağı emme konusunda emin değilim." Hiç yapmadım ama bu fikir vücut ısımlı yükseltmiyor.

Gülüyor, gözleri parlıyor. "Şimdi güvenli kelimenizi söyleyecek misiniz?"

"Şey... Hayır." Dudaklarımı ısırırm. "Sadece tercihimizi belirtiyorum."

"Bilgin olsun, bu benim fetişim değil." Kemerlere biraz daha baskı uyguluyor ve göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Tam olarak nereye baskı uygulaması gerektiğini biliyor gibi görünüyor. "Onları seni genişçe açmak için kullanmayı, sonra da ıslak amına girerken omuzlarımın üzerine atmayı düşünüyordum."

Yüzüm kızardı çünkü söylediği şey? Evet. Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. "Ve fantezilerimde sadece ayaklarını hayal etmiyorum."

"Başka ne var?" diye nefes nefese soruyorum.

"Göğüslerin. Çok güzeller, şekilleri ve boyutları mükemmel. Onları ilk gördüğümde, bir an için zihnim boşaldı. Ergenlikten beri ilk kez başıma gelen bir şeydi. Dün gece mastürbasyon yaparken, göğüslerini sikmeyi düşündüm."

Klitorisim zonkluyor. Bir erkeğin bana mastürbasyon yaptığını duymak bu kadar tahrik edici olur diye hiç düşünmemiştim, ama Matt fantezisinde benim başrol oynadığımı söylüyorsa? Anında cehennem gibi yanıyorum.

"Sonra göğsüne boşaldığımı hayal edince tekrar sertleştim, ben de tekrar yaptım."

"Aynı fanteziyle mi?"

Kafasını salladı. "Ağızına. Sonra kıcının arasına. Her şey kirli ve ahlaksız."

"Hepsini yapabiliriz," diyorum nefes nefese. Onunla tüm o kirli ve ahlaksız şeyleri yapmak istiyorum. "Bu gece."

"Hayır. Bunların hepsi benim için. Bu seferki senin için, kendini şımartılmış, iyi sikilmiş ve tamamen tatmin olmuş hissetmen için."

Ellerini ayak bileklerime doladı ve bacaklarımı genişçe açtı. Utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum, çünkü onun penisinin ucunda berrak bir sıvı damlacıkları görüyorum. Bir bacağıma, ayak bileğimle topuğumun arasındaki hassas noktadan başlayarak, baldırımın kıvrımını takip ederek dizimin arkasındaki hassas ve hafif gıcıklayan cilde kadar ısıyor ve aynı ilgiyi diğer bacağıma da gösteriyor. Sonra dizlerimden yukarıya doğru aynı şeyi yapıyor, nefesinin sıcaklığı ve tahrik edici etkisi uyluklarımda hissediliyor.

"Acele et," diye fısıldıyorum.

"Aceleye gelmem."

"Beni öldüreceksin."

"Bunu son yaptığımızda, senin her lezzetli santimini keşfetme fırsatım olmadı. Şimdi kendimi şımartacağım." Benim istediğim yerden sadece birkaç santim uzakta, yumuşak ve hassas bir noktayı emiyor.

Boğazımdan uzun, alçak bir inilti kopar. Altımdaki masa muhtemelen sıırıslıklam olmuştur. Bunun için utanmam gerektiğini hissediyorum, ama Matt'e olan yakıcı ihtiyacımdan başka bir şey hissedemeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım.

Bacaklarımı omuzlarına koyar, her bir dizimin arkasına bir elini koyar. Sabırsızlanarak kalçalarımı kaldırırm ve o, en çok istediğim yere ağzını koymadan önce karanlık bir kahkaha atar.

Dili klitorisimin üzerinde geziyor ve içimi beyaz sıcak bir zevk dalgası kaplarken, yumruğumu ağızıma sokuyorum.

Geri çekiliyor. "Sesini duymak istiyorum, Jan. Ellerinle bir şey yapman gerekiyorsa, göğüslerinle oyna." Yumruğumu indirene kadar bekliyor, sonra tekrar beni yalamaya başlıyor. Dilini ve dudaklarını kullanıyor, beni çıldırtmak için tam olarak nereleri yalaması, nereleri okşaması ve nereleri yalaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Zevk artıyor, ama beni doruğa ulaştırmak için yeterince baskı uygulamıyor. Parmaklarını kullanarak dudaklarımı olabildiğince açıyor, beni gerçekten doruğa ulaştıracağını umutlandırıyor, ama sadece alaycılığını yoğunlaştırıyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum, nefesim düzensiz.

İçimde çok ağırlı ve boş hissediyorum ve bu his giderek büyüyor ve dayanılmaz hale geliyor. Çaresizce, serbest elimle bir göğsümü avuçlayıp, bana söylediği gibi meme ucumu çekiştiriyorum. Hafif acı beni aşırı duyarlı hale getiriyor, ama istediğim rahatlamayı sağlamak için yeterli değil.

Neredeyse akılsızca, "Göğüslerimle oynuyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var, Matt. Lütfen." diyorum.

O, bedenime karşı derin bir şekilde homurdanıyor, titreşim benden keskin bir çığlık koparıyor. Çok, çok yaklaştım ve utanmadan orgazmımı kovalıyorum. Klitorisimi sertçe ağızına çekiyor ve kalın parmağını içeri sokuyor. Onu sıkıca kavriyorum. Parmağını çıkarıyor, sonra tekrar içeri sokuyor

hafifçe kıvrarak, gözlerimi geriye çeviren bir noktaya çarptırıyor.

"Evet, evet, evet," nefes nefese mırıldanıyorum, meme uçlarımı sertçe sıkıyorum.

İki parmağını içeri sokar, beni gerer. Çok iyi hissettirir ve klitorisimi dişleriyle nazikçe kazıdığında, orgazmımı haykırırım, tüm vücudum kasılır.

Ayağa kalkıp beni sertçe öper, çılgılığını bastırır. Tadı benim gibi, ama altında tamamen o var. Parmaklarımı saçlarına geçirip ağzını yalarım. Orgazm muhteşemdi, ama içimdeki boşluk hiç olmadığı kadar acı verici bir şekilde zonkluyor ve bu adamı *şimdi* istiyorum.

"Boşaldığında tadı çok güzel," diye homurdanıyor. "Bir gün güzel göğüslerinle ve amlnla oynarken seni izleyeceğim."

"Sadece karşılığını yapacağına söz verirsen, çünkü senin kendini iyi hissetmeni ve aklıma gelen müstehcen şeyleri bana anlatmanı istiyorum."

"Anlaştık." Bana bir kez daha sertçe öpüyor, sonra şortunun cebinden prezervatif çıkarıyor. Kaşımı kaldırınca, göz kırpmıyor. "Pencereden sana doğru yürüdüğünü gördüğümde umutlandım. Bu gece senin evine gitmek mi, yoksa yine avucumla işimi görmek mi diye düşünüyordum."

Bu çok seksi. Ve şaşırtıcı derecede tatlı. Burnunun ucuna, sonra da ağzına öpücük konduruyorum. "Çabuk ol."

Hızlı ve verimli bir şekilde prezervatifi takıyor, sonra ellerini dizlerime koyup bacaklarımı açıyor. Parmağını kıvrımlarım boyunca gezdiriyor, başparmağını amıma sokuyor. "Çok sıkısın."

Ve o çok büyük. "Ama sığacak." Sığacağından eminim, çünkü bazı insanların *fisting'den* hoşlandığını duydum - tabii ki ben değil - ve Matt ne kadar büyük olursa olsun, bir yumruk kadar büyük değil.

Sırıttıyor. "Tabii ki sığacak. Sadece seni biraz germek ve hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hazırım." Vücudum hazır, az önce yaşadığım orgazmın zevki hala içimde yankılanıyor.

Kötü bir şekilde gülerek elini saçlarıma doladı ve başımı eğerek derin, şehvetli bir öpücük verdi, parmaklarıyla hazırlık yaparken.

ben. Endişesi çok tatlı, ama endişelenmesine gerek yoktu çünkü dolgunluk hissi çok zevkli. Vücudum mutluluk dolu bir hamur gibi eriyormuş gibi hissediyorum. Onun penisini içimde hissetmek için kıvraniyorum.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum, ama bacaklarımın arası o kadar ıslak ki, uyluklarımda kaygan bir sıcaklık hissediyorum. Sonunda geri çekiliyor ve parmaklarını yalayıp temizliyor. "Mmm," diyor takdirle.

Dudaklarımı büzüyorum. "Çok adaletsiz. Benim tadacak bir şeyim yok." Bakışlarım prezervatifle kaplı penisine düşüyor.

O inliyor. "Sonra. Söz veriyorum." Bacaklarımı daha da açıyor, sonra penisinin ucunu vajinamın girişine yerleştiriyor.

Nefesim hızlanır, kalp atışlarım düzensizleşir. İşte bu. Ve bunu sevdiğim bir erkekle yapıyorum. Beni seven bir erkekle.

"Bizi izle," diyor, sonra bir santim içeri girip yavaşça dışarı çekiyor.

"Tanrım," diye inlerim.

Bunu tekrar yapar, her seferinde daha derine girer. Sabrını seviyorum,

bu an sanki hayatının en önemli anıymış gibi bakışlarındaki yoğun konsantrasyonu seviyorum. Onun penisinin içimde kayboluşunu izlemek çok erotik. Beni parmaklarıyla hazırlamış olsa da, gerçek şeyi içimde hissetmek tamamen farklı bir duygu. Daha samimi. Daha ateşli. Çok daha kalın. Kaslarım uyum sağlıyor ve o kadar kayganım ki, onun içime girmesi o kadar da zor değil. Başlayan hafif yanma hissi bile, onun benim amıma girmesinin zevkini daha da vurguluyor.

"Siktir, çok ıslaksın, çok seksisin," diyor boğuk bir sesle, ter damlaları cildinde parlıyor.

"Beni ıslatıyorsun." Onun penisinin dışarı çıkmasını izlerken, iç duvarlarımda hissettiğim lezzetli sürtünmeyi hissederek inliyorum. Utançtan öte bir şey hissediyorum. Tek umursadığım şey, ona harika hissettirmek. Bunun benim için olduğunu söylese de, o iyi hissetmezse ben de iyi hissetmem. "Sik beni Matt. Senin sikini içimde istiyorum."

Küfrederek, neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sonra sertçe içeri giriyor, testisleri tenime çarpıyor. Çığlık atıyorum. Acı bekliyordum - ilk seferinde acıttığını bilmemek için mağarada yaşamak gerekirdi - ama bu biraz şaşırtıcı.

"Jan," diyor Matt, gözleri benimkileri arıyor. "Bu senin ilk seferin mi?"
Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Ama sorun değil.
O kadar da acımadı."

"Bir şey söylemeliydin."

Gözlerinde pişmanlık gibi bir şey belirir ve ben gerilirim. Sert sikini
amımın derinliklerine gömmüş durumdayım ve görmek istediğim son
şey, lanet olsun, yüzündeki pişmanlık.

"Neden?" diye soruyorum.

Yanağımda fark etmediğim tek bir gözyaşını siler. "Çünkü ilk seferin
yatakta olmalıydı, yemek masasında değil."

O kadar tatlı davranıyor ki, anında yine eriyip gidiyorum. Onun bu
kadar seksi ve aynı zamanda şefkatli olabilme yeteneği, ona aşık
olmamın sebebi olmalı. "Yatakta yaparsak daha mı iyi olur? Çünkü
daha fazla ıslanabileceğimi sanmıyorum."

"Jan..."

"Sana söylemedim, bu yüzden bilemezdin. Virginia'da yemek
masasında deflorasyon yapmayı yasaklayan gizli bir yasa yoksa, bu
yasadıışı değildi. Bunu bilirdin, değil mi? Sen avukatsın."

O inler, sonra yumuşakça güler. "Bazen çok tuhaf şeyler
söylüyorsun."

Onu sıkıca sarıyorum. "Az konuş, çok seviş, avukat bey."

O tıslar, ama düşündüğüm gibi bana vurmak yerine beni öper.
Elleri tüm vücudumu okşar, beni sevgiyle okşar ve dokunduğu her yeri
ateşe verir. Penisini hala içimde, çelik gibi sert, ama onunla hiçbir şey
yapmaz, sadece dudaklarını, dilini, dişlerini ve ellerini kullanarak beni
çıldırır.

Ve daha önce yanılmışım. Daha da ıslanıyorum. Utanç verici bir
şekilde, tamamen sıırılsıklam oluyorum.

Öpücükten çekilip fısıldıyorum, "Lütfen, Matt. Beni iyi sikmiş gibi
hissettireceğini söylemiştin."

Elleri belimin alt kısmında kasılır ve nefesi hızlanır. "Lanet olsun,
Jan."

"Beni iyi sikmiş gibi hissettir," diye kulağına fısıldıyorum.

Ve o sert bir ılık atıp tekrar tekrar içime girmeye başladığı anda kontrolünü kaybettiğini anlıyorum. Onun hissettirdiklerini, bedenimi ele geçirmesini, bana zen göstermesini seviyorum. Sadece içime girmiyor, aynı zamanda elini bedenlerimiz arasında hareket ettirerek parmağını klitorisime dokunduruyor ve her çarpışmada içimi ateşli bir mutluluk dalgası kaplıyor.

Ayak bileklerimi arkasına doluyorum, parmaklarım omuzlarına gömülüyor ve başım geriye düşüyor. İçimde dayanılmaz bir gerginlik oluşuyor, ama bu anı tutmak, sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Matt göğsümü avuçlayıp sivri ucunu parmakları arasında yuvarlıyor, sonra bir kez daha dalarken onu sıkıştırıyor ve klitorisime sertçe srtnyor.

Hayatımın en yoğun orgazmı patlar, ağzım açık ve boğazım gergin olmasına rağmen nefes alamayacak kadar nefesim kesilir. Bana son bir kez daha vurur, sonra derin bir iniltiyle boşalır.

İkimiz de nefesimizi toplayınca, beni yatak odasına taşır. Beni yatağına yatırdıktan sonra, bir bez alır ve beni temizler. Kendimi çok iyi ve halsiz hissediyorum, utanacak halim yok. Belki bir iki gün sonra.

"Kanadım mı?" diye soruyorum boş boş.
"Biraz."

Bir gözümü açıp ona bakıyorum. Yüzünü havluya çevirmiş, somurtuyor. "ıkar," diyorum.

"O değil."

Belki daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştır ve kan görünce rahatsız olmuştur. Kadınların ayda bir kez bundan çok daha fazla kanadığını söylemek istiyorum, ama bu fazla bilgi olur. Bunun yerine ona şakacı bir gülümseme atıyorum. "Bunu tekrar yapmalıyız."

"Ama bu gece olmaz," diyor, hala kaşlarını atmış halde. Sonra havluyu banyoya atıyor.

"Yapabileceğimiz başka şeyler de olduğunu sanıyordum. Kirli, ahlaksız fantezilerle ilgili bir şeyler..."

Alaycı bir şekilde iniliyor. "Sen benim ölümüm olacaksın. Bir canavar yarattım. Seksi ve doyumsuz bir canavar."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Artık sahip olabileceğimiz şeyin tadını aldığım için, hepsini istiyorum."

Alnıma öpücük kondurur. "Ben de." Beni kendine çeker, üzerimize bir çarşaf örter ve birbirimize sarılırız.

Zihnim uykuya dalarken, getirdiğim prezervatiflerin hiçbirini kullanmadığını fark ediyorum. *Hmm*. Ama muhtemelen sorun yoktur. Kendisinin iyi bir prezervatif sağlayacağına güveniyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

On sekizinci bölüm

Yanımda tanıdık olmayan bir sıcaklık hissediyorum. Bir an için kaşlarım çatılıyor. *Hmm. Benim evcil hayvanım yok ki...*

Yanımdaki vücut evcil hayvan olmak için çok büyük.

Dün gecenin hatırası aniden geri geliyor ve yüzüm kızarıyor. Matt'in yatağındayım. Hafifçe hareket edip burnumu yastığa gömüyorum. Onun kokusu var, ama benim kokum da var. Gülümsüyorum, kokularımızın onun yastıklarında ve çarşaflarında karıştığı için gizlice mutluyum.

Gözlerim loş ışığa alıştıkça, yatak odasını inceliyorum. Dün gece çok doymuş olduğum için pek dikkat etmemiştim. Oturma alanı olan geniş bir oda. Tavan yüksek, tavanda vantilatör var ve pencerelerin yanında iki adet rahat görünümlü koltuk ve küçük yuvarlak bir masa var. Yön duygum tamamen karışık değilse, yatak odasının bazı pencereleri mülklerimizin arkasındaki yapay göle bakıyor. Sakin suda yüzen ördekleri ve kazları seyrederek tembel bir sabah kahve içmek çok hoş olurdu.

Etrafa biraz daha bakınıyorum. Çerçeveleli fotoğrafların bulunduğu üç adet raf var. Çok net göremiyorum ama muhtemelen kendisi, ailesi ve arkadaşlarının fotoğraflarıdır. Belki de sanatsal bir şeylerdir. Ya da değildir, çünkü duvarda büyük bir soyut mozaik sanat eseri de var. Çoğunlukla tek renkli, birkaç parlak renk sıçraması var.

Yavaşça iç çekiyorum. Çok erkeksi bir oda. Matt'in erkeksi bir gardırobu olsa da hiç şaşırmam. Manşet düğmeleri var mı acaba? Onlar çok seksi...

"Günaydın," diyor, sesi sıcak ve kısık.

"Günaydın." Bu sabah yapabileceğimiz tüm müstehcen şeyleri düşünerek gülümserim, sonra bugünün Pazartesi olduğunu hatırlarım. "Keşke hasta olduğumu söyleyebilseydim." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz nefesimi tutar ve elimle ağızımı kapatırım. Hiç okulu asmadım.

Matt gülüyor. "Benim de aklıma geldi, ama ikimiz de hasta olduğumuzu söylersek, özellikle Michelle insan kaynaklarında çalıştığı için, şüpheli görünür."

"O ve Sammi söylemezlerdi." Sadece tüm detayları öğrenmek isterlerdi. Tabii ki onlara hiçbir şey söylemezdim. Matt ile dün gece yaşadıklarımız, en yakın arkadaşlarım olsa bile başkalarıyla paylaşamayacağım kadar özeldi.

"Benimle kahvaltı yap. Aslında sadece bagel ve mısır gevreği var, ama istersen yumurta da yapabilirim."

Kahvaltı pek yapmam ama gitmek de istemiyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam. Benim için yarım bagel ve sade krem peynir."

Gülümsüyor. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, çıplak vücudunu tamamen sergileyerek yataktan zıplıyor. Sadece arkasını görebiliyorum, ama döndüğünde... bir dakika. Sabah ereksiyonu mu var? Bir şey söyleyemeden ortadan kayboluyor. Kafam karışıyor. Ben buradayım ve çıplağım. Sabah seksi yapmak istemiyor mu? Benim için sorun yok.

Sonra oturur pozisyona geçip bacaklarımın arasındaki ağrıya yüzümü buruşturuyorum. Beklediğimden biraz daha fazla. Michelle ve Sammi'nin bunu defalarca yaptıklarından bahsettiklerini duyduğum için bu kadar acımaması gerektiğini düşünüyorum. İç geçiriyorum. Matt bir şekilde bunu biliyor ve yine önceden düşünceli davranarak bana saygı gösteriyor. Belki de dün geceki kanla ilgili tuhaf tepkisine rağmen daha önce kızların bekaretini bozmuştur.

Ve ben morbid bir şekilde meraklı bir kaltak olduğum için, banyoya gidip bir köşeye atılmış havluyu görüyorum. Üzerinde birkaç leke var. İşte benim bekaret kartım. Gitti.

Sonunda ondan kurtulduğumda "İyi ki kurtuldum" diye bağıracağımı sanmıştım, ama hiç öyle hissetmiyorum. Hiçbir şey değişmedi. Tek hissettiğim şey, önceki tek gecelik ilişkilerimde ona yumruk atmamış olduğum için duyduğum rahatlama ve mutluluk. Hiçbirinin

ama Matt ile rekabet edebilecek başka bir erkek tanımıyorum. O mükemmel bir adam.

Henüz Matt'in önünde çıplak dolaşmaya pek alışkın olmadığım için —dün gece özel bir durumdu— çekmeceyi açıp Harvard tişörtünü çıkarıp giyiyorum. Göğüs uçlarım biraz görünüyor ama ne yapalım, elden ne gelir. Keşke iç çamaşırım olsaydı.

Aşağı iniyorum ve masada iki fincan buharlı kahve, hafifçe kızartılmış birkaç bagel ve biraz krem peynir görüyorum... Görünüşe göre masa yeni silinmiş. Ortada küçük bir porselen şekerlik duruyor. "Bu Sammi'den mi?" diyorum ve oturuyorum.

"Evet." Karşımda oturdu. "O gömlek sana çok yakışmış."

Yüzüm kızardı. "Beğendin mi?"

Bana mağara adamı gibi homurdanıyor. "Senden söküp atacak kadar beğendim."

Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi elime dayadım ve kaşlarımı oynattım. "İstersen yapabilirsin."

"Beni kışkırtma. Bu sabah kızgın olduğumu biliyorum. Ama bir dahaki sefere, benim tişörtümü giyeceksin ve başka hiçbir şey giymeyeceksin."

Bir dahaki sefere konuşacağımız için saçma bir şekilde mutluyum. "Tamam." Küçük tencerenin kapağını açıp kahveme bir kaşık şeker atıyorum. Ve bu bana daha önce ona sormak istediğim şeyi hatırlatıyor. "Bu arada, neden bizim evi seçtin? Karşıdaki ev daha iyi bir hedef olurdu." O ev Çinli bir ailenin ve Bayan Chang ev dekorasyonu ve bahçeciliğe çok meraklı. Onların evi, bu tarafta en ev gibi görünen evlerden biri, tek bakışta her şeyin eksiksiz olduğu belli olan türden.

"Aslında... Amcam bana bir mesaj bırakmış, senin evine gitmemi söylemiş. Benim dediğini yapacağımı emin olmak için, taşındığımda tüm şeker ve tatlandırıcıları atmış."

Kahveden bir yudum alıyorum. Tadı harika. Matt kahve konusunda cimri davranmıyor galiba. "Seni ikna etmek için ne dedi?"

"Şöyle yazmış: 'Onlar çok genç ve tatlı kızlar, tam senin tipin.' Ama her seferinde söylediğinde, aslında demek istediği, onların seksi üniversiteli kızlar olduğu, tam *onun* tipi oldukları ve onlarla tek kelime bile konuşmadığı."

Gülüyorum. "O kısım doğru, bizimle hiç konuşmadı. İlk dansından sonra ondan kaçmak için her şeyi yaptık."

"Ona çıplak dansın bir kadının kalbini kazanmanın yolu olmadığını söyledim."

"Eh, çıplak olarak dans eden *sen* olsaydın, sorun olmazdı." Bagelimin yarısına bolca krem peynir sürüp yemeye başladım.

Memnun görünüyor. "Tüm bu egzersizlerin karşılığını alacağımı biliyordum." "Eminim, ağırlık kaldırırken çevrendeki tüm kadınlar sana hayran kalıyordur."

Aşırı kıskanç ve sahiplenici konuştuğum için biraz utanıyorum. Ama elimde değil. Matt *benim*, lanet olsun. King Kong olsaydım — bu kadar erken saatte daha sevimli, daha güzel ama aynı zamanda daha korkutucu bir şey düşünemiyorum — bir kadın ona yaklaştığında kükreyip göğsümü yumruklardım.

Matt trajik bir şekilde burnunu çeker. "Evet. Sadece bir et parçası olarak."

Kıkırdayarak bagelimi bitiriyorum. "Hadi ama. Kadınların vücuduna bakmasından hoşlanmadığını söyleme bana."

"Ben de zekamla bakılmak istiyorum. Biraz inekçe olsa da, bunun için çok çalışıyorum."

Gülümsememi kahve fincanımın arkasına saklarım. "Ne kadar inek?" "Çok. Gözlük, cep koruyucusu, hepsi."

Gülüyorum. "Bir gün benim için tüm bu kıyafeti giymelisin, seksi zihnin için beni şehvetle bayılttırmalısın."

Gülümserken yüzünde bir gamze belirir. "Clark Kent gözlüklerini tekrar takarsan..."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Sana çok yakışmıştı." "Anlaştık."

On Dokuzuncu Bölüm

Matt bana gömleklerinden birini ödünç veriyor. O kadar büyük ki, üzerimde neredeyse gerçek bir elbise gibi duruyor, eteği uyluk ortasına kadar geliyor. Katlanmış şal ve gecelik kolumun üzerine asılı, evlerimiz arasındaki kısa mesafeyi yürüyorum.

Sanırım bu "Utanç Yürüyüşü", ama neden böyle adlandırıldığını bilmiyorum. Utanç, aklımdaki en son şey. Matt'in evinde geceyi geçirdiğim için kendimi harika hissediyorum. Kayıp bir yerimi kırma ihtimali olmasaydı, *dans etmek isteyeceğim kadar* harika hissediyorum. Ayrıca, kırık bir kemiğe doğru giderken muhtemelen komşulara teşhircilik yapardım; hala iç çamaşırı giymiyorum.

Yine fazla düşünüyorum. Clark Kent gözlüklerini takıp Matt'i şehvetle deliye çevireceğim, böylece bu geceyi birlikte geçirebiliriz, tercihen çıplak olarak yuvarlanarak. Boğazımda kabaran kıkırdamayı bastırıyorum çünkü bu çok yaramaz bir plan.

Eve girdiğim anda, Sammi mutfaktan "Sevişmişsin!" diye bağıırıyor.

"Evet!" diyorum.

"Woohoo! Sonunda! Anlat bakalım." "Şey... kendimi kaybettim. Hepsi bu."

"Hadi ama!" diyor Sammi.

"Tek bilmen gereken, onun muhteşem olduğu! Ve evet, Matt ile yatmanın avantajları konusunda tamamen haklıydın, çünkü o bizim komşumuz? Mükemmel."

"Yani bu tekrar olacak mı?" Michelle merdivenlerden inerken sorar. Her zamanki gibi düzgün giyinmiş, kahverengi saçları bolca kıvrılmış ve makyajı mükemmel. Hmm. Gözleri tam olarak dumanlı olmasa da, onları öne çıkarmak için özel bir şey yapmış ve yüzünün hatları kesinlikle belirginleştirilmiş. YouTube eğitim videoları, en yakın arkadaşınız hakkında fark etmenizi sağlayan yeni şeyler.

Gülümsüyorum. "Evet. Duş alıp işe hazırlanmam lazım."

Yukarı çıkarken Sammi'nin "Vay canına. ThaYuMNDo muhteşem olmalı. Adımlarına bak." dediğini duyarım.

"Birinin sihirli bir penisi var," diyor Michelle.

Kıkırdayarak Matt'in gömleğini dağınık yatağıma atıp duşa giriyorum. Sıcak su ağrıyan kaslarıma çok iyi geliyor. Ama acele ediyorum çünkü fazla vaktim yok. Kahvaltıda çok fazla oyalanmışım. Michelle hazırsa ve aşağıdaysa, kahve ve granola bar almak için oradadır. İşe her zaman tam on dakika erken gelir. Bunun kariyeri için iyi olduğunu ve kutsal uykusundan on dakika feda etmeye değer olduğunu söyler.

Çıkmam için tam olarak on beş dakikam var, ama bu yeterli. Saçlarım yeterince kurduğunda, onları topuz yapıp hızlı ve basit bir makyaj yapıyorum, çünkü Michelle gibi süslü şeyler yapmaya vaktim yok, bilsem bile. Ama Clark Kent gözlüklerini almayı ve tam oturan, üç çeyrek kollu, eteği tam dizlerime kadar uzanan siyah bir elbise giymeyi unutmuyorum. Belimi ince, pembe rügan bir kemerle sıkıştırıyorum ve siyah, askılı, seksi stiletto ayakkabılarımı giyiyorum.

İşe gitmeyi bu kadar çok iple çekmem çok garip. Altima'mı Sweetridge'e sürerken kendimi mırıldanırken buluyorum. Kuzey Virginia'da olduğumuzu düşünürsek trafik çok da kötü değil. Arabadan inmeden önce gözlüklerimi süper kahramanların seksiliğine yakışır şekilde ayarlıyorum... sonra iki dakika kala on dördüncü kata varıyorum. Yaşasın! Aferin bana!

Masamda, yerel bir aile işletmesi fırınının logosu bulunan küçük bir kutu var. Kutuyu açıyorum ve çikolata kaplı, üstünde mavi ve kahverengi iki çift gözlük bulunan bir cupcake görünce çığlık atıyorum.

Bir tane pembe. Kart yok, ama kimin bıraktığını bilmek için karta ihtiyacım yok. Aptal gibi sırtıyorum. Bu çok sevimli.

"Çok güzel bir cupcake."

Izzy boynuma nefesini üflediğinde neredeyse irkiliyorum. *Ugh*. Buna ihtiyacım *yok*. Nefesi sanki sisli bir sırtlanın salyası gibi. Sırtlanlar benimle hiç bu kadar yakınlaşmadı ama hepimiz şekil değiştirebilseydik, o ekstra sinir bozucu bir kahkahası olan bir sırtlan olurdu. Boynumun arkasındaki yeri silmeye başlıyorum, ama sonra vazgeçip bir mendil kullanarak rahatsız edici nemi siliyorum.

"Ne var ne yok? Doğum gününe daha birkaç hafta var

."

Tabii ki ofisteki en büyük dedikoducu bunu hatırlayacaktı. Kapağı kapatıyorum. "Hiçbir şey." Ona dönerek bakıyorum. Üzerinde çok dar bir bluz var. Göğüs uçlarının veya sütyeninin izlerinin görünmemesine şaşıyorum. Ve eteği... İç çamaşırı giymemiş olmalı. Tabii ki bunu şahsen doğrulama ihtiyacı hissetmiyorum. Onunla uğraşırken cehalet gerçekten mutluluktur. "Burada ne yapıyorsun?"

"Açılışla ilgili bir şey duydun mu diye merak ediyordum." "Ne açılışı?"

Izzy gözlerini devirdi. "Dick'in sekreteri onunla birlikte istifa etti, bu da Matt'in yeni bir hukuk sekreterine ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Yani..."

"Ve bana soruyorsun çünkü...?"

"Çünkü Alexandra'nın partisinde bir şeyler duymuş olabileceğini düşündüm.

Tabii ki."

"Hayır. O, sosyal etkinliklerde ailesiyle iş konuşmaz." Şüpheyi burnunu çeker. "Peki ya insan kaynakları departmanında çalışan ev arkadaşın?"

"Neden ona kendin sormuyorsun?" Michelle Izzy'den nefret eder, ona "o değersiz geveze" der.

"Ben zaten sordum sordum ama o söylemedibana bana hiçbir şey söylemedi."

Vay canına. Izzy ilk kez işe erken gelmiş olmalı. O her zaman ya tam zamanında ya da biraz geç gelir.

"Şey..." Ona masum bir omuz silkme ve gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Üzgünüm. Ben de bir şey bilmiyorum."

"Of. Demek boşuna erken geldim," diyor. "Bu arada, neden bu aralar gözlük takıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Saatlerce laptopuma bakınca gözlerim yoruluyor."

Bilgece başını sallar. "İyi fikir. Bu tür şeylere dikkat etmelisin. Hiçbir erkek dört gözlü inek kızları sevmez, biliyorsun." Gözlerini vücudumun üzerinde gezdirir. "Sen bizim yeni avukatımızın tipi değilsin ama. Dudaklarda bir an..." Gözleri cupcake'e kayar.

Ağzım açık kalıyor. Neyse ki o sözü söyledikten sonra uzaklaşıyor, çünkü biraz daha kalsaydı ne yapardım bilmiyorum. Şu anda, onu sıska tavuk bacağıyla kaldırıp yüzünü beton zemine birkaç kez vurmaya hayal ediyorum, tıpkı Hulk'un *The Avengers'da* Loki'ye yaptığı gibi. Ya da belki Harry Potter gibi bir büyücü olup, asamı kullanarak üzerine bir piyano düşürebilirim. Seride böyle bir büyü var mı? Hatırlayamıyorum. Kara büyü olduğunu hatırlıyorum, ama kalıcı yılan suratlı bir kara lord ya da leydisi olmak istemiyorum (Voldemort, Ralph Fiennes tarafından canlandırılmış olsa da gerçekten çirkindi), bu yüzden onu piyano ile sakatlamakla yetinmek zorundayım.

"Neden gözlerinde cinayet var?"

Başlıyorum. Izzy'yi zihinsel olarak hırpalamaya o kadar odaklanmışım ki, David'in masama doğru yürüdüğünü fark etmedim. "Önemli değil," diyorum hızlıca, gülümsemeyi takınıyorum.

Şüpheli görünüyor, ama daha fazla sorgulamıyor. "Alexandra dün gece gelmediğin için çok üzüldü."

"Ona selamımı ilettiler, değil mi?"

"Evet, ama annenin eşyalarını almanı çok istiyor."

İç çekerim. "Alacağım. Ona endişelenmemesini söyle." David ağzını açar, ama ben annemin eşyaları veya Alexandra hakkında konuşmak istemediğim için, "İki ayda bir yapılan toplantımız var. Sana kahve alayım, sonra gidelim," derim.

O başını sallar. İki fincan alırım — biri onun için, biri benim için — masamdan birkaç yasal not defteri ve dizüstü bilgisayarımı kaparım. Pazarlama, uygulama geliştirme ve finans ekiplerinin toplandığı büyük konferans odasına gidiyoruz. Sweet Darlings Inc. iki ayda bir departmanlar arası toplantılar düzenliyor ve bu toplantılar zorunlu, böylece her grubun ne yaptığını biliyoruz. Tüm ekipler davet edilmiyor, genellikle zaman kaybını önlemek için sadece bilgilendirilmesi gerekenler davet ediliyor.

Matt'i koltuklardan birinde görüyorum ve bir an tereddüt ediyorum, sonra kendimi toparlıyorum. Bana küçük bir gülümseme atıyor, mavi gözleri güneşli bir gökyüzünden daha parlak ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Lacivert çizgili takım elbisesiyle, bordo kravatı düzgünce bağlanmış ve kar beyazı gömleğine yaslanmış halde otururken çok yakışıklı görünüyor. Yüzünde süper seksi siyah çerçeveli bir gözlük var, bu da onu daha da çekici yapıyor. Sanki nerd-hot ile jock-hot'un birleşimi gibi. O da beni aynı şekilde baştan aşağı inceliyor, yüzümden ayakkabılarımdan başlayıp tekrar yukarı doğru. Gözlerindeki mavi parıldıyor ve bakışlarını ipeksi bir okşama gibi hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

O buraya nasıl geldi? Hukuk departmanının bugünkü toplantıyla ilgisi olmadığına eminim. Böyle şeyleri hatırlamak benim işim.

Yine de çok şikayet edemem. Mutlu bir evliliği olan iki uygulama geliştiricisi arasında oturuyor ve Sammi toplantı sırasında ona fısıldayarak soru sormayacak kadar uzakta. Onu en iyi açıdan görebilmek için karşısına tekerlekli sandalye çekiyorum. Sağımda David, solumda ise pazarlama stajyeri oturuyor.

Toplantı çoğunlukla uygulama geliştirme ekibinin uygulamak istediği üç yeni özellik hakkında. Zaman çizelgesi ve diğer kısıtlamalar göz önüne alındığında, yıl sonuna kadar sadece bir tanesini yapabilirler ve ana tartışma hangisini önce uygulamaya koyacaklarına odaklanıyor.

David için ayrıntılı bir yönetici notu hazırlayabilmek için bol bol not alıyorum. Bu, onun ısrarla yapmamı istediği şeylerden biri.

Aniden, "Jan, ne düşünüyorsun?" diye sorar.

Uh... Not defterimden başımı kaldırıyorum. Neden *bana* soruyor? Ben analist değilim. Yine de, odadaki herkesin bakışları bana çevriliyor, sanki çiviler gibi beni delip geçiyor. Daha önce hiçbir zaman departmanlar arası toplantılarda bana söz vermedi, boğazım düğümleniyor.

"Doğru ya da yanlış cevap yok," diye ekliyor. "Ve bu, yıl sonuna kadar çok zaman ve kaynak harcayacağımız oldukça önemli bir özellik olduğu için, mümkün olduğunca çok sayıda görüş almak istiyorum."

Doğru. Elbette, herkesin görüşü önemlidir. Ama ben çenemi kapalı tutup aptal gibi görünmeyi tercih ederim.

onu açıp tüm şüpheleri gidermek yerine. Ama Matt dahil herkes bana umutla bakarken burada öylece oturamam. Şimdi sessiz kalmak, göğsüme aptal anlamına gelen kırmızı bir S harfi takmaya başlamamla aynı şey olur.

Boğazımı temizliyorum. "Bence ikinci seçenek en iyisi. Mimari yapımıza göre uygulaması en kolay olanı bu ve ana hedef kitemize hitap edecek. Ayrıca, ana müşterilerimize benzer yeni bir kesimi çekmek için de bunu kullanabiliriz. Geçen ay herkese bununla ilgili bir analiz gönderdim ve bu gruba Yeni Hedef

A olarak adlandırdığım gruba gönderdim. Özellikle zevkleri ve sosyoekonomik durumları bizim ana hedef kitemize benzer olduğu için, bu grubun karlı olabileceğini düşünüyorum."

Kıpırdamamaya çalışarak duruyorum. Sırtımdan soğuk terler akıyor ve kafamda kan uğulduyor. Önümdeki bardaktan bir yudum su içiyorum, özellikle Matt'in önünde tam bir aptal gibi görünmemiş olmayı umuyorum. Aptalca şeyler söylemek beni seksi kütüphaneciden dört gözlü bir aptala dönüştürdüğünden eminim.

Kirpiklerimin arasından hızlıca attığım bir bakışta Matt'in gülümsediğini görüyorum. Belki bu iyiye işarettir. *Of, David!* Neden beni öyle çağırmak zorunda kaldı ki? Yemin ederim, bu bir tür eziyet. Onu kuzenim olarak sevmeseydim, yarın muhtemelen kahvesine tükürürdüm. Aptal gibi görünürsem, yine de yapabilirim.

"Jan'a katılıyorum."

Benim konuşmamın ardından ilk sözü Tim Friedman alıyor. O, geliştirici uygulama ekibinin liderlerinden biri ve lafını esirgemeyen biridir. Aslında Michelle, insan kaynakları departmanının onun eleştirilerini yumuşatamamasından şikayetçi olduğunu söylemişti. Geliştiricilerin istifa etmemelerinin tek nedeni, Tim'in keskin yorumlarını komik bulmalarıdır. Ben onu komik bulmuyorum, ama çok destekleyici olduğunu düşünüyorum. Ve tatlı olduğunu da unutmayalım. Herkesin sahip olması gereken türden bir patron. David'in Noel hediyesi için ayırdığım parayı Tim'e bir şey almak için kullanmalıyım. O bunu daha çok hak ediyor.

"Mimarimizi de biliyor olması beni çok etkiledi" diye ekliyor.

Yüzüm kızarır, sonra boğazımı temizlerim. "Sadece intranetimizdeki bazı belgeleri okudum."

Neyse ki liderler tekrar konuşmaya başlar ve ben de not almaya devam edebilirim. an karalama, anlam biri

beni izliyor ve cildimin karıncalanmasından, bakışlarımı kaldırmadan bile onun Matt olduğunu anlayabiliyorum. Gözlüklerimin kenarından gizlice ona bakıyorum. Gözlerinde yarı şehvet, yarı hayranlık gibi bir şey ile beni inceliyor. Konferans odasındaki sıcaklık on derece daha yükseliyor ve vay canına, belki de yüzümü serinletmeye başlamalıyım, yoksa olgunlaşmış domates gibi görünürüm.

Yine de ben bir profesyonelim, bu yüzden ona sıcak, gizli bir gülümseme atıp işime geri dönüyorum, çünkü Matt ne kadar dikkat dağıtıcı ve çekici olursa olsun, yine de yapmam gereken işler var. Herkesin önünde aptal gibi görünmediğim için mutluyum.

Toplantıdan sonra eşyalarımı topluyorum ve her zamanki gibi David'le birlikte dışarı çıkıyorum. Ama keşke geride kalmak için bir bahanemiz olsaydı da Matt'le biraz daha aynı odada kalabilseydim. Matt de bizimle gelmek için ayağa kalkıyor ama Cora onu durduruyor. *Kahretsin.*

İç çekiyorum, ama sonra zihinsel olarak kendimi sarsıyorum. Ofis içi ilişkilerle ilgili açık bir kural olmasa da, Alexandra bu fikre pek sıcak bakmadığını açıkça belirtmiştir, bu yüzden Matt'e karşı çok açık davranmamalıyım. Bunun burada kariyerime zarar vereceğini sanmıyorum - dedikodular can sıkıcı olsa da - ama Matt'in ne düşüneceğini bilmiyorum. O harika bir avukat, ama Alexandra bazen şaşırtıcı derecede acımasız olabiliyor. Onun mottosu, kimse yeri doldurulamaz değildir... aile hariç.

Sammi bana yetişir ve fısıldayarak, "Matt seni yiyip bitiriyordu, kızım. Keşke onun dikkatini çekebilseydin!" der.

"Kapa çeneni," diye fısıldarım.

"Seni yakındaki bir otele sürükleyecek, duvara itecek ve deli gibi becerecek."

Vay canına. Bu görüntü çok ateşli... O kadar tahrik olmuş ki beni yatağa bile götüremeyecek. Ağrım olsa da olmasa da, bunu çok isterdim çünkü o konferans odasında onunla birlikte olmak, içinde bir sürü insan olmasına rağmen? Bu benim külotumu ıslattı. Ama bunu hayal etmeyeceğim, etrafım bir sürü ekip üyesiyle çevriliyken olmaz. "Kapa çeneni," diye tıslıyorum.

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni,*" diye şarkı söyler gibi konuşur. "Bu çok üzücü.
daha iyi bir şey bulmalısın."

"Tamam, sus ve kendi katına geri dön," diyorum, ben sola dönerken o sağa dönüyor. Uygulama geliştirme ekibi on birinci katın tamamını kullanıyor. "Evet, evet. Öğle yemeği. Sen ve ben. Ben ısmarlıyorum," diyor Sammi, geriye doğru yürüyerek asansörlere doğru ilerliyor.

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Sen ısmarlıyorsun?" Sammi asla kimsenin yemeğini ödemiyor ve belki doğum günleri hariç, kimsenin de onun yemeğini ödemesini beklemiyor. Eminim randevuları bu tavrını takdir ediyordur, çünkü o bir balık gibi içebilir.

"Tabii ki hayır. Ama öğle yemeği. Michelle'i de davet ediyorum. Gelmen lazım, yoksa..."

İç çekerek masama doğru yürüdüm. Sammi'yi tanıyorsam, beni sorguya çekmek için can atıyordur ve gelmemem, aşırı heyecanlı bir boğanın önüne kırmızı bayrak sallamak gibi olurdu. Her şeyi, videoyu ve sesi kendisine ileten bir casus uygulaması geliştirmişti. Bana uygulamanın demosunu yaptı ve David'in telefonuna ya da kız arkadaşının telefonuna yüklememi istedi, ama ben bunun yasa dışı olduğundan emin olduğum için elbette reddettim. Ayrıca, David'in tuvalete gittiği ve diğer iğrenç vücut fonksiyonlarını yerine getirdiği anların görüntülerini ve seslerini gerçekten istiyor mu? Ama içimdeki CIA ajanını ortaya çıkarma fırsatını reddettiğim için intikam almak amacıyla o uygulamayı benim telefonuma yükleyeceğini de hiç şaşırmam.

Masama ulaştığımda, David bana onu ofisine kadar takip etmem için işaret eder, sonra oturmamı ister ve ben oturana kadar bekler, sonra ağzını açar. "Konuşmak istediğim bir şey var. Bir şey söylemeli miyim emin değildim, ama bugün sonra bunun gerçekleşeceğinden neredeyse eminim ve hazırlıklı olabilmen için bunu bilmelisin..." Gülümsayarak omuzlarını silker.

Hay aksi. Son beş yıldır çıktığı kıza sonunda evlenme teklif mi edecek? Yani, bu mantıklı geliyor. Ciddi bir ilişki değilse beş yıl uzun bir süre ve muhtemelen evlilik teklifi için uygun bir yer bulmama yardım etmemi isteyecektir. Hatta belki bir yüzük seçmesine yardım ederim, kızların seveceği türden bir taş olduğundan emin olmak için... Gerçi bence bunu kendisi yapmalı, çünkü kız arkadaşının neyi sevdiğini bilmesi gerekir. Ama aynı zamanda, patrona yardım etmek asistanların görevidir, değil mi? Ayrıca ben onun kuzeniyim, yani muhtemelen sözleşmemde yardım etmem gerektiği yazıyordur. Ayrıca Alexandra defalarca bana

ve herkese, kardeşim olmadığı için herkesin onursal kız kardeşi olduğumu söyledi. Ama ben, birinin *onursal* bir şeyi olmaktansa, gerçek bir kuzen olmayı tercih ederim.

Zavallı Sammi. Bunu duyduğunda yıkılacak. Belki de bu haberi daha sonra vermeliyim. Şimdi söylersem, tamamen çılgınca bir şey yapabilir. Saçını beyazlatmak gibi. Hayır, bu çok sıradan. David'in nişanlısının evine girip telefonuna casusluk uygulaması yüklemek daha uygun olur. Aslında, en olası senaryo benim hayal gücümün çok ötesinde olacak, çünkü en yakın arkadaşım böyle biridir.

David konuşmak üzere. Derin bir nefes alıp, onun için çok heyecanlanmış gibi davranmaya hazırlanıyorum.

"Yarı yıllık değerlendirmeye ilgili," diyor.

Ellerimi birleştirip geniş bir gülümsemeyle "Biliyordum! Senin adına çok sevindim..." derim. Bir dakika, ne? *Yarıyıl değerlendirmesi* mi dedi?

O gülüyor. "Ne duyduğunu bilmiyorum ama o kadar heyecan verici bir şey yapmayacağım. Yani, altı aylık performans değerlendirmeni kastediyorum."

"Benimki mi?" diye ciyaklarım. Ona bakarım, yanlış duyduğuma eminim. Beni değerlendirecek kişi David'dir, çünkü o benim doğrudan amirim ve bu Sweet Darlings Inc. şirketindeki ilk değerlendirmem olacak. Ama tarihler değişmedikçe, en az iki ay daha var, o halde neden bana bunu söylüyor ve neden *şimdi*?

"Seni pazarlama ekibinde analist olarak terfi ettireceğim. Bence bu iş için inanılmaz bir yetenek gösterdiğinizizi düşünüyorum."

"Öyle mi? Öyle miyim?"

O başını salladı. "Biliyorum, biliyorum, finans okuduğun için bu işte o kadar iyi olamayacağını söylemiştin. Ama bence bu işte gerçekten yeteneklisin."

Vay canına. Hiç bilmiyordum. Yani, bazen onun benden yapmamı istediği bir analizi tamamlamak için bütün akşamımı harcıyorum. David'in yeni işe alınanları zorlamanın bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Ya da bir tür acemi eğitim kampı. Tabii ona bunu asla söylemem, çünkü o hala benim patronum. "Ama..." Ne diyeceğimi bilemeden kekeliyorum. "Boş pozisyonumuz yok."

"Aslında var." David gülümsüyor. "Pazarlama başkan yardımcısı onaylaması gerekecek, ama bence onaylayacaktır."

Evet... çünkü o David'in babası Eddie Amca.

"Alexandra'nın sana uygulama geliştirme ekibindeki pozisyona başvurmanı istediğini biliyorum. Eğer bunu tercih edersen, kararını desteklerim. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Haberler çabuk yayılır. Şirketin herkese mi söyledi, yoksa sadece ailesine mi? "Harika. Teşekkürler David. Çok teşekkür ederim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Görevim bitti, sersemlemiş bir halde masama dönüyorum. Gerçek dışı geliyor. David'in asistanı olmam Alexandra ve amcalarımı gerçekten rahatsız ediyor. Böyle düşük bir pozisyonda olmamam gerektiğini düşünüyorlar. Ama ben, ailem istediği için değil, gerçekten hak ettiğim için terfi etmek istiyorum. Onlar gibi doğal yetenekli ve zeki değilim.

David'in beni analist pozisyonuna itmesi, boynuma bir ilmek geçiriliyormuş gibi hissettiriyor.

Yirminci Bölüm

Öğlen vakti yaklaşınca, pazarlama ekibi üyeleri tek tek yemek yemeye çıkıyor. Alt dudağıma parmağımı koyup hukuk departmanının yönüne bakıyorum. Sammi aramadan önce Matt'le birlikte binadan çıkarsam, sorun olmaz. Ayrıca, Sammi'nin dediği gibi, onun beni bir otele sürükleyip deli gibi sikmesini istiyorum, çünkü bu çok seksi... ve David'in ofisinden ayrıldıktan sonra sürekli bunu düşünüyorum. Normalden daha fazla yazım hatası bile yaptım. *Hmm*. Belki de Alexandra bu yüzden iş arkadaşlarının çıkmasını istemiyordur. Ama istemediğim saçma bir terfiye takıntılı olmaktan daha zihinsel olarak sağlıklı olmalı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatır kapatmaz telefonum çaldı.

–Sammi: Öğle yemeğini unutma! Bize borçlusun. Jolly Robin'de masa ayırttım.

Gözlerimi kısıyorum. Jolly Robin en sevdiğim hamburgerci. Eminim bu mekan beni tuzağa düşürmek için seçilmiştir. Sammi'nin yöntemleri benim ve Michelle için sır değil. Bana lezzetli bir çizburger, patates kızartması ve diyet kola ikram ederseniz, kim bilir neler anlatırım...

–Jan: Sen ve Michelle mi?

–Sammi: Evet.

–Jan: Olmaz. Öğle yemeği randevum var. Matt'le.

–Michelle: Hayır, yok. Avukatlar bugün iş yemeğinde.

Hay aksi. Sammi'nin Michelle'i sohbetimize dahil ettiğini fark etmemişim.

–Jan: Sizin bakır olmadığınızı sanıyordum. Benden ne duymak istiyorsunuz?

–Michelle: Otopsi.

–Jan: Canlı bir vücutta yapamam...

–Sammi: Kapa çeneni ve on dakika sonra bizimle buluş, yoksa şirket intranetinde seninle ilgili bazı şeyler yayınlayacağım. Yapacağımı biliyorsun. Seninle ilgili bazı utanç verici sırlar biliyorum.

–Jan: Beni insan kaynakları departmanını izlemekle mi tehdit ediyorsun?

–Michelle: Hiçbir şey duymadım.

–Jan: Kanıtım var. Şu anda ekran görüntüsü alıyorum.

–Sammi: Onlara senin Photoshop kullandığını söylerim. Hadi.

İç çekiyorum. Sammi pes etmeyecek, Michelle de öyle, özellikle de Jolly Robin'de rezervasyon yaptırıp Matt'in programını kontrol edecek kadar ileri gittilerse.

–Jan: Peki.

–Sammi: Ben sürüyorum. Hemen lobide buluşalım.

Yüzümü buruşturuyorum. Yani sorgulama, hamburgerimi bile yemeden başlayacak.

Yine de, tek araba ile gitmek mantıklı. Trafik var ve bu da gezegeni kurtarır. Sammi'nin en büyük arabası var, mini bir SUV. Michelle ön koltuğu kapıyor ve ben de memnuniyetle Sammi'nin arkasına saklanıyorum. Belki Michelle onu başka bir şeyle oyalarsa, arabada olduğumu

Michelle onun dikkatini başka bir şeyle dağıtırsa, arabada olduğunu hatırlamayabilir. Herhangi bir şeyle.

Ama restorana oturup menüleri aldığımızda beni ele veren Michelle olur. "Demek Matt toplantı sırasında sana gözleriyle tecavüz etmiş. Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

Kahretsin. Michelle çenesini kapalı tutsa... "Erken dönmem gerek," diyorum. "David bir şey hakkında konuşmak istiyor."

"Ne hakkında?"

"Muhtemelen ofis içi flört kuralları," diyor Sammi.

"Böyle bir kuralımız yok," diyor Michelle, menüyü incelerken... ki bu çok saçma, çünkü her zaman aynı şeyi sipariş ediyoruz.

Garson siparişlerimizi almaya geliyor. Herkes her zamanki siparişini veriyor: ben cheeseburger ve patates kızartması ile Diet Coke, Michelle ızgara tavuklu Sezar salatası ve limonata, Sammi ise bacon mantarlı burger ve baharatlı patates kızartması ile saf, katkısız klasik Coke.

İçeceklerimiz hemen geliyor, yemekler de hemen ardından, adeta ışık hızında. Ama kimse, özellikle de iş günlerinde, sakinleştirici almış bir sümüklü böcekten daha yavaş servis yapan bir yere gitmez.

"David'le olanlar ne oldu?" diye sordu Sammi, dudaklarını yalayarak. Bunun önündeki sıcak yemekten mi, yoksa beni sorguya çekme ihtimalinden mi kaynaklandığını bilemedim.

"Beni pazarlama analisti yapmak istiyor," diyorum, bir patates kızartması alıp çiğneyerek.

"Woohoo!" Sammi yüksek sesle bağırarak, zafer pozunda iki kolunu da başının üzerine kaldırır.

"Aferin sana kızım!" Michelle elini kaldırıp benimle tokalaşır.

"Ama kimseye söylememelisin," diyorum, yarı yürekten avucuna hafifçe vurarak.

"Tabii ki söylemem. Resmiyet kazanana kadar söylemem, ama o hafif tokat neydi öyle? Pozisyonu istemiyor musun?" Michelle kaşlarını çatarak sorar.

"Şey, uygulama geliştirme çok daha havalı," diyor Sammi göz kırparak. "Ama pazarlama da fena değil. Terfi etmen harika, değil mi?"

"Şey. Evet ve hayır. Beni terfi ettirmek istemesi hoş, ama..."

"Sen uygulama geliştirme bölümünde olmak istiyorsun," diye bitirir Sammi. Ona göre, sadece uygulama geliştirme bir şey ifade ediyor, pazarlama ikinci sırada geliyor ve bunun tek nedeni David'in pazarlama bölümünde olması.

"Hayır."

Michelle bana bakar, çatalıyla sosla ıslanmış birkaç marul yaprağını dörter. "Matt'in hukuk sekreteri olmayı mı tercih ederdin?"

Kafamı masaya vurdum. Konuyu tekrar Matt'e getirme işini Michelle'e bırakın. Yemin ederim, yıllar içinde Sammi'den çok şey öğrenmiş. Sammi'nin biraz beceriksiz olduğundan bahsetmiyorum bile, Michelle ise çok kurnaz olabilir. Aslında, düpedüz sinsî.

"Hayır. O Izzy Friday olur." "O sürtük."

Sammi burun kıvrırdı. "Sanki."

"Ama asıl mesele bu değil. Ben sadece... olduğum yerde mutluyum mutluyum."

Michelle gözlerini kırptırır. "Cidden mi? Ama sen ülkenin en iyi işletme fakültelerinden birinden mezun oldun."

"Evet. Bunun için çok çalıştın. Ne oldu?"

Cevap vermek zorunda kalmamak için hamburgerimden büyük bir ısırık alıyorum. Ağzında yemek varken konuşmak kabalıktır. Herkes öyle der. Michelle ve Sammi medeni sorgulayıcılar.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Emily Post gibilerin onları caydırmasına izin vermiyorlar. Öğle yemeklerini çiğneyerek beni bekliyorlar.

Sonunda yutuyorum, çünkü gülünç görünmeden sadece bir süre çiğneyebiliyorum.

"Ee?" diyor Sammi. Yemin ederim boğazımı izliyordu. "Sadece bu işte iyi olacağımı sanmıyorum," diyorum sonunda.

"Hayatta olmaz."

"Neden olmasın ki?" diye sorar Michelle.

Biraz acınası hissetmeseydim, aynı ifadelerine gülerdim — geniş gözler, yarı açık ağızlar (neyse ki yemeklerini çoktan yutmuşlardı) ve senkronize göz kırpmaları. "Ben sadece, bilirsin... bu tür şeylerde doğal olarak yetenekli değilim."

"Kızım, pazarlama konusunda yeteneklerden hiç anlamam çünkü bu benim alanım değil, ama sen tanıdığım en çalışkan insanlardan birisin." Sammi, sözünü vurgulamak için kolasını bir dikişte içer.

"Aynen öyle," diye Michelle de katılır. "Bak, tembelsen yetenek hiçbir şey ifade etmez. Ayrıca, sen tam bir aptal değilsin, yoksa iletişim okuluna giremez ve onur derecesiyle mezun olamazdın."

İç çekerim. "Muhtemelen öyle."

"Öyleyse kendine güven! Neden kendini hep böyle sabote ediyorsun bilmiyorum. Kariyer her şeydir."

"Her şey değil," diye Sammi Michelle'i düzeltir. "Jan'ın bir erkek arkadaşı var."

Michelle başını sallar. "Tamam. Ama ilişkiler ikinci planda gelir."

"Peki. Bu erkek ilişkisi." Sammi bana bir bakış atar. "Detaylı anlatmanı istemiyorum çünkü bu fazla bilgi... Tabii paylaşmak istersen, çünkü bu tamamen TJI ve ben bunu seve seve kabul ederim."

"TJI ne demek?" diye sorarım, Sammi'nin konuşmasını anlamaya çalışarak. "Too Juicy Information (Çok Sulu Bilgi)."

"Bunun gerçek ya da gramer açısından doğru olduğunu sanmıyorum," diye araya girer Michelle.

"Gramer Nazileri dışında kimse umursamıyor, ve kızım, her tür Naziye hayır demelisin. Neyse..." Sammi öne doğru eğildi. "Fikrini değiştiren ne oldu? Matt'i onaylamadığımdan değil, onaylıyorum, o mükemmel, ama bu tamamen farklı bir durum. Şehir dışında değil, bir yabancıyla değil ve gördüğüm kadarıyla kesinlikle tek gecelik bir ilişki değil."

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizlemek için boğazımı temizlerim. "Şey. Ondan hoşlanıyorum. Ve..." Hem biraz gülünç hem de utangaç hissederek kızarırım. "O da benden hoşlanıyor."

Sammi ve Michelle iyi niyetle gözlerini devirdiler. "Tabii ki senden hoşlanıyor, aptal. Hoşlanmasaydı, bizim düşündüğümüz adam olmazdı," dedi Sammi.

"Yani?"

"Akıllı bir adam," derken Michelle de aynı anda "Kusursuz zevki olan bir adam" der.

Gülümsemek zorunda kaldım. "Teşekkürler."

"Cidden, bence ayaklarını öpmeli ve sana tapınmalı falan."

Ben parlıyorum. Aşırı meraklı olsalar da, her kadının sahip olması gereken türden en iyi arkadaşlar ve benim takımımnda oldukları için şanslıyım. "Beni *sevdiği* için beni *seven* birine ihtiyacım olduğunu fark ettim, çünkü, bilirsin..."

Michelle gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Çünkü öyle hissetmeleri gerektiğini düşündükleri için. Ve Matt'in benim için böyle hissetmesi için hiçbir neden yok."

"Kimse birini zorunluluktan sevmez," diyor Sammi, bir patates kızartması alıp ketçapa batırırken.

"Aileler sever." Kendimi tutamadan ağzımdan kaçırıyorum.

Michelle'in çatalı havada donar. "Hafta sonu bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece bir örnek veriyordum," derim çabucak. Öğle yemeğimi, diyet kolamı da dahil, bitirdim, bu yüzden bardağın dibinde kalan yarısı hava, yarısı erimiş buzu pipetle sertçe emerim.

Michelle'in telefonu titrer. Ona bir göz atar. "On beş dakika sonra toplantı var."

Gitmemiz lazım."

Teşekkürler, telefon tanrıları.

Dönüş yolunda, hepimiz en sevdiğimiz Ed Sheeran şarkılarını söylüyoruz. İyi bir şarkıcı değilim — dans etmek tek yapamadığım şey değil — ama umurumda değil. Hepimiz sadece eğlenen arkadaşlarız.

Arabadan inerken telefonum iki kez çaldı. Kahretsin. Midem düğümlendi.

"Ne oldu?" diyor Sammi.

"Ophelia. Bana en kısa sürede on beşinci kata gelmemi söyleyen bir mesaj attı."

Sammi ve Michelle kaşlarını kaldırır. Ophelia Mason, Alexandra'nın asistanıdır ve sadece iş meseleleri için sizinle iletişime geçer. Ve büyükannemin ne isteyebileceğini bilmiyorum.

"Git," diyor Sammi. "İyi şanslar."

Michelle başını sallar. "Belki seni iletişime
seninle terfi seninle

Omuzlarım düşer. "Şüpheli." Ama belki de öyledir. David dün gece ben yokken bundan bahsetmiş olabilir.

Asansöre birlikte biniyoruz. Arkadaşlarım kendi katlarında iniyorlar. Ben asansörle on beşinci kata çıkıyorum.

Şirketin CEO'su sizi acilen görmek istediğinde ne yaparsınız? Çantanızı bırakacak zaman bile bulamadan gidersiniz.

Yirmi Birinci Bölüm

Alexandra'nın ofisine iki kez gittim. Birincisi, Kızını İşe Getir Günü'nde — kızı olmasam da — ve ikincisi, David'in ona onaylaması gereken bazı pazarlama planları portföyünü vermemi istediği zamandı.

Ama en azından o zamanlar ben bir figürandım, ana karakter değildim. Bu seferki farklı. Alexandra bana... ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Umarım bu, benim başvurmamı istediği uygulama geliştirme ekibi pozisyonu ile ilgili değildir. Belki pazarlama departmanındaki olası terfi hakkında konuşarak onun dikkatini başka yöne çekebilirim. Ama bunu yaparsam, ikisinden birini seçmek zorunda kalacağım.

Belki de bu bir fare kapanı operasyonudur. Alexandra'dan bunu beklerim. O her zaman istediğini alır.

Ophelia ofisin dışında oturmuş, altın dolu bir mağaranın önünde ejderha gibi yeri koruyor. Otuzlu yaşlarının başında, inanılmaz derecede bakımlı bir esmer. Koyu çikolata rengi saçları, dirseklerine kadar uzanan yumuşak dalgalar halinde akıyor. Kemik yapısı muhteşem. Konturlu, sanırım. Tanrım. Anlamak zor, bu da muhtemelen bu konuda iyi olduğu anlamına geliyor, ama o her şeyde iyi gibi görünüyor. Kıyafetine bakın: altın ve turkuaz süslemeli mercan rengi bir üst, sarı kalem etek ve turkuaz renkli topuklu ayakkabılar. Bu kombin normalde çok çirkin görünmeliydi, ama ona çok yakışmış.

"Merhaba Ophelia," diyorum neşeyle.

"Merhaba Jan. Jolly Robin'de öğle yemeğinizi beğendiniz mi?"

Çenem düşüyor. Bu çok tuhaf. Alexandra'nın NSA gücü Ophelia'ya da uzanıyor mu?

"Bu kadar şaşırma." Robot gibi yapmacık olmasına aldırılmazsan, sıcak sayılabilecek bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Alexandra'ya öğle yemeği almaya gittiğimde, arkadaşlarıyla birlikte içeri girdiğini gördüm."

Oh. Sanırım bu onu biraz daha az... insanlık dışı yapıyor. "Alexandra'nın ne istediğini biliyor musun?"

"Bilsem bile sana söyleyemem."

Dudaklarımı sıkıştırıp onu incelerim. Bana tekrar gülümser. Çoğu insan için bu sinir bozucu olurdu, ama onun için değil. Gülümsemesini, sinir bozucu faktörü ortadan kaldıracak kadar ürkütücü bir hale getirmeyi başarır.

"Lütfen içeri gir. Seni bekliyor," diyor.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

Alexandra'nın ofisi bir CEO'nun ofisi için oldukça normal. Çok sayıda camı ve soluk gri halısı olan bir köşe ofis. Masa L şeklinde ve modern, elektronik cihazları arasında büyük bir harici monitöre bağlı bir dizüstü bilgisayar ve uygulama geliştirme ekibinden birinin onu denemeye ikna ettiği siyah bir oyun klavyesi var. Klavye şu anda mor, pembe, kırmızı ve neon mavisini dalgalar yayıyor.

Göğsünde ve etek ucunda pembe çiçekler olan soluk mavi bir elbise giymiş. Bana çok tropikal bir plaj havası verir, ama o bir şekilde bunu başarabiliyor. Dudaklarını açmadan sadece kıvrımlarını yukarı doğru çekerek dişsiz gülümsemesini gösterir ve bana oturmam için işaret eder.

"Senin için ne yapabilirim?" diye soruyorum. Onun benim infazımın hızını belirlemesine izin vermektense, bu işi bir an önce halletsem iyi olur.

"Kutular. Onları şimdi almanı istiyorum."

Beynim durdu. Neden bahsediyor? "Anlamadım?"

"Şu anda masana gönderilmesini sağlıyorum. Onlar annenin ve senin alman gerekiyor. Artık saklamayacağım."

"Ama... ben... yani... size daha sonra alacağımı söylemiştim."

"Evet. O Mayıs ayıydı." Takvimine anlamlı bir şekilde bakıyor.

"Şu işlerle meşguldüm..." Arkamdaki şirketin genel yönüne doğru gözlerimi devirdim.

"O zaman David ile konuşacağım, çünkü belli ki seni fazla çalıştırıyor."

"*Hayır!*" Onun hakkında arkasında kötü konuştuğumu düşünmesini istemiyorum, çünkü öyle bir şey yapmıyorum. Sadece bana tonlarca iş yükleyerek beni eziyet ettiğini *düşünüyorum*, ama düşünmek ve söylemek çok farklı şeyler.

"Jan, beni yeterince oyaladın. Artık zamanı geldi." "Tamam."

Boğazımı temizliyorum. "Tamam."

"Uygulama geliştirme ekibindeki pozisyona başvurdu mu?"

Ne? Şimdi bunu mu konuşmak istiyor? "Hayır, henüz başvurmadım." "Başvurmalısın. Bu pozisyon sonsuza kadar açık kalmayacak."

"Tamam. Ama şey..."

"Tim'i sevmiyorsan sorun değil. Biliyorum, bazen sert davranabiliyor, ama başka ekipler de var. İstersen San Mateo'daki ekibe geçebilirsin."

Ağzım kurur. Sonunda, "Kaliforniya'da mı?" diye sorarım.

Bana bir bakış attı. "Evet. Merkez ofis değil, ama en iyi geliştiricilerimizden bazıları orada çalışıyor ve hava durumu, kültür ve insanlar hoşuna gidecek. Senin için harika bir fırsat olacağını düşünmeseydim önermezdim."

"Ama... Kaliforniya..." En iyi arkadaşlarımdan olmadığı yer. Ya da Matt'in. "Bu sadece bir öneri, Jan. Kabul etmek zorunda değilsin."

"Doğru." Yutkunuyorum. "Sadece bir öneri. Tamam, peki... Teşekkürler." Ayağa kalkıyorum. "Hepsi bu kadar ise, gitmem gerek. Pazarlama departmanında oldukça yoğunuz."

Alexandra bir an kaşlarını çattı ve iç geçirdi. "Tamam. Verimli bir gün geçir."

Dalga mı geçiyor? O bomba haberden sonra nasıl verimli bir gün geçirebilirim ki? Ama bunu yüksek sesle söyleyemem, onun ofisinde değil. Özel olarak da değil. "Evet. Sen de."

Yirmi İkinci Bölüm

Bacaklarımı çaprazlayıp dizüstü bilgisayarımı kucağıma koymuş, yatakta etrafıma yayılmış kağıtlara bakıyorum. Saat neredeyse dokuz ve David'in istediği analizi bitirmeme daha çok var. Bu kadar geç saatlere kadar çalışmanın utancını biraz olsun hafifleten tek şey, garajın arka köşesine itip eski bir piknik örtüsüyle örttüğüm kutuları düşünmeye vaktim olmaması. Ayrıca Matt de Batı Kıyısı'ndaki çalışanlarımızla görüşmesi olduğu için ofiste kalmak zorunda, yani akşamını onunla geçiremeyecektim zaten. Ve şüphesiz hala takım elbisesini giyen Matt'in aksine, ben çıplak ayakla, tayt ve süper rahat, bol bir "Keep Calm and Paddle" tişörtü giyiyorum, sütyenim yok.

Şey... Matt de muhtemelen sütyen giymiyordur.

Kafamı sallayıp, sergim için hazırladığım beşinci çubuk grafiğe odaklanmaya çalışıyorum. Çubuk grafikler pek sevdiğim bir şey değil, ama birçok kişi onları seviyor. Bana çok saçma geliyorlar, sanki birbirleriyle yarışan, renk kodlu bir grup ereksiyon gibi görünüyorlar, ama bu tamamen boşuna bir şey, çünkü grafikte en büyük penis sadece bir tane olabilir. Eşitlik varsa, bir şeyleri yanlış yapmışsınız demektir; verileriniz hatalı ya da hipoteziniz baştan yanlış. En azından benim görüşüm bu ve bu görüşüme sadık kalacağım. Pasta grafik daha iyi olabilir, ancak bu analizin pasta grafiğe uygun olduğunu düşünmüyorum.

Belki de yine de yapmalıyım. Tıklıyorum ve ereksiyonlar pasta dilimlerine dönüşüyor, yine her biri eşit büyüklükte değil, ama görünüşleri... pek etkileyici değil ve yıllık bazda karşılaştırmak zor. David, biraz daha az çalışırsam

Biraz daha az çalışırsam? Ya da notum her zamanki kadar ayrıntılı olmazsa?

Ama o zaman Alexandra beni Silikon Vadisi'ne gönderebilir. *Kahretsin.*

Başlığa yaslanarak, parmaklarımı dizime vuruyorum. Sammi ve Michelle'e Alexandra'nın söylediklerini hala anlatmadım, çünkü henüz ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum. Yani... bu bir tehdit miydi — *sana söylediğim gibi başvuru yoksa...* — yoksa bir söz müydü — *seni sonunda Kaliforniya'ya göndereceğim, kendini hazırla?*

Sweet Darlings'teki diğer herkes için bu inanılmaz bir fırsat gibi görünebilir. Kim Silikon Vadisi ofisimize transfer olmak istemez ki? Kimse.

Belki Sammi hariç, çünkü... David. Ve ben, çünkü... Matt.

Uzun bir nefes verdim. Matt olmasaydı farklı hisseder miydim? Yüzümü buruşturdum. Hayır, yine de gitmek istemezdim. En iyi arkadaşlarımdan uzak kalmak istemiyorum ve garip bir şekilde, Kaliforniya'ya taşınma olasılığı bir ilerleme değil, daha çok yarım yamalak bir örtbas gibi geliyor. Tıpkı bazı insanların odalarını temizlemekle uğraşmak istemediklerinde her şeyi yatağın altına tıktırmaları gibi.

Telefonum titredi. Mesajı kontrol ettim.

—Matt: Hala uyanık mısın?

—Jan: Tabii ki, saat daha dokuz bile olmadı.

—Matt: Ama seni geç saatlere kadar uyutmadım. ;)

Yüzüm kızardı. Neyse ki telefonlar bunu aktaramıyor.

—Jan: İşlerim beni uyanık tutuyor. Sen?

—Matt: Kesinlikle bütün gün ayaktaydım. O gözlüklerle çok seksiydin. Ayakkabılar da öyle, ve ben ayakkabı meraklısı biri bile değilim. Toplantıda da harikaydın. Sen konuşana kadar, liderler özellikler konusunda eşit olarak bölünmüştü

Zaten hepsi de iyiydi. İş yemeğim olmasaydı, seni öğle yemeğine çıkarmak için sürüklerdim.

Kahretsin. Ben de bunu çok isterdim, bu yüzden kıvranıyorum. Matt'le ilgili her şey harika olurdu - Alexandra ile konuşmamız sonrasında iyi ruh halimi mahvetseler bile - çünkü o mutlu olurdu. Ve onun gamzesini görmek başlı başına bir ödöl.

—Jan: Ben de öyle, çünkü gözlüklerin de çok seksiydi. Ne yazık ki, teselli ödülüyle yetinmek zorunda kaldım. Cupcake için teşekkürler. Çok güzeldi. Ve lezzetliydi. Isırmaya başladım, sonra kendimi tutamadım ve sonunda hepsini yedim.

Alexandra ile yaptığım o stresli konuşmanın ardından onu bir çırpıda yedim. Ve bu beni iki yüz kat daha iyi hissettirdi, çünkü tatlı bir düşünceyle servis edilen bol miktarda şeker ve yağın tadını hiçbir şey bozamaz.

—Matt: Gelir misin?

—Jan: Çok isterdim, ama çalışıyorum.

—Matt: Evde olduğunu sanıyordum.

—Jan: David'den ödev. Bu yasadışı olmalı. En azından, insan kaynakları politikasına aykırı.

—Matt: Kesinlikle. Asistanlara ödev vermiyoruz.

—Jan: Onu benim için dava edebilir misin?

—Matt: Tabii... eğer gelersen.

Perdeyi çekip Matt'in evinde ışığın yandığını görüyorum. Tanrım, onunla sarılmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Sonra onu öpmek. Sonra

üzerine oturmak. Kim kimi kullanırsa kullansın, yeter ki o içimde olsun.

Ama...

Gözüm etrafımdaki kağıtlara takılıyor.

–Jan: Ne yazık ki yatmadan önce pazarlama analizini bitirmem gerekiyor.

–Matt: O zaman dizüstü bilgisayarını getir. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum.

Yine pencereden dışarı bakıyorum. Açık perdelerin arkasından mutfağında durduğunu görebiliyorum. Matt tezgahın başında durmuş, bir bardak meyve suyu ya da başka bir şey doldururken bana doğru bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, yatak odamda kağıtlar ve dizüstü bilgisayarımın yalnız kalmak istemiyorum. O sadece çalışmamı izliyor olsa bile, onunla birlikte olmayı tercih ederim.

Kararımı verdim, her şeyi dizüstü bilgisayar çantama tıktırıp onun evine doğru yürüyorum. Gözlüklerimi takmayı unutmuyorum. Hayır, artık seksi kütüphaneci kıyafetimi giymiyorum ve yüzümdeki makyaj da silinmiş durumda, ama umurumda değil.

Kapısını çaldım ve o açtı. Kravatı boynunda gevşek duruyordu, yakası açıktı ve kolları sıyrılmıştı. Bu görünüm içimi sıcacık bir hisle doldurdu, özellikle de güçlü boğazını ve ön kollarındaki kaslı kaslarını ortaya çıkardığı için. Erkeklerin ön kollarını ne zaman bu kadar beğenir hale geldiğimi bilmiyorum, ama Matt'inkiler en iyisi. Sadece en iyisi değil, en iyinin en iyisi. Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye layıklar. Peki ya o gözlükler? Çok seksi. Sanki bir erkekte isteyebileceğim her şeyin, zeka ve vücut gibi harika bir kombinasyonu var.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip ona hızlıca bir öpücük veriyorum. Bir kolunu bana doluyor, diğer koluyla kapıyı kapatıyor. Dudaklarını tekrar tekrar benim dudaklarıma değdirerek, ağzımın üzerinde oyalanıyor. Tadı iyi bira, seksi bir şey ve Matt gibi. Parmaklarım

onun sıcak ipeksi saçlarını okşuyorum ve daha iyi bir örnek almak istediğim için ağzını yalıyorum. Sadece bir tane.

Ama bir tane ikiye, sonra üçe, sonra dörde dönüşüyor...

Dudaklarım açılır ve dilimi cesurca onun dilinin üzerinde gezdiririm. Şehvet, güç toplayan bir fırtına gibi giderek artar. Dilini üzerimde gezdirip alt dudağımı ısırduğunda, sanki ağzımın içinde değil de bacaklarımın arasında yalamış gibi, klitorisime kadar hissederim. Kıvrınarak ona doğru eğilirim.

O geri çekilir, sonra dudaklarını çene hattım boyunca bastırır. "Tanrım, Jan, gerçekten işin varsa durmamız gerek."

Bu hatırlatma ruh halimi bozar ve görevime karşı öfkem alevlenir. Terfi istediğim bir şey olsaydı, muhtemelen bu kadar sinirlenmezdim, ama...

Mutlu melodileri bitmiş bir akordeon gibi çökerek iç çektim. "Yapmam gerek."

Sanki son bir kez tadını çıkarmak istercesine dilini ağzımın içinde gezdirir. "Tamam. O zaman işe koyulalım. İncelemem gereken birkaç belge var... ve bolca içecek ve atıştırmalık."

Ona gülümserim. İşe eve getirmem onun suçu değil ve o da çok iyi davranıyor.

Bir sürahi margarita (tabii ki sert olanından) ve tuzlu fındık paylaşıyoruz. Matt çok seksi görünüyor, gözleri önündeki yasal belgelere odaklanmış durumda. Kirpiklerimin altından onu izliyorum, onu daha da heyecanlandırıp dikkatini belgelerden bana çekmek nasıl olurdu acaba diye düşünüyorum. Dünden dolayı biraz ağrım var, ama ilgimi çekmeyecek kadar değil. Ayrıca, eğer yüzde yüz iyileşmediğime karar verirsek, başka eğlenceli şeyler yapabiliriz. Değil mi?

Hadi ama Jan. Matt hakkında hayal kurmayı bırak da notunu yaz. Ne kadar çabuk yazarsam, onu o kadar çabuk baştan çıkarabilirim.

Analiz notumu bir saat içinde bitiriyorum, bu benim için bir rekor. Ama daha önce hiç bu kadar lezzetli bir teşvik almamıştım. Tabii şimdi ne yapacağıma ve nasıl yapacağıma karar vermem gerekiyor. Planlamak bir şey, uygulamak başka bir şey. Dans etmek gibi. Nasıl dans etmem gerektiğini hayal edebiliyorum. Sadece kalkıp, yüzüstü düşmeden veya her şeye çarpmadan dans edemiyorum.

Ayrıca Matt hala kağıtlarını okuyor. Benimkilerin aksine, onunki çok ilgi çekici olmalı. Belki de bu yüzden avukat olmuştur, ilgi çekici yasal belgeler.

Neden David'in asistanı oldum acaba? Kesinlikle kahve almaya gitmek için değil. Ama terfi etmek mi istiyorum, yoksa San Mateo'ya taşınmak mı? Her halükarda, satranç tahtasındaki bir piyon gibi itilip kakılacağım. Asıl soru, hangi kareye düşeceğim konusunda söz hakkım olacak mı?

Aniden Matt, incelediği belgeleri bırakıp kolunu omzuma attı. "Düşünceli görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

Onun göğsüne, tam kalbinin üzerine elimi koyarak ona sarıldım. Avucumun altında güçlü bir şekilde atıyordu. "Yok, sadece... bazı şeyler hakkında düşünüyordum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Parmakları saçlarımla oynuyor. Bu hoşuma gidiyor, ben de başımı omzuna yaslıyorum. "Avukat olmak istediğini nasıl anladın? Yani... Bu senin ilk tercihin değildi, değil mi?"

Anlaşılmaz bir ses çıkarır. "İlk tercihim mi?"

Ugh. Belki de bu konuyu açmamalıydım. Ya hala hassas bir konuysa? Ama madem açtım, konuyu geçiştiremem. "NFL...?"

"Oh, o mu." Omuzlarını silkiyor, bu küçük hareket kafamı sallıyor. "Güzel olurdu, ama hayatımın hayali falan değildi."

"Ama... Futbolcu olabilirdin. Belki bir iki Super Bowl bile kazanabilirdin. Bütün erkekler böyle bir şey hayal etmez mi?"

O gülümser. "Çoğu oyuncu şampiyonluk kazanamıyor. Ayrıca, bu çok kısa bir kariyer. Kırk yaşından sonra hala sahada olan bir profesyonel oyuncu bul bana. Bu yüzden, büyük paralar kazanmak için top atmaktan başka yapmak istediğim başka şeyler vardı."

"Gerçekten mi?"

"Zaten hukuk fakültesine hazırlık yapıyordum ve sakatlandığımda, elimden gelen en iyi avukat olmaya odaklanmak benim için doğal bir şeydi."

"Ve oldun da. O belgeleri, dünyadaki tüm sorunların cevabı sanki onlarda saklıymış gibi okuyordun."

Gülüyor. "Odaklanabilmemin tek nedeni, senin bazı işleri halletmen gerektiğini bilmemdi. Aksi takdirde

tek kelime bile okuyamazdım."

İçimde bir sıcaklık yayılır, kanımı yavaşça ısıtır. "Ben de." David ve Alexandra'nın beni başka bir yere, hatta San Mateo'ya taşıma önerisi konusunda hâlâ biraz tedirgin olduğum için Matt'e sarılıyorum. Onun aksine, benim yedek bir kariyerim yok.

Bu duyguyu görmezden gelmeye çalışarak, ona daha sıkı sarılıyorum ve boynuna burnumu sürtüyorum. "Şey... artık bitti. Kendini tutmana gerek yok."

"Hiç gerek yok." Beni kucağına alıyor.

"Dün gece bahsettiğin o ahlaksız şeylerden bazılarını yapmalıyız," diye fısıldıyorum. "Aslında, bir sürü ahlaksız şey yapmalıyız."

Matt kötücül bir şekilde güler. "Hepsini halledeceğiz, seni açgözlü kız."

Beni üst kattaki yatak odasına taşır, dudakları dudaklarımın üzerindedir. Uzun bacaklı adımlarıyla mesafeyi hızla kat eder. Kısa süre sonra çıplak ayaklarım yere basar.

Onu bırakmıyorum. Ağzım sert ve talepkâr. David ve Alexandra ile geçirdiğim günün olaylarından sonra kendimi toparlamak için Matt'in sağlamlığına ve güvenilirliğine ihtiyacım var. Matt alt dudağımı ısırtıyor, sonra bacaklarımın arasında sıvı bir heyecan birikmesine neden olan bir saldırganlıkla peşimden geliyor.

Birbirimizi yutuyoruz, ağızlarımız birleşiyor, dillerimiz dolanıyor ve dişlerimiz ısırtıyor. Ellerim beceriksizce gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyor - bu tür şeylerde pek tecrübem yok - ve hayal kırıklığıyla homurdanıyorum.

Sonunda pes edip, düşük, kısık bir sesle, "Çıkar şunu," diye emrediyorum.

Çevik parmakları diğer düğmeleri de bir anda açar. Gömleği kenara itiyorum; o da omzunun üzerinden atıyor. Ellerimi onun çıplak göğsünde gezdiriyorum, cildi gergin ve sıcak. Neredeyse bilinçsizce, dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Adil olan adildir."

Gömleğimi başımdan çıkarır. Üstüm, onunla birlikte dağınık bir yığın halinde yere düşer. Çıplak göğsümü avuçlar ve beyaz bir sıcaklık yıldırım gibi içimi kaplarken şehvetli bir inilti çıkarırım. Başparmağı sivri meme ucumu okşar ve ben onun dokunuşuna doğru eğilirim.

"Evet," diye fısıldarım.

Ellerimi saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum ve çılgın, mutluluk dolu bir öpücük daha veriyorum. Gözlüklerimiz engel oluyor, ben kendiminkini çıkarıp masaya atıyorum, sonra aynısını onun gözlüğü için de yapıyorum. Bacaklarımın arasında sıcak bir istek birikiyor. Gözlük takmış ya da takmamış, Matt hala umutsuzca aşık olduğum aynı seksi, ateşli adam. Bana bu kadar çabuk bu kadar çok şey ifade etmeye başlaması korkutucu, sanki ona aşık olmuşum gibi. Ama bu aşk olamaz. Yani, nasıl bu kadar çabuk aşık olabilirsin ki?

Ama parmaklarımın arkasını onun kalın, sert penisi boyunca sürüklediğimde ve o benim adımı inleyerek söylediğinde, bu kesinlikle en azından hayranlık gibi geliyor. İçimdeki her şey titriyor ve içimdeki ani sarsıntıyı gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırıyorum çünkü... bu muhtemelen arzumuzun ve aramızdaki büyük sevginin birleşimi.

Ve şehvetle başa çıkabilirim. Sanırım.

"Her şeyi çıkar," diyorum öpüşmelerin arasında.

Bir elini omurgam boyunca gezdirirken, diğer eliyle hala göğüslerimi yoğuruyor. Yoga pantolonumun bel kısmının altına elini sokup kalçamı avuçlayarak sertçe sıkıyor, sonra da taytımı uyluklarımdan aşağı itiyor. Bacaklarımı tayttan çıkarıp, onun gösterdiği incelikten çok daha az incelikle kemerini çözüyorum. O devralıp ayakkabılarını ve geri kalan kıyafetlerini çıkarıyor.

Kalın, sert penisi öne doğru fırlar, ucu zaten ıslaktır. Ona uzanırım, ama o nazikçe bileğimi tutar. "Yavaş ol."

"Hayır." Gözlerine bakarak, "Şu anda seni hissetmek istiyorum. Bütün gün bekledim."

"Ben de, ve bunu muhteşem hale getirmek istiyorum." "Zaten..."

Elini bacaklarımın arasına kaydırıp nazikçe parmaklarıyla dokunduğunda beynim tamamen boşaldı. Göğsünden yumuşak bir inilti yükseldi. "Kahretsin, sırılsıklamsın."

"Söylemiştim."

Ama beni yatağına yatırıp içine girmiyor. Parmaklarını kaygan tenimde gezdiriyor, sonra içeri sokuyor. Derinlemesine. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve o da bir parmağını daha amıma sokuyor. İnliyorum, parmaklarını sıkı sıkı sarıyorum. İyi hissettiriyor, ama yetmiyor.

"Ağrın mı var?" diye sorar. Kızarıyorum. "Pek sayılmaz."

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Bundan utanıyor musun? Neredeyse beni sikmem için yalvardıktan sonra mı?"

"Aynı şey değil. Seni istememden utanmıyorum, elimde değil."

"Tanrım, Jan..."

Matt'in tavırları değişiyor. Yüz hatlarının daha keskin ve sertleştiğini, gözlerinin ateşli mavi alevlerle parladığını izliyorum. Ona olan ihtiyacımın etkisini görmek beni çok tahrik ediyor. Şu anda ne hissediyorsam, o da aynı şeyi hissediyor.

Dünyam başımı döndürüyor ve Matt beni yatağa yatırıyor. Soğuk çarşaf ateşli tenime harika geliyor, ama onun vücudunun benim üzerimdeki sıcak ağırlığı kadar iyi değil. Ağzını bir meme ucuma kapatıyor ve ben ona karşı kıvranıyorum, dilinin ve dişlerinin bende uyandırdığı çılgın elektriksel hisleri seviyorum. Kalçamı kavırıyor ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor.

"Evet, evet, evet..." Başparmağı klitorisime değdiğinde yumuşak bir şekilde mırıldanıyorum. Zevk artıyor, her an patlayacakmışım gibi hissedene kadar büyüyor.

Onun üçüncü parmağı... Tanrım, tam da ihtiyacım olan gerginliği sağlıyor. Zevk patlamaları, en tatlı bal gibi üzerimde dalgalanıyor. Nefes nefese, ona sıkıca sarılıyorum.

"Tadın harika." Parmaklarını yaladı, sonra bana birini tatmam için uzattı.

Düşünmeden yalıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve dilimin üzerinde hafif bir tuz tadı kalıyor. "Fena değil, ama seni tatmayı ve sonra içime girmeni hissetmeyi tercih ederim." Islak penisinin ucunu işaret parmağımla okşuyorum, sonra ağzıma alıp emiyorum.

O, içinden küfür eder. "Beni delirtiyorsun. Bir dakika önce kızarıyordun, bir dakika sonra beni bir ergen kadar azdırıcı şeyler söylüyorsun."

"Bu adil, çünkü sen de beni delirtiyorsun. Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Ne?"

Yanağını avuçlarım. "Sen gelene kadar, kimseye böyle şeyler söylemek istemedim. O yüzden bana ahlaksız şeyler yap."

Bakışlarının arkasında bir ateş patlar. Gözlerindeki ateşin yoğunluğundan titriyorum. Sanki aç bir adamın ziyafetiymişim gibi beni sertçe öper.

Evet, evet, evet. Beni ters çevirip karnımın üstüne yatırırken tüm vücudum onun için çığlık atıyor.

"Dizlerinin üzerine çök." Ne yapacağını bildiğim için damarlarımdan heyecan akıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökünce titriyorum.

Omuzlarımı aşağı doğru iter. "Kollarını başlığa değene kadar uzat," diye emreder, sesi o kadar alçak ve boğuktur ki neredeyse tanınmaz.

Hemen itaat ediyorum. Bu pozisyon, kıcımlı havaya dikleştiriyor ve meme uçlarım altındaki çarşafa değiyor.

Bir dizini kullanarak beni daha fazla açıyor. Folyo ambalajın yırtıldığını duyuyorum ve heyecandan çıkacak iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısıriyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum.

Parmakları içime giriyor. "Ne kadar ıslak olduğunu, beni ne kadar çok istediğini anlayamıyorum."

"Dalga geçmeyi bırak."

Kaygan parmaklarını gül deliğimde gezdiriyor. Gerginleşiyorum.

"Anal yok" kuralı hala geçerli, diyorum, sırf bir gecelik bir şey olduğunu düşünmesin diye.

"Biliyorum." Bir yanağımı öper, sonra diğerini. "Sadece seninle tanışıyorum."

Orada beni tahrik ediyor ve bu inanılmaz derecede kirli hissettiriyor. Onu durdurmalı mıyım diye düşünüyorum, ama bu o kadar iyi hissettiriyor ki, kendimi durdurmaya ikna edemiyorum. Muhtemelen ikiyüzlü, anal seks yapmayan bir kızım, ama bu konuda çok da üzülüyorum. Onu içimde istiyorum, bu yüzden parmaklarına karşı itiyorum.

"Şimdi, Matt," diye bağıriyorum. "Şimdi."

Elleri pelvisime gömülüyor. Sonra tek bir güçlü vuruşla içime giriyor. Penisinin vajina duvarlarımda kayma hissi o kadar iyi ki, yatağa doğru çığlık atıyorum.

"Hayır." Hareket etmeyi bırakıyor ve kıcıma vuruyor. Gerçekten acıtmıyor, ama sırtımı kamburlaştırmam için yeterince acı veriyor. "Benden saklanma. Seni duymak istiyorum."

"Tamam," diye inleyerek cevap veriyorum.

Ancak o zaman tekrar itmeye başlar. Acımasızca, tekrar tekrar içime girer. Arkadan sikilmenin biraz kişisel olmayan bir şey olacağını düşünürdüm, ancak muhtemelen misyoner pozisyonu kadar zevkli. (Aksi takdirde kadınlar neden bunu kabul etsin ki, değil mi?)

Ama öyle değil. İçimde Matt'in penisi olduğunu bir saniye bile unutamıyorum, kokusu, inlemeleri ve nefesi beni sarıyor. Adımı inliyor, bana güzel, ateşli, seksi, en ıslak rüyası diyor, ona yaptığım her şeyi anlatıyor.

Heyecan kıvılcımları sırtımda koşturuyor ve ben şehvetle inliyorum. Elini omuzlarıma arasına koyuyor, itiyor ve her itişinde meme uçlarım pamuğa sürtünüyor. Ayak parmaklarım bu mutluluk verici hisle kıvrılıyor ve tüm vücudum patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyorum... çok yakın... çok yakın...

Parmağı klitorisime bastırıyor ve güçlü bir orgazm beni sararken çığlık atıyorum, aynı anda hem bitkin hem de coşkulu hissediyorum.

"Tanrım... Evet, Jan... Siktir!" Matt bir kez daha sertçe içime girer ve boşalır.

İnliyorum. Onun penisinin içimde titremesini seviyorum, onu bu kadar inanılmaz hissettiren kişinin ben olduğumu bilerek. Kollarını bana dolayarak, ikimizi de yan yatırıyor, arkadan öne doğru. Hâlâ içimde ve nefesimiz ve kalp atışlarımız yavaş yavaş normale dönerken, bu mutluluk verici sonrasını hazine gibi saklıyorum.

"Çok sevdim," diye mırıldanıyorum.

"Ben de," diyor Matt, boynumun arkasına sıcak, açık ağızlı bir öpücük kondurarak. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Bir an için duruyorum. Daha önce hissettiğim şey bu muydu? *Onu* sevmiyorum - dediğim gibi, henüz çok erken ve çok hızlı - ama belki de onunla *ilgili* her şeyi seviyorum.

Ve bu mantıklı. Zihnini seviyorum. Vücudunu seviyorum. Düşünceli doğasını ve onu o yapan her şeyi seviyorum. Ve tabii ki, hiç istemediğim bir terfi yüzünden, her şeyini sevdiğim bir erkeği kaybetmek istemiyorum. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, kollarında rahatlayarak. "Ben de."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Haftanın geri kalanı olaysız geçer. David saçma sapan terfi konusunu bir daha gündeme getirmez, Alexandra da San Mateo konusunda bana baskı yapmaz. Ama benden bir şey beklediğini hissettiğim için — tam olarak ne olduğunu bilmesem de — Tim'in ekibindeki uygulama geliştirme pozisyonu için başvurumu gönderirim. Beni San Mateo'ya transfer etmeye çalışırsa, Tim için çalışmayı tercih ettiğimi söylerim. Bazıları onun ne kadar kötü olduğunu söylerse söylesin, yeni bir şehirde yalnız kalmaktan daha kötü olamaz.

İşler zorlaşırsa istifa ederim. Bölgede başka şirketler de var ve Sweet Darlings Inc. için çalışmak zorunda değilim. Yine de başka bir şirketi düşünmek bile garip geliyor. Her zaman kuzenlerimin çoğu gibi bu şirkete katılmam bekleniyordu. Başka bir şey yapmak Alexandra'yı hayal kırıklığına uğratmak olurdu.

İşten sonra akşamlarımı Matt ile geçiriyorum. Şimdiye kadar üç kez dışarıdan yemek sipariş ettik, çünkü hızlı ve kolay oluyor ve ikimiz de mümkün olduğunca çok seksi ve eğlenceli zaman geçirmek istiyoruz. Ama cuma günü Matt bana mesaj attı.

—Matt: Söylemeyi unuttum, bir arkadaşımın steakhouse açılışına davet edildim. Gelmek ister misin? Harika yemekler ve şaraplar var.

—Jan: Çok isterim. Saat kaçta?

—Matt: Dört civarında çık. Arlington'da.

–Jan: Anladım. Kıyafet kuralı var mı?

–Matt: The yol kıyafet kıyafet mükemmel mükemmel.
Ayçiçeği gülümseyerek

Biraz gülümsüyorum. En sevdiğim elbiselerimden birini giyiyorum — dizlerimin bir santim üzerinde biten, muhafazakar bir yakası olan soluk mavi bir elbise. Aksi takdirde biraz sıkıcı olabileceğinden, sallantılı güneş küpeleri ve göğüs kemiğimin üzerine gelen büyük bir ayçiçeği kolye takıyorum.

Öğle yemeği sırasında Sammi, Michelle ve bana mesaj atıyor. Biraz erken çıkacağım için masamda yemek yiyorum.

–Sammi: Happy hour?

–Jan: Üzgünüm. Randevum var.

–Sammi: Yani onunla yatacaksın demek. Birkaç kadeh içtikten sonra yapabilirsin.

Boğazım düğümlenir, sonra başımı sallarım. Sammi'ye bırakın, o doğrudan konuya girer.

–Jan: Hayır. GERÇEK bir randevumuz var. Bir steakhouse'un açılışı.

–Michelle: Oooo, hangisini kastettiğini biliyorum. Ne şanslısın. Annem ve babam masa ayırtmayı başardılar, ama ben ayarlayamadım. :<

–Jan: Matt davet edildiğini söyledi.

–Michelle: Beni de davet edebilir mi?

–Jan: Sanmıyorum.

Ona yardım etmek istesem de, meraklı arkadaşımın etrafımda dolanacağı bir randevuya pek de canım çekmiyor.

–Jan: Ama yakında hafta sonu için orada rezervasyon yapabilir misin diye soracağım. Ne dersin?

–Michelle: Tamam. Bir erkek ödemeyi yapmazsa bunun bir anlamı yok.

–Sammi: Kendi hesabını kendin öde. Böylece ona borçlu kalmazsın. Tabii o adamla tekrar yatmak senin için sorun değilse.

–Jan: Tekrar yatmak mı?

–Michelle: Önemli değil. Kaşıntıyı gidermek gibi.

–Sammi: Matt ile o kadar meşguldün ki kaçırdın, ama Michelle geçen pazar sabahı saat altıya kadar eve gelmedi. Tam bir utanç yürüyüşü. Yoksa utanç sürüşü müydü?

Mesajdan Sammi'nin kahkahasını neredeyse duyabiliyorum.

–Sammi: Umarım buna değmiştir.

–Michelle: İyiydi, ama tekrar yapar mıyım, henüz emin değilim.

–Jan: Neden olmasın?

Fark etmediğim için kötü bir arkadaş gibi hissetmeye başladığım için sormak zorundayım.

–Michelle: Karmaşık bir durum, ama bence o yalan söylemeyi seviyor. Ve yalancılar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar. Neyse, konuya dönelim. En azından bana yemek ve içecek ısmarlamayan erkeklerden nefret ederim. Bu, erkeğin sana maddi olarak yeterince rahat olduğunu gösterme şeklidir.

–Sammi: Hayret. İnsan kaynakları çalışanlarına maaş ödemiyo mu?

–Michelle: Ne olmuş? Daha büyük şeyler için para biriktiriyorum.

İki kaşımı da kaldırıyorum. O sadece Sweet Darlings'te çalışmıyor, aynı zamanda yerel bir özel dedektif için fahişelik de yapıyor. Tüm parasını kıyafetlere harcadığını sanıyordum – gardırobuna bir yumurtalık feda etmeye değer – ama belki de öyle değil.

–Sammi: Ne gibi?

–Michelle: Hayalimdeki düşün. Annem ve babam çok cimri, benim istediğim gibi para harcamıyorlar.

–Sammi: Tanrım. Hafta sonu işin seni bu durumdan kurtarmadı mı?

–Michelle: Hayır. Bu iş, doğru erkeği bulma konusunda beni her zamankinden daha kararlı hale getirdi. Medeni durumuna bakmaksızın onunla yatmaya hazır genç bir kadını reddeden bir erkek... Bu çok seksi. Onun çocuğunu kesinlikle doğururdum.

Bu çok tatlı ve beklenmedik bir şey. Michelle bazen, özellikle ilişkiler konusunda biraz alaycı olabilir, ama onun içten içe böyle hissettiğini hiç bilmiyordum.

–Jan: Tamam. Sana akşam yemeği ısmarlayacak birini bulursan bana haber ver, Matt'e seni tanıştıracabilir mi diye sorayım.

–Michelle: Teşekkürler. Afiyet olsun! Fotoğraf çekmeyi unutma!

Yavaşça gülümserim, "Tabii ki" yazıp gönder tuşuna basarım.

–Sammi: Matt'in kan konusunda tuhaf davranmaması senin şansın. Bazı erkekler sanki kan kara veba gibi davranır.

Bu beni duraklattı.

–Jan: Ne kanı?

–Sammi: Adetin başlamadı mı? Benimki bu sabah, koşudan hemen sonra başladı.

Kaşlarımı çatıp takvimi kontrol ediyorum. Tabii ki, ben de bugün başlamalıyım. Hepimiz başlamalıyız. Üniversitede bir daireyi, şimdi de bir evi paylaştıktan sonra, ilk doğum kontrol hapını alan ben olduğum için adet döngülerimiz tamamen benimkine uyum sağladı. Mezuniyetten sonra adet dönemim biraz garipleşti — biraz daha ağırlaştı ve normalde iki gün sürerken dört gün sürdü — ama bunun yeni işin stresinden kaynaklandığını ve yakında normale döneceğini düşündüm. Ama tamamen kesildi...

Aniden karnımda bir panik hissi uyandı.

—Michelle: Benimki de henüz başlamadı. Belki Jan'ın vücudu düşünceli davranıyor ve onunki eğlendikten sonra başlayacak.
göz kırpma *göz kırpma*

Panik azalır. Yarına kadar hala çok saatim var. Ve adet döngülerimizin aynı olması, hepimizin aynı anda başladığı anlamına gelmez.

Gün uzayıp gidiyor. Bu akşam mükemmel görünmek için makyajımı tazelemek için masamdan on beş dakika erken çıkıyorum. Matt ile yetişkinlere uygun bir restoranda akşam yemeği yemek heyecan verici. Dim sum güzeldi, ama istenmeyen bir misafir tarafından rahatsız edildik. Umarım Emma Beane bu akşam gelmez, çünkü o, uçaktaki tepside bebek bezini değiştiren birinden daha sinir bozucu ve iğrenç biri. (Evet, bunu gördüm ve aslında duyduğunuzdan daha kötü, çünkü bunu ilk elden görmek kokuyu da beraberinde getiriyor.)

"Bu renk sana pek yakışmamış."

İçimden inliyorum. Her zamanki gibi aptalca bir yorum yapan Izzy. Mercan pembesi bana çok yakışıyor — bu rengi seviyorum ve Matt, dudaklarımın yiyip bitirmek için sabırsızlanacağı lezzetli tropikal meyveler gibi görüldüğünü söyledi — bu yüzden o da istenmeyen fikrini güneşin parlamadığı bir yere sokabilir. En azından fahişe kılığına girmiyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Matt'in biriyle çıktığını biliyor muydun?"

Dudaklarımı sıkıştırıp şaşırmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Çok sinir bozucu. Kim acaba? Muhtemelen erkekleri kandırmada çok başarılı biri."

"Kandırmak mı?"

"Yoksa neden benimle değil de onunla çıkıyor ki?"

Kafamı sallıyorum. "Tamam." *Ne kadar bariz ve sinir bozucu olduğunu unutam gitsin.* "Hey, gitmem lazım. Harika bir cuma geçir."

"Sana da."

Masama döndüğümde, Matt beni koyu çikolata rengi bir fiyonkla bağlanmış küçük altın renkli bir kağıt torba ile bekliyor. Bu sabah seçtiğim kömür rengi takım elbise ve bordo kravatla çok yakışıklı görünüyor. Aptal gibi sırtımmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ben dizüstü bilgisayarımı kaldırıp çantamı alırken bekliyor, sonra bana paketi uzatıyor.

"Senin için."

"Teşekkürler," diyorum. "Çikolata mı?"

O başını sallar. "Belçikalı, yüzde seksen beş." Sıcak, sahiplenici bir elini belimin altına koyar. İş yerinde olduğumuz için onun bu kadar açık davranmasına izin vermemeliyim, ama fiziksel temas o kadar iyi hissettiriyor ki, ondan uzaklaşamıyorum.

Bu yüzden ona yaklaşıp yanımı ona yaslarım. "Vay canına. En sevdiğimdir."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

Kafasını eğip kulağıma fısıldar. "Michelle'e sordum."

Nefesi üzerimde yayıldığında titriyorum. Dokunduğumuz yerlerde cildim karıncalanıyor. Neredeyse ona restoran açılışını atlayıp eve gidip adet dönemim başlamadan önce sefahat listemize devam edebilir miyiz diye sormak istiyorum. Ama bu bizim ilk lüks akşam randevumuz, o yüzden bunu da kaçırmak istemiyorum.

Matt'in ne kadar yaratıcı ve zeki olduğunu düşünürsek, muhtemelen bir çözüm bulabiliriz. Bulamazsak, dört gün boyunca acı çekmek zorunda kalacağız. Of.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Onunla adet döngümü konuşmayacağım. Zaten şişkinliğimden de adetimin yaklaştığını anlamıştır. En azından şişkin olduğumu düşünüyorum.

Asansöre doğru dönmek üzereyken, Izzy dinlenme odasından yeni demlenmiş bir fincan kahveyle çıkar... ve aniden durur.

Ağız o kadar açık ki, bir Dreamliner uçağı içine girebilir... ki bu, söylediğı tüm o kötü sözlerden sonra ona hak ettiği bir ceza olur.

Omuz silkiyorum, gülümsüyorum ve kolumu Matt'in beline doluyorum.

O, onu fark etmemiş gibi görünüyor. Bekleyen asansöre biniyoruz.

"Oldukça iyi bir ruh halinde görünüyorsun," diyor.

"Oh, tahmin bile edemezsin. Ama seninle birlikteyken nasıl iyi olamam ki?"

Bir saat içinde, ikimiz Sweet Darlings Inc.'in dedikodu çarkının ortasında olacağız. Belki de bunu umursamalıyım - sonuçta Alexandra şirket içi ilişkilerden hoşlanmaz - ama Matt yanımda olduğu sürece bu neredeyse imkansız ve annem öldüğünden beri ilk kez kendimi mutlu hissediyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Restoranın açılışı büyüleyici ve daha önce hiç böyle bir yere gitmediğim için tüm atmosferi içime çekiyorum. Sam's Steaks, kusursuz bir şekilde bakımlı, güzel giyimli insanlarla dolup taşıyor. Steakhouse'un iç mekanı tamamen koyu renkli ahşaptan yapılmış, tirbuşon damarlı ahşap zarif ve rustik bir mimari vurgu katıyor. Tavan vantilatörleri tembelce dönüyor ve alanı ağız sulandıran cızırtılı biftek kokusuyla dolduruyor.

Matt ve ben kalabalığın arasından geçerek, restoranın resmi açılışından önceki yarım saatlik resepsiyonda konuklara sunulan seçkin etler ve şarapların tadını çıkarıyoruz. Mükemmel şekilde yaşlandırılmış ve ızgara yapılmış filet mignon'u yedikten sonra "Bu harika" diyorum.

"Sam biftekten anlar."

Ben de başımı sallıyorum. "Akşam yemeği için sabırsızlanıyorum."

Kısa süre sonra masamıza otururuz ve garson, deri ciltli, damgalı gibi görünen kalın menüleri getirir. Ben orta pişmiş filet mignon ve Sezar salatası seçiyorum. Matt ise az pişmiş porterhouse ve patates püresi istiyor. Ona şarabı seçmesini rica ediyorum ve o da seçimini garsona fısıldıyor. Garson da onaylayarak gülümsüyor. Ayrıca benim de en sevdiğim yemek olan karides kokteyli meze sipariş ediyor. Bu bilgiyi Sammi'den mi aldı acaba? O benim karidesleri ne kadar sevdiğimi bilir.

Garsonumuz kocaman, lezzetli karidesleri içeren tabağı masaya koyarken, kraliyet moru tulum giymiş ince sarışın bir kadın masamızın önünde durur. "Aman Tanrım, Matt. Sonunda! Birlikte biraz zaman geçirebilmek için sana hizmet etmeyi düşündüm."

Ona bakıyorum. Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başında, cildi pürüzsüz ve narin kemikleri üzerinde gergin. Onda tanıdık gelen bir şey var ve birdenbire onun Olivia'ya çok benzediğini fark ediyorum.

"Merhaba anne," diyor Matt kocaman bir gülümsemeyle. "Geleceğini bilmiyordum

gele

ceği Bir dakika. Bu onun *annes*i mi?

ni "Bir müşterimle geldim. Zack Beane." Burnunu çeker. "*Gelmeyeceğini*

bilm biliyorsan

iyor

du

m."

gelmeyeceğini biliyorum."

"Hadi ama." Ayağa kalkar ve annesine sarılır. "Üzgünüm, çok meşguldüm."

"O şirketin seni söylediğin kadar meşgul tutması imkansız. Bu genç bayan olmalı." Dikkatini bana çevirir. Hatırladığım kadarıyla, her iki ebeveyni de avukat. Beni düşmanca bir tanıkmışım gibi soğuk bir şekilde değerlendirir. Ya da belki de herkesin avukat hakkına sahip olduğu için savunmak zorunda olduğu bir pislik. Omuzlarımı kaldırıp boynumu bir kaplumbağa gibi kısaltma isteğine direnirim. Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Bu Jan. Jan, annem Melodie Aston."

Elini uzattığında, üçüncü parmağındaki elmas parıldıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, canım."

"Benim için bir zevk," diyorum gülümseyerek ve elini birkaç kez sıkıyorum.

"Yarın brunch'a gelmelisin," diyor Matt'e, ama bana bakıyor.

"Sevgilini de getirebilirsin." Başını sallıyor. "Aslında sevgilini getirmelisin."

"Anne, bu mümkün değil. Planlarımız var." Var

mı?

"İsrar ediyorum. Buraya taşındığından beri benden kaçırıyorsun."

"Dediğim gibi, meşguldüm ve *asıl* soruna cevabım yine de büyük bir hayır olurdu, çünkü yeni bir şirkette çalışmaya başladıktan sonra bu kadar çabuk istifa etmem." Matt gülümsüyor, ama sesinde hafif bir hoşnutsuzluk var.

Sonra anladım. Annesi Sweet Darlings'ten istifa etmesini mi istiyor?

Vay canına. Neden?

"Aston Richter Spencer Emerick senin mirasın."

"Hayır. O senin bebeğin, benim değil." Sonra uzanıp masanın üzerinde elimi tuttu. "Ve sakıncası yoksa, ben bir randevum var ve bu hafta sonu planlarımız var."

Ama yok.

Melodie gözlerini kısar ve Matt'e sert bir bakış atar, ki bu onun boyu daha uzun olduğu için kolay değildir. Düşmanca bir sessizlik uzar ve sonunda ben daha fazla dayanamayarak, "Gerçekten sorun değil," derim.

"Jan, gerek yok," der Matt, Melodie de aynı anda, "Teşekkürler, Jan. Çok nazıksın. Matt, her zamanki gibi saat onda. Bir şey getirmen gerekmez."

O da ona eskisi kadar büyük bir gülümseme atar. "Tabii ki anne."

Melodie restoranın diğer ucundaki masasına doğru giderken, Matt iç çeker. "Eh, daha kötüsü de olabilirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gelmeye ısrar edebilirdi."

Yemeğimize geri dönüyoruz. En azından karides kokteyli sıcak tutulması gerekmiyor. Ama bir şeyler yolunda değil. Melodie muhtemelen ısırmaz ve büyük olasılıkla oğlunu çok sever — yani, Matt gibi bir oğlu olan hangi anne sevmez ki? Ama o çok isteksiz görünüyor. Belki de araya girip onu beni brunch'a götürmeye zorlamamalıydım. Belki de ailesinin önünde gerçekten utanç verici bir şey yapacağımdan endişeleniyordur. Benim, birlikte olduğum erkeklerin aileleriyle hiç yemek yemediğimi biliyor. Zaten bu konuda ne yapmalı?

Neredeyse otomatik pilotta, karidesten bir ısırık alıyorum, ama çok soğuk olduğunu fark etmek dışında pek bir tat almıyorum. Belki Emily Post'un ilk erkek arkadaşının ailesiyle yemek yeme konusunda bir bölümü vardır.

"Yine fazla düşünüyorsun," diyor Matt.

"Ben... Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Ya da belki de ailene tanışmamı istemiyorsun." Kıpır kıpır oturup koltuğumda yer değiştiriyorum. "Yani, bu çok garip."

"Hayır." Elini uzatıp elimi tuttu, gözleri sıcak bakıyordu. "Seninle alakası yok. Aslında annemle ilgili. Eve döndüğüm için şirkete katılmam gerektiğini düşünüyor, ama ben ilgilenmediğim için durum biraz gerginleşebiliyor. Onunla çatışmaktan kaçınmaya çalışıyorum çünkü

onun duygularını incitmek istemiyorum. Ama hayatımı onu memnun etmek için yaşıyorum."

"Onu seviyorsun."

O gülümser. "Tabii ki. Beni çıldırtsa bile, o benim annem."

Ben de gülümserim. Bu çok tatlı, ama aynı zamanda benim bildiğim gerçeği de doğruluyor. Herkes zorunlu sevgiyi yaşar, bunu inkar etseler bile.

İşte bu yüzden Matt'le birlikte olmayı seviyorum. O beni zorunluluktan sevmiyor. O sadece benimle ilgili şeyleri seviyor, tıpkı benim onunla ilgili şeyleri sevdiğim gibi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Cumartesi günüm pek iyi başlamıyor.

Flo Teyze hala gelmedi. Birkaç saat geciktiğini düşünmek istiyorum - muhtemelen dünyanın başka bir yerinde hala Cuma gecesi - ama bu onun tarzı değil. Bakire olsaydım, bu kadar umursamazdım, ama kızlık zarım birkaç gün önce zevkle yok edildi. Artık hamilelik biyolojik olarak imkansız değil.

Lanet olsun, Flo Teyze. Ne zaman gelirsin gel, senden nefret ediyorum!

Bugün gelmezse ne yapacağım bilmiyorum. Michelle'e mesaj atıp onun adetinin başladı mı diye sormalı mıyım? Muhtemelen fazla bilgi olur ve o muhtemelen hala uyuyordur.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor

Matt. "İyiyim."

Eli gergin boynumu ısıtıyor. "Hayır, iyisin. Son on beş dakikadır dönüp duruyorsun."

"Sadece brunch için endişeleniyorum" diye yalan söylüyorum, çünkü adetimin geciktiğini söyleyemem. Sadece bir gün gecikti. Tam bir gün bile değil. Muhtemelen birkaç saat.

Kahretsin. Bu aydan itibaren, nanosaniyeye kadar takip edeceğim.

"Sadece bir yemek. Takma kafana. Kendin ol yeter." Omuzlarımın arasındaki noktaya bir öpücük kondurup ortadan kayboluyor.

Birkaç dakika sonra, iki fincan dumanı tüten kahveyle geri döner. Nefis.

"Teşekkürler," diyorum, ellerimi fincanın kulpuna dolayarak. Kafamı toparlamak için taze kahveden daha iyi bir şey yok.

Aklım başıma geldiğinde, boşuna endişelendiğimi fark edip, cumartesi sabahımızı boşa harcamaktansa, ona atlayacağım.

Fincanı yaklaştırıp kokladım, sonra midem kasıldı ve başım zonklamaya başladı. Midenin tepkisi muhtemelen normaldir. Muhtemelen Flo Teyze'nin yolda olduğunun işaretidir, ki bu harika olurdu, ama baş ağrısı? Bu garip. Yine de bir yudum aldım, sonra bir yudum daha.

Şakaklarımda zonklama geçmiyor. Bardakın yarısını ancak bitirebiliyorum. Ne adaletsizlik! Tokyo'da Godzilla gibi ortalığı yıkmak istiyorum, ama başım ağrıyor ve Matt'i korkutmak istemiyorum.

Neden evren bana karşı? Bu da Jan'ın Yasası'nın geçerli olduğu bir gün mü?

Kafeine gerçekten ihtiyacım var. En keskin halimde olmam lazım.

"İyi misin?" diye soruyor Matt, bana bakarak.

"İyiyim. Muhtemelen dün gecedен hafif bir akşamdan kalma halim var." Bunu ben mi söyledim? *Argh*. Yüzümü buruşturuyorum. İki kadeh merlotdan kim akşamdan kalma olur ki?

Matt farkında değil gibi görünüyor. Bunun yerine, anlayışlı sesler çıkarıyor ve şakaklarımı ve sırtımı ovuyor. Biraz yardımcı oluyor ama baş ağrısı geçmiyor.

Saat sekizi biraz geçince, Matt'in ailesinin evinde yapılacak brunch için hazırlanmak üzere eve gidiyorum. Duş alırken, zihnimde gardırobumu gözden geçiriyorum... sonra giyebileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Giysilerimin çoğu çok gösterişli ya da çok... bir şey. Ve Alexandra ve Ophelia gibi bu tarzı taşıyamıyorum. Aptal bir palyaço gibi görüneceğim ve eminim Emily Post, erkek arkadaşının ailesiyle ilk tanışmada çok renkli giyinmeyi hoş görmez.

Aceleyle duşumu bitirip saçımı olabildiğince çabuk kurutuyorum. Kaybedecek zaman yok.

Ne yapacağım? Alışverişe gitmek için çok mu geç? Mutlaka açık bir yer vardır. İnsanlar cumartesi günleri saat dokuzdan önce alışveriş yapmazlar mı? Yapmıyorlarsa, yapmaya başlamalılar. Hemen şimdi.

Michelle hala uyuyor. Onu uyandırıp kıyafetlerini ödünç almak istiyorum, ama o benden uzun ve göğüsleri ve kalçaları benimkinden daha dolgun (mükemmel bir kum saati vücudu var). Ben

kıyafetleriyle modadan anlamayan bir eşek gibi görünürüm. Sammi yardımcı olabilir, ama o siyah kıyafetlere çok meraklı, bu da, bilmiyorum, çok cenaze töreni gibi olur. Neden bu kadar endişeleniyorum ki? Sammi'nin kıyafetlerini de giyemem! O bana göre çok zayıf ve bir iki beden küçük bir bluzla göğüslerim ezilmiş halde ortaya çıkarsam kimseyi etkileyemem.

Ama belki Sammi'nin bir fikri vardır. Benden farklı olarak, o daha önce bu rodeo'yu yaşamış.

"Sammi, SOS!" Merdivenlerden sesleniyorum.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Acil durumun ne?"

"Matt'in ailesiyle brunch."

Bana "haydi kızım" gülümsemesi atıyor. "Ailesi, ha?" Çenesini bir eliyle destekliyor. "Biraz ciddi..."

"Öyle değil," diyorum hemen.

"Erkekler ciddi olmadıkları kızları aileleriyle tanıştırmazlar."

"Teorik olarak öyle, ama bu farklı. Güven bana."

"Tamam, Bayan Aşk Uzmanı."

Gözlerimi devirdim, neşeli sesi beni sinirlendiriyordu çünkü onun dönemi dün olması gerektiği gibi gelmişti, benimki ise hâlâ gelmemişti. Kaltak. Muhtemelen erkek arkadaşının ailesiyle tanışacağı gün domuz gibi kanamadan rahatsız olan dünyadaki tek kadın benim.

Arkadaşıma nazik davranmadığım için kendime kızdığımdan, "Gitmek istemiyordu, ama gitmek zorunda kaldı çünkü dün gece annesi masamıza geldi ve onu davet etti, sonra da onu daha kolay ikna edebileceğini düşünerek beni de davet etti." diye açıkladım.

"Huh."

"Peki. Kıyafetler?"

"Brunch ne kadar resmi?"

"Bilmiyorum. Sadece ikimiz olacağımıza göre, sadece aile toplantısı olduğunu tahmin ediyorum. Diğer konuklar hakkında bir şey söylemedi."

Sammi alt dudağını ısırdı. "Tamam. O zaman muhafazakar, kadınsı ve hem gündelik hem de resmi ortamlara uygun bir şey giymelisin."

"*Bunu* nasıl başarabilirim?"

Dizüstü bilgisayarını bir kenara koyar, merdivenlerden yukarı çıkar ve doğrudan dolabıma gider, eteğinde renkli sonbahar yaprakları desenli krem rengi bir maksi elbise çıkarır. "Al. Rahat bir ortamsa bunu hafif bir süveterle, resmi bir ortamsa bir ceketle kombinle. İkisini de al ve oraya vardığında karar ver."

Eleştirel bir gözle inceliyorum. Haklı. Özellikle de sevimli nude renkli topuklu ayakkabılar giyersem işe yarayabilir.

"Teşekkürler, kızım." Ben dolaba koymaya başlarken, Sammi yatağıma oturup konuşmaya devam ediyor.

"De nada. Eminim gelecekteki kayınvalideni çok etkileyeceksin."

Boğazım düğümlenir. "Kapa çeneni." Sesim elbise yüzünden boğuk çıkar.

"Sadece söylüyorum. Ama ben senin baş nedimen olacağım ve buketi bana atsan iyi olur."

Dolaptan çıkıp saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Michelle'e evlenmek istediği için sataştın."

"O farklı. Ben kiminle evleneceğimi zaten biliyorum."

İçimden iç çekerek makyajımı yapmaya başlıyorum. "David şu anki kız arkadaşıyla evlenirse ne yapacaksın?"

Sammi tısladı. "Küfretme!"

"Beş yıldır birlikteler. Bu uzun bir süre." "Peki. O zaman ben rahibe olurum."

"Rahibelerin sadece beyaz ekmek ve su yediklerini biliyor musun?" Elini salladı. "Wi-Fi olduğu sürece sorun yok."

Kafamı salladım. David'e olan takıntısı beni delirtiyor çünkü çok tuhaf. Ben bir erkeğe takıntılı olsaydım, başka biriyle çıkamazdım ama o çıkıyor. Kendi deyimiyle, bir erkek için hayatını rafa kaldırmıyor. Öyleyse neden şimdi onunla evlenmek istiyor da başkasıyla değil?

Ayakkabıları giyip masaj koltuğunda Matt'i beklemeye karar veriyorum. Sammi ve ben Matt'ten aldığım çikolatayı paylaşıyoruz. O kadar yoğun ki, ağızımda tereyağı bulutları gibi eriyor.

"Vay canına, bu çok iyi," diyor Sammi.

"Evet."

"Gerçekten şanslısın." "Evet."

Ne olursa olsun, Matt ile olan ilişkimden asla pişmanlık duymayacağım. Seni güldüren ve gecede birden fazla kez orgazm olmanı sağlayan akıllı bir adam?

O, saklanacak bir adam.

Bu ani düşünce beni irkiltti. Peki. Eğer kalmak isterse, o kalıcı biridir, ama biz sadece birbirimizden hoşlandığımızı söyledik. Ve henüz çok erken. Ayrıca komşuyuz ve iş arkadaşınız, ve her zaman yavaş ilerlemek en iyisidir. Hayat bir maraton değil mi? Romantik ilişkiler de öyledir eminim.

Masaj koltuğunun tüm vücut döngüsü bittiğinde Matt ortaya çıkar. V yakalı gömlek, dirseklerine kadar kıvrılmış kolları ile lezzetli ön kollarını sergileyen ve pantolon giymiş, yarı rahat bir kıyafet giymiş. Kıyafetimden dolayı çok rahatlamış hissediyorum.

"Baş ağrın nasıl?" diye soruyor, alnıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra.

"Çok daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama kendini iyi hissetmiyorsan gitmek zorunda değilsin."

Bakışlarında endişe olmasına rağmen, dudakları sıkı bir çizgi halinde. Ani bir utanç beni susturur. Söylediklerinin aksine, davetimi kabul ettiğim için muhtemelen mutsuzdur. Yani, ailesiyle yemek yemek, maraton koşmayacağımız anlamına gelir. Sprint kadar hızlı olmasa da, en azından orta mesafe koşusu kadar hızlıdır.

"Brunch'tan sonra birlikte eğlenceli bir şeyler yapabiliriz," diyorum, kaşlarını oynatarak şehvetli bir bakışla.

O gülüyor, sonra bana şehvetli bir bakış atıyor. "Anlaştık."

Matt'in ailesinin evi McLean'da. Görkemli bir taş ve tuğla bina. Çatısında birkaç sivri uç var. Mahalledeki diğer evler gibi, bu evin de iki bacası var, muhtemelen Noel Baba'nın Noel arifesinde bu evi kaçırmaması için. Mahalledeki çocukların diğerlerinden iki kat fazla hediye aldığını görebiliyorum. McLean, tüm ülkedeki en pahalı ve lüks evlerin bulunduğu yerlerden biri. Diplomatlar, Kongre üyeleri ve diğer üst düzey hükümet yetkilileri buraya yerleşiyor.

Matt beni eve götürüyor. Giriş holü çok görkemli, pürüzsüz taşlarla döşenmiş, yüksek tavanında avize ve kemerli

kapılarla süslenmiş. Bütün ev, sanki satışa çıkarılmış gibi tertemiz.

Melodie bizi karşılamak için mutfaktan çıkıyor. Gözlerini ortaya çıkaran şık inci grisi bir elbise giymiş ve pürüzsüz saçları omuzlarında altın gibi parıldayarak açık bırakılmış. Matt'e sarılıyor ve iki yanağından öpüyor. Sonra bana sarılıyor ve havadan öpücükler gönderiyor. Çok güçlü olmasa da, üzerindeki parfüm kokusu baş ağrımı geri getiriyor. Yine de dostça bir gülümseme zorluyorum.

"Sonunda gelebildiğinize çok sevindim." Mutfğa döner. "Hayatım, Matt geldi!"

"Geliyorum." Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam elinde bir fincan kahveyle çıkar. Koyu saçlı. Büyük, kaslı bir vücudu var. Derin mavi gözleri. Evet. Matt, babasına benzediğini söylerken şaka yapmıyormuş. Adam lacivert bir polo tişört ve koyu kahverengi pantolon giymiş. O ve Matt erkekçe sarılırlar, birbirlerinin omuzlarına kolunu atar ve birbirlerinin sırtına bir iki kez vururlar.

İkisine de bakıyorum, sonra Matt'in babasının beyaz kupasındaki siyah harfleri gördüğümde gözlerim neredeyse yerinden fırlıyor:

A
R
S
E

Boğazım düğümlenir.

"Ne oldu canım?" diye sorar Melodie.

Ona söyleyemem. Matt'in babası "arse" kelimesinin anlamını bilmiyor olabilir.

Hayır, o bir avukat. Elbette biliyor. Muhtemelen bunu Latince olarak nasıl söyleyeceğini de biliyordur. Matt'in yerine geçen önceki avukatımız kesinlikle biliyordu.

"Ona bir şeyler içirelim," diyor Matt'in babası. "Ben Steve, Jan. Karımdan senin hakkında çok şey duydum."

Öyle mi? Melodie *benim* hakkımda ne biliyor ki? Aklıma başka bir şey gelmediği için "Memnun oldum" diyorum.

O hareket edince, kupanın geri kalanını görüyorum. Dışında ARSE yazmıyor. Aslında Aston Richter Spencer Emerick yazıyor, her satıra bir isim, bu yüzden ilk başta sadece ARSE'yi görmüştüm.

Steve sıırttı. "Halıcı, değil mi? Şirketin."

"*Harika* bir kupa," diyorum. "Kahve için mükemmel boyutta." "Aynen! Bu modeli seçtiğimde ben de öyle demiştim."

"Spencer ve Emerick'in isimlerini değiştirmeleri gerek," diyor Melodie hafifçe kaşlarını çatarak.

Steve burun kıvrıyor. "Spencer'ın egosu engel olur, bol şans." Elini sallıyor. "Hadi. Yemek yiyelim. Krep, pastırma ve yumurta var, ayrıca bir sürü hamur işi."

Ağzım sulanıyor. Krepler harika geliyor.

Ama yemek odasına girip yiyecekleri gördüğümde, iştahım acı bir şekilde kayboluyor. Her şey oldukça... iştah açıcı görünmüyor. Sunumun kötü olması nedeniyle değil. Yiyecekler bol miktarda taze çilek, pudra şekeri, çırpılmış krema ve akçaağaç şurubu ile süslenmiş. Bundan daha güzel olamazdı.

Belki de dekorasyondan dolayıdır. Oda, panelli tavanında karmaşık duvar resimleri olan minyatür bir Aziz Petrus Bazilikası gibi görünüyor, ancak Michelangelo'nun bununla hiçbir ilgisi yoktur muhtemelen.

Muhtemelen çoğu insanın evinde bu tür bir... ihtişama alışkın değilim. Diğer herkesin bir sorunu yok gibi görünüyor. "Kendin servis yap," diyor Melodie. "Bol miktarda var, istediğin kadar alabilirsin."

Bir tabak alıp tereddüt ediyorum. Neden bize yetecek kadar yapıp belirli porsiyonlar halinde servis etmedi ki? *Ama hayır...*

Ne kadar almalıyım? Hiç almamak bir hakaret olur, ama yiyeceği israf etmek de istemiyorum. Beni seçici bir yiyici mi sanacak, yoksa daha kötüsü mü? Tanrım, keşke bana bunu söyleyebilecek bir uygulamam olsaydı da Matt'in ailesinin önünde kendimi rezil etmesem.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Matt kulağıma. "Annem mükemmel bir aşçıdır."

Tabii. Yemek yapma becerisini birinden öğrenmiş olmalı.

Astonların bakışlarının ağırlığı üzerimde baskı yaratırken, her şeyden birer tane ve bir kaşık dolusu çırpılmış yumurta alıp

sonra Matt'in yanına oturdum. Matt, erkek iştahına uygun bir dağ kadar yemek getirmişti.

"Kahve ister misin?" diye sordu Melodie.

İçmeliyim, ama bu fikir midemi bulandırıyor. Neyim var benim? "Sakıncası yoksa portakal suyu alayım."

Steve bir sürahi getirip bana servis yapıyor. Portakal suyumu yudumluyorum, mideme rahatça iniyor, sonra kimse yemediğimi fark etmesin diye tabağımdaki yiyecekleri karıştırmaya başlıyorum.

"Beğenmediğin bir şey mi var?" diye sorar Melodie birkaç dakika sonra.

"Hayır, sorun yok."

"Hiçbir şey yemedin."

Aman Tanrım. Beni bu kadar yakından mı izliyordu?

Tanrım. Muhtemelen küçük Matt'e tanığı çökertmenin tüm yollarını böyle öğreymiştir. Bu beceri çocukken öğrenilmesi gereken bir şey, çünkü ben yapamıyorum.

"Sabah beri kendini iyi hissetmiyor," diyor Matt.

"Ah." Melodie iki kaşını da kaldırıyor. "İş yerinde sorun mu var?"

Olası terfiler ve taşınma ihtimalini düşünmek istiyorsanız, sorun yaşamak istemiyorum... "Öyle bir şey."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu, hafifçe öne eğilerek.

Hay aksi. Bana dair birçok şeyi kocasına anlattığını sanıyordum. Öte yandan, herkesin senin için her şeyi araştıran Sammi gibi bir arkadaşı yok. "Sweet Darlings Inc. şirketinde pazarlama müdürünün asistanıyım."

"Oh." Kaşlarını çatıyor, sonra Matt'e ince bir bakış atıyor. Tam olarak ne anlama geldiğini anlayamıyorum, ama onay dolu bir bakış değil. Daha çok şaşkınlık ve başka bir hoş olmayan duygu gibi. "Bir *asistan*."

"Harika bir iş. Patronumu seviyorum." Bana çok fazla ödev verdiğinde veya istemediğim bir terfi için beni aday gösterdiğinde hariç. Ama Melodie'nin bunu bilmesine gerek yok. Kimsenin bilmesine gerek yok.

"Eminim. Hangi pazarlama uzmanı için çalışıyorsun?"

"David Darling."

"Kötü bir seçim değil. Onun hakkında iyi şeyler duydum. Hırslı bir genç adam. Matt gibi o da Harvard'a gitti.

mezunlar haberlerini takip ediyoruz."

Bu, David gibi Harvard'a gitmediğim için bana yapılan ince bir iğnelemeyse, amacına ulaşamamıştır. Kuzenlerim kadar havalı olamayacağımı çoktan kabullenmiş durumdayım. "O iyi biridir."

"Oğlumla nasıl tanıştınız?"

"Anne," diyor Matt.

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Sorun değil." Onun soruları Sammi'ninkiler kadar müdahaleci değil. Ayrıca, eminim annesi beni sadece yemek yemem için davet etmemiştir. Ebeveynler çocuklarının neler yaptığını bilmek istemezler mi? Muhtemelen benim kötü bir etki yaratmadığımı, oğlunu uyuşturucuya, çılgın dövmelelere ya da köpek almaya, ortak velayete yönlendirecek türden bir kız arkadaş olmadığımı görmek istiyor.

"New York'ta," diyorum, Matt de aynı anda "İş yerinde" diyor.

Gözleri keskinleşir. Oh oh. Şimdi beni sorguya mı çekecek? "Hangisi?" diye tatlı bir sesle sorar.

"New York'ta ayrılmadan hemen önce kısa bir süre görüştük, sonra Sweet Darlings Inc.'de karşılaştık," diye açıklıyor Matt. "Kader gibi."

Steve sadece homurdanırken, Melodie gülüyor. "Bir avukat için çok komik olabiliyorsun."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

"Oh, sus." Ona el salladı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Elbette, sonsuza kadar asistan olarak kalmayı planlamıyorsun, değil mi? Belki daha anlamlı başka bir kariyere geçersin?"

Ağzım açık kalır. Sen de mi, Melodie? Neden insanlar kariyerimle bu kadar ilgileniyor?

Alexandra, başka bir şey yapmam için benimle konuşması için onu mu tuttu? Büyükannem şüphesiz Matt ve benim hakkımda bir şeyler duymuştur. Izzy dedikoduları kendine saklayacak türden biri değildir. Ve onu kendine alamıyorsa, onunla çıkan kişiyi ilk bilen kişi olmak oldukça iyi bir teselli ödülü olur.

"Zamanı geldiğinde söyleyecektir," diye araya girer Matt. "Ne de olsa, o Alexandra Darling'in en küçük torunu."

Melodie'nin pahalı şekillendirilmiş kaşlarından biri yukarı kalkar. "Gerçekten mi?" Ağzını açtığı anda kapı zili çalar. Kaşlarını çatarak yine de kim olduğunu görmek için ayağa kalkar.

Meyve suyumı yudumlarken derin bir nefes alırım. Belki Melodie başka soru sormaz. Bu kahvaltı berbat bir fikirdi. Ne düşünüyordum ki? Baş ağrısı, iştahsızlık ve gelmeyen Flo teyzeye dair endişem de yardımcı olmuyor.

Ama işlerin düzeleceğini varsaymamam gerektiğini bilmeliydim. Melodie, arkasında gökdelen topuklu ayakkabılar ve bebek pembesi yapışkan bir jarse elbise giymiş Emma Beane ile odaya geri döner.

"Emma, ne sürpriz!" diyor Steve.

"Merhaba Steve. Melodie dün gece beni ve babamı davet etti, ama babam bu sabahki iş toplantısını unutmuş, bu yüzden gelemedi," diyor, barakudaların gülümsemesini görmekten hoşlanıyorsanız, yaramazca denebilecek bir gülümsemeyle. Dönüp, elini göğsüne koyarak nefesini tutuyor. "Matt! Burada olacağını bilmiyordum. Annen söylememiştir."

Tabii, her şey tesadüfen onun için uygun hale geldi. Ayrıca, dün gece mi? Melodie neden dün gece onu davet etsin ki...

Sonra hatırladım. Melodie bir müşteriyle birlikte olduğunu söylemişti... Zack Beane. Emma'nın babası olmalı. Olivia, Emma'nın ailesinin bir müşteri olduğunu söylemişti.

Başım daha da şiddetli zonkluyor. Matt'e hasta olduğumu söyleyip, doktorculuk oynamasını istemeliydim — temiz ya da kirli, hangisini isterse. Artık çok geç ve biz bu gösterişli cehennemden zarif bir şekilde çıkabilene kadar burada sıkışıp kaldık.

Yirmi Altıncı Bölüm

Brunch'ın bu kadar uzun sürmesi şaşırtıcı. Teorik olarak, yumurta, krep ve pastırmayı yutmak yarım saatten fazla sürmemeli. Ama Matt'in ailesi neredeyse iki saat boyunca masada oturuyor. Yemeklerini yavaşça yiyorlar. Kahvelerini yavaşça içiyorlar. Sohbetlerini yavaşça sürdürüyorlar. Emma, Steve ve Melodie'nin ağzından çıkan her kelimeye gülüyor, sanki onlar Tanrı'nın stand-up komedisine yeni bir armağanıymış gibi. Bir deliğe girmeye hazırım, çünkü ya öyle yapacağım ya da kulaklarıma bir çift buz kıracağı saplayacağım ki onun tiz kahkahasını duymak zorunda kalmayayım.

Başım o kadar çok ağrıyor ki, düşünemiyorum bile. Birkaç lokma yemek yemeye zorlandığım için midem de pek iyi değil. İnsanlar etrafta dolaşırken saatlerce yemeğini yeniden düzenlemek gerçekten zor.

Görünüşte makyajımı tazelemek için izin istiyorum, ama aslında arkadaşlarımdan biraz uzaklaşmak için. Matt harika biri, tabii ki, ama diğerleri biraz fazla. Melodie ve Steve'in benim hakkımda ne düşündüklerini hala anlayamıyorum, ama Emma'ya gülümsemeleri ve başlarını sallamalarından, onu sevdikleri belli. Ama kim sevmez ki? Google Images'ın gösterdiği kadar güzel değil, ama yine de güzel, genç ve sofistike. Tamam, gülüşü sinir bozucu, ama belki Melodie ve Steve'i rahatsız etmiyordur. Zevklerin mantığı yoktur —yani, bazı insanlar evcil kokarca ister.

Banyo huzur verici bir sessizlik içinde, ama başım hala zonkluyor — şüphesiz, kalıntı bir zonklama. Belki de adet dönemimin başlamak üzere olduğunun bir işaretidir, ama ben daha iyi biliyorum. Ayın bu döneminde asla başım ağrımaz. Dişlerimi sıkarak, bileklerimdeki nabız noktalarından soğuk su akıtıyorum

ama pek fayda etmiyor. Sıcak bir banyo ve bol köpük için neler vermezdim!

Evim beni çağırıyor, ama buradan zarif bir şekilde çıkmanın bir yolunu bilmiyorum. Matt'e sormak istemiyorum, çünkü onun ailesini sevmediğimi düşünebilir. Annesini sevdiğini söylemişti.

Bir saat daha. Ondan sonra Matt'e kızlarla öğleden sonra dışarı çıkacağım için gitmem gerektiğini söyleyeceğim. Gerekirse, yalanımı örtbas etmek için alışverişe çıkacağım. Tanrım, Sammi ile yaşadığım cehennemi tekrar yaşayacağım.

Cesaretimi toplayıp gülümsemeyi takındıktan sonra banyodan çıkıp sessizce yemek odasına geri dönüyorum. Emma'nın sesi koridora kadar geliyor ve çenem geriliyor.

"Gerçekten öyle bir kızı seçmek zorunda mıydın?" *Senin gibi bir züppe daha mı iyisin?* diye düşünürüm.

Devam ediyor: "Gerçekten isteseydin, sana ihtiyacın olan bebeği verebilirdim."

Dur. Duruyorum. *Kim bebeğe ihtiyaç duyar ki?*

"Önce evlenmemiz gerekirdi, ama şu anda evlilik düşünmüyorum," diyor Matt kuru bir şekilde.

Bebek... evlilik... *Ne?*

Emma, Matt'in söylediği şey çok komikmiş gibi gülüyor, ama Matt şaka yapmıyordu.

İhtiyacın olan bebek.

Sonra Emma'nın Pearl China'da öğle yemeğimize davetsiz geldiğinde Matt'in yakında evlenmesi gerektiğini ima ettiğini hatırlıyorum. Hamile olduğunu mu ima etmeye çalışıyordu...?

Hayır. Az önce duyduğum kadarıyla hamile olamaz. Öyleyse neyden bahsediyor?

Steve, tembel bir öğrenciye önceki dersin konusunu hatırlatan bir öğretmenin hafif hoşgörülü tonuyla ekler: "Evlilik ve bebek olmazsa, kırk yaşına gelene kadar güven fonu da olmaz."

Güven fonu *mu var?*

"Kırk yaşına kadar kim zamanını boşa harcar ki?" diye sorar Emma.

"Paraya ihtiyacı olmayan biri, tabii ki," der Melodie diyor.

Teşekkürler, Melodie. Belki de o kadar da kötü biri değildir... ama paraya ihtiyacı olmayan kim var ki?

"Herkesin paraya ihtiyacı vardır," diyor Emma, sanki köşeden ve kapı aralığından aklımı okumuş gibi. "Beş milyon, yıllarca elinde tutmak için çok büyük bir meblağ. Sence de öyle değil mi, Matt?"

Ağzım açık kalır. *Beş milyon dolar mı?* Matt evlenip çocuk sahibi olursa bu kadar paraya sahip olacak mı?

Aman Tanrım. Sammi araştırırken bu konu neden gündeme gelmedi? Sakın bana bu sefer el küreği kullandığını söyleme. Normalde ekskavatör kullanır.

Emma devam ediyor: "O kızın seninle evleneceğinin garantisi yok, hele ki senin çocuğunu doğurmak isteyeceğinin garantisi yok."

Ne oluyor ya? Matt'in benimle sadece para için birlikte olduğunu mu söylüyor?

Tabii ki! O senin için fazla iyi. Bunu biliyorsun, diyor içimden bir ses, ve yemin ederim ki damarlarımda akan kan buz gibi soğuyor.

"Evlilik konusunda her şeyi yaşadım ve bunu tekrar yapmaya hazırım, ayrıca doğru erkekle bir ya da iki çocuk sahibi olmak istiyorum."

Neredeyse kusacaktım.

Aniden nefesini tuttu. "Tabii tersini yapmaya çalışmıyorsan - onu hamile bırakıp sonra evlenmek gibi."

Onu hamile bırak, sonra evlen onunla.

Bu sözler kafamda o kadar güçlü bir etki yaratıyor ki, kafatasım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Matt'e güvendiğim için ona kendi prezervatiflerimi hiç vermedim. Ve şimdi adet dönemim gecikti. Kahve ve yemek midemi bulandırıyor.

Kahretsin. Hamile kaldığında neler olduğunu yeterince biliyorum, mide bulantısının, fırında bir çörek pişmeye başladığında ortaya çıktığını biliyorum. Yaşadığım şeyin tam olarak mide bulantısı olduğunu sanmıyorum, ama çok hafif bir versiyonu olabilir... hücresel boyutta bir versiyonu.

Ama doğum kontrol hapi kullanıyorum.

CDC'nin tipik kullanım istatistiklerine göre, bu hapların sadece yüzde doksan bir oranında etkili olduğunu zihnim fısıldıyor. Sanki yeterince paniklemediyormuşum gibi.

"Emma." Matt'in sesi hafifçe azarlıyor.

Emma ona bunu söylediği için mi sinirlenmiş? Ve Emma bu para meselesini nasıl biliyor da ben bilmiyorum? O onun eski sevgilisi. Ben

onun kız
arkadaşıym.
Öyle değil
miyim?

"Eski şirketinde ölen adamın ailesine yardım etmek için para harcadığını biliyorum," diyor Emma. "Yeni şirketin sana bunun için ve yaşam masrafların için yeterli maaş vermiyor."

"Onun cenazesi için para toplamaya yardım ettim, yaşlı anne babasını ömür boyu desteklemek için değil."

Emma, Matt'in açıklamasına tepki göstererek sesini yükseltti. "Gerçekten kırk yaşına kadar, hak ettiğin paraya dokunmak için beklemek mi istiyorsun? Ya da o motivasyonsuz, tembel kızın seninle evlenip sana bir bebek vermesini mi? Annesi aptalsa, bebekler de aptal olur, bunu biliyorsun! Bu konuda bir makale okudum. Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun! Biz en zeki, en güzel bebekleri yaparız."

Kan, kafamın içinde çılgılık atarak ve bir uçuşuma çarpan fırtına dalgaları gibi köpürerek dolaşıyor. Sindiremiyorum, düşünemiyorum. Çantamın askısı kolumdan kayıyor ve titrediğimi fark ediyorum. Birden üşüyerek kendimi kucaklıyorum.

Yemek odasına geri dönüp oradaki herkesle yüzleşmek... şu anda benim için imkansız görünüyor. Sanki ben bir amaç için bir araçmışım gibi davranıyorlar ve konuşuyorlar — Matt parasını almak için. Ama bu saçma, değil mi? Böyle şeyler kitaplarda ve filmlerde olur. İnsanlar artık para için başkalarını hamile bırakmaya falan çalışmazlar. En azından Matt gibi insanlar. O medeni. Eğitimli. Sweet Darlings Inc. ona iyi maaş ödüyor, eminim. Beş milyon dolara ihtiyacı yok.

Ama...

Neden bana bu kadar nazik davranıyor? Neden bu kadar mükemmel? Ben Emma kadar güzel değilim, kuzenlerim kadar başarılı değilim, şirketteki pek çok insan kadar sofistike ve düzenli değilim.

Ben genç, naif ve deneyimsizim. Bu yüzden mi beni hedef aldı? Çünkü beni bir bakışta anlayabildi mi? Bu bir maraton olabilir, ama ilişkimizin dönüm noktaları normalden daha hızlı gerçekleşiyor gibi görünüyor. Beni onunla yatmaya ikna etmesi sadece bir hafta sürdü. Ve bize birkaç hafta daha zaman tanıyıp

daha fazla zaman tanıyıp bana evlenme teklif etseydi, evet derdim. Benden onun çocuğunu doğurmamı isteseydi, ona da evet derdim...

Kalbim güm güm atıyor.

Ona aşık oldum. Umutsuzca. Acınacak bir şekilde.

Ve bunu şu anda fark etmek, taze, açık bir yaraya tuz basmak gibi.

Sesler duyuyorum. Konuşuyorlar, ama kafamdaki gürültü yüzünden sesleri bozuk çıkıyor. Gözlerimde lekeler beliriyor. Hiperventilasyona girip kendimi kaybetmeden buradan çıkmam lazım.

El çantamın sapını sıkıca kavrayarak evden gizlice çıkıyorum. Kimse fark etmiyor. Neden etsinler ki? Ben bir hiçim. Sadece bir araç.

Erken sonbahar havası cildime ferahlatıcı bir serinlik veriyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim çok daralmış. Birkaç blok yürüdükten sonra nereye gittiğimi bilmediğimi fark ediyorum. Bilseydim bile, McLean Dulles'tan yürüyerek gidilemeyecek kadar uzak.

Mantıklı olarak, birinin beni götürmesi mantıklı. Ama Matt ile olmaz. Muhtemelen meşguldür. Hayır. Meşgul, muhtemelen değil.

Lyft'i arıyorum. Birkaç dakika sonra bir araba geliyor ve şoföre beni eve götürmesini rica ediyorum, o ise bana sanki kara veba taşıyıcısıymışım gibi bakıyor.

Bana birkaç Kleenex verdikten sonra yola çıkıyor. O anda ağladığımı fark ediyorum.

Yolculuk sessiz geçiyor, bu çok kötü çünkü daha önce söylenen sözler sessizliği dolduruyor.

Sana ihtiyacın olan bebeği verebilirdim.

Herkesin paraya ihtiyacı vardır.

Beş milyon.

Bunu tekrar yapmaya ve bir ya da iki çocuk sahibi olmaya hazırım. Onu hamile bırak, sonra evlen onunla.

Matt ona bir kez bile susmasını söylemedi. Bu, kahramanlık yapıp beni evlenmeye ikna etmek için beni hamile bırakmayı gerçekten düşündüğü anlamına mı geliyor? Yoksa ben çok zahmetli olursam Emma ile evlenip ondan bir çocuk sahibi olmaya hiç karşı olmadığı anlamına mı geliyor?

Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum.

Şoföre cömert bir bahşış verdim, çünkü aldatan kız arkadaşının peşinden koşmaya çalışmadı, bana asılmadı ya da bunun gibi çılgınca bir şey yapmadı. Ve

Çünkü burnumu silip yüzümü mümkün olduğunca kurulayabilmem için bana daha fazla Kleenex verdi. Kompakt aynamda berbat görünüyorum, ama birden ona kadar bir ölçekte — on, *sana ne oldu böyle?* — ben   gibiyim, yani muhtemelen içeri girip durumumu bağ ağrısına bağlayabilirim. En son ihtiyacım olan Şey ev arkadaşlarımı telaőland rmak. Ya da bana sorular sormaları.

Evime, tatlı evime adımımı attığımda, telefonum tekrar çalıyor. Beğinci kez. Ya da altıncı. Hatırlamıyorum. İkinci seferden sonra saymayı bıraktım ve Şu anda kimin aradığını umursamaktan çok daha önemli Şeyler var kafamda, cevap vermekten bahsetmiyorum bile.

"Aman Tanrım, oturman lazım," diyor Sammi.

Tanrım. Hala *bu kadar* kötü m  görünüyorum? "Bağım ağrıyor," diye mırıldanıyorum, parke zeminde sendeleyerek bir koltuğa  k yorum. Sonra bir Şey fark ediyorum...

Sammi solgun. Michelle de  yle. Kafamda bir alarm alar. "Ne oldu?" diye sorarım.

"Reetelerimizi yazdırdığımız eczaneyi biliyor musun?" "Evet?"

"Oradaki müdür tutuklandı," diyor Sammi, sanki bu dünyadaki en korkunç Őeymiő gibi. "Az önce haberleri gördük."

Muhtemelen yeterince meraklı g r nmeliyim. Hatta biraz endişeli bile g r nmeliyim. Ama Şu anda, o adamın tutuklanması o kadar önemsiz ki, yapamıyorum bile. "Tamam." Omuz silkiyorum.

"*Tamam değil!*" Michelle ığlık atar.

Yüzümü buruşturuyorum. "Neden değil? Sorun ne?"

"Tutuklanma sebebi, doğum kontrol haplarını plasebo ile deėiőtirmiő olması!" Michelle titriyor, sonra titrek bir elini alnına koyuyor. "Onun yüzünden bir sürü kadın hamile kaldı!"

Aman Tanrım. *Aman Tanrım!*

Tüm kanım vücudumdan çekiliyor gibi hissediyorum. Bağım çok dönüyor, sanki balon gibi uçup gidecekmiő gibi hissediyorum. Mezuniyetten sonra adet dönemimin deėiőtmesine őaőmamalı. Hiç doğum kontrol hapi kullanmıyordum.

"Dikkatli davrandığını söyle," diyor Sammi.

"Kondomların tipik kullanımda etkinlik oranı yüzde on dokuzdur." Sesim uzak ve

geçici.

Michelle bana gözlerini kısarak bakıyor. "Ne?"

Güvendiğim hap, hamileliğe karşı su kadar etkili. Matt beni hamile bırakmak isteseydi...

Adetimin gecikti.

Ben de hamile olabilirim. Tıpkı annemin bana hamile olduğu gibi. Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

Ayağa fırlıyorum, ellerimi saçlarıma gömüyorum, kafa derim acıyana kadar parmaklarımı sıkıyorum.

Beş milyon dolar. Para. Evlilik. Bebek.

Ya da kırk yaşına gelene kadar beklemek.

Kulak misafiri olduğum tüm bu şeyler kafamda karışıyor, bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Matt'in ailesinin evinde yediğim az miktardaki yemek midemi bulandırıyor ve tuvalete koşuyorum. Tam zamanında yetişiyorum.

Her şey geri geliyor.

Nefesim düzelene kadar beklerim ve kalkmaya başlarım, ama midem henüz işini bitirmemiştir. Tekrar kusmaya başlarım ve gerçekten bitene kadar iki kez daha kusmam gerekir.

Sanırım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp, her ihtimale karşı öylece oturuyorum. Bir an önce hamilelik testi yapmam lazım. Belki iki tane. Eminim şimdiye kadar anlaşılmıştır. Eğer hamileysem...

Bunu düşünme.

Hamile olmayabilirim. Belki Matt hiçbir şey yapmamıştır. Belki de o, beş milyon doları umursamayan nadir insanlardan biridir. Ya da bebekleri ya da insanları gerçekten heyecanlandıran diğer şeyleri. Yani... Alexandra milyonlarca dolar olsa bile parayı o kadar umursamıyor. Ama o en az bir milyar dolar değerinde.

Matt'in değeri bir milyar değil, unutmamam için zihnim bana hatırlatıyor. Omuzlarımin arasında sıcak, yatıştırıcı bir el hissediyorum.

"Hey, iyi misin?"

Matt'in sesiyle vücudumdaki her hücre gerginleşir. İçeri nasıl girdi?

Tam da o anda, "Sammi beni içeri aldı" diyor.

Karnımdaki düğüm sıklaşıyor. Eskiden, her zaman ne düşündüğümü tam olarak biliyor gibi görünmesini seviyordum.

Şimdi ise bundan nefret ediyorum. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor. Ne kadar acınası, muhtaç, naif ve aptal olduğumu anlayabiliyor. Ve tüm kuzenlerimin sahip olduğu sofistike tavırlarımın eksikliğinden dolayı kendime kızıyorum. Alexandra'nın torunu olabilirim, ama ailemin geri kalanına hiç benzemiyorum.

Ondan uzaklaşıp elini omuzlarımdan çekiyorum. "Burada ne işin var?" Sesim boğuk çıkıyor. Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum, bana yardım etme teklifini görmezden gelip ağzımı çalkalıyorum.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan Matt, başını eğerek beni izliyor. "Uzun süre ortalarda yoktun, ben de seni aramaya çıktım. Seni bulamayınca aramaya çalıştım, sonra Sammi'ye mesaj atıp bir şey duymuş mu diye sordum. Bana eve berbat bir halde geldiğini söyledi." Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden bir şey söylemedin?"

Sessizce ona bakıyorum. Ciddi mi? Ne zaman araya girmeliydim? Emma ona evlenme teklif edip çocuğunu doğurmayı teklif etmeden önce mi, sonra mı?

"Boş ver. Ziyaret için yeterince iyi durumda olmadığını bilmeliydim. Daha kısa kesmeliydik."

"Tabii," diyorum. "Emma seninle evlenip çocuğunu doğurarak parayı alabileceğini söylemeden önce."

Sol kaşının yanındaki küçük bir kas seğirdi. "Jan..."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü Emma ile aramda hiçbir şey yok. Onunla asla evlenmeyecektim ya da çocuk sahibi olmayacaktım. Birkaç yıl önce çıkmıştık ama tamamen uyumsuzduk."

"O aynı fikirde değil gibi görünüyor."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Ama para konusunda söyledikleri doğru, değil mi? Beş milyon doların var."

"O para büyükannem ve büyükbabamın emanetidir. Zaten ona dokunamam ve bir kuruşunu bile harcamayı düşünmüyorum."

"Neden? Çok para."

"Biri benim için, biri Olivia için bıraktılar, böylece hayatta kalmak için inanmadığımız işleri yapmak zorunda kalmayız. Ama benim buna ihtiyacım yok."

Çünkü sevdiğim şeyi yaparak iyi bir hayat sürüyorum. Bu yüzden planım, güven fonunun yarısını inandığım amaçlara bağışlamak ve diğer yarısını da gelecekte çocuklarıma vermektir, böylece onlar da benim sahip olduğum özgürlüğe sahip olabilsinler. Güven bana Jan. Para konusunda endişelenmemelisin. Para, hayatımdaki hiçbir kararımda bir faktör olmadı.

Öyle düşününce, çok mantıklı geliyor. Fazlasıyla mantıklı. Tıpkı onun fazlasıyla mükemmel olması gibi. "Parayla hiçbir ilgisi olmadığını gerçekten inanmamı mı istiyorsun?" Cevap vermesine fırsat vermeden, adetimin gecikmesi kafamda yankılanmaya devam ettiği için devam ediyorum. "Gerçekten hiç hamile kalmamı istemedin mi?"

Çenesindeki kaslar gerildi. Gözlerinde düşünceler belirliyordu, ama tamamen anlaşılmazdı. Düşünen ben olsaydım, Matt aklımdan geçen her şeyi bilirdi. Ve bu beni daha da öfkeliendiriyordu.

"Neden cevap veremiyorsun?" diye bağıyorum.

"Evet," diyor, sesi tamamen sakin. "Seninle o geleceği yaşamayı çok isterim; bir ev paylaşmak, çocuk sahibi olmak ve birlikte yaşlanmak."

Bu çok güzel bir hayal, bayılacağım türden bir hayal. Ve bu çok adaletsiz. O bir yetişkin gibi konuşurken, ben içimde kaybolmuş, paniklemiş bir çocuk gibiyim. Ellerim titriyor, avuçlarım terden kayganlaşıyor.

"Ama sen de bunu istiyorsan başka," diye ekliyor.

"Doğru. O kapıdan içeri girdiğim anda" —işaret ediyorum— "aldığım hapın plasebo olduğunu öğrendim."

Bunu sindirmek için bir an durdu, sonra kaşlarını çatı. "Peki... tamam. Ee? Prezervatif kullandık."

"Evet. Senin verdiği prezervatifleri *kullandık ve adet dönemim gecikti.*" Sesim çığlık atar gibi yükselir.

Yüz hatları bir an donar, sonra gözlerinde ani bir öfke parlar. Lekeli boynundaki damarları gözle görülür şekilde atarken, "*Ne demek istiyorsun sen?*" diye bağıır.

"Ne düşünüyorsun?" diyorum, çünkü ne söylemeye çalıştığımı anlayamıyorum. Midem yine bir kez daha kusmak istermiş gibi kıpır kıpır, ama içinde hiçbir şey kalmamış. Kontrol edilemeyen duygular birbiri ardına üzerime çöküyor, mükemmel bir şekilde uygulanan yumruklar gibi bana vuruyor, ta ki ayakta zor durana kadar. "Sen çok mükemmelsin, her zaman tam da duymam gereken şeyi biliyorsun ve bana tam da onu söylüyorsun."

Senin gibi bir erkek benim gibi bir kızın peşinden koştığında bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

"Öyle düşündüysen, neden benim evime gelip, ilk seferinde benimle olmanı istedim?"

Çünkü sana aşık oluyordum. "Çünkü sen uygun bir şekilde yan dairedediydin," diyorum onun yerine. Gerçek çok aşağılayıcı.

Bir anlığına bana bakıyor, tamamen donmuş durumda. Sonra o kadar hızlı dönüyor ki, zar zor yetişebiliyorum ve yumruğu duvara çarpıp bir çukur bırakıyor. Ani gürültü beni şaşırtıyor ve neredeyse zıplıyorum. Omuzları sertçe nefes alırken inliyor ve gergin bir an geçiyor, sonra tekrar bana dönüyor. Ağzı sıklaşıyor, sonra alaycı bir çizgiye dönüşüyor. "Sen tam bir korkaksın."

Bu hakaretin anlamını kavramam biraz zaman aldı. "Bu ne cüret!"

"Başkalarının sende gördüklerini görecektir kadar körsün: güzel, akıllı, çalışkan ve hassas. Küçük kusurlarını düşünmekle o kadar meşgulsün ki, kendi güzelliğinin tamamını takdir edemiyorsun."

"Kapa çeneni."

"*Sen* sus. Michelangelo'nun *Davut heykeli* bile, titiz davranırsan kusurlu sayılır."

"Ben Michelangelo ya da *David* değilim!" Aptal bir salak gibi bağıriyorum. Ama onun söylediklerini gerçekten anlayamıyorum. Düşüncelerim kafamda kasırga gibi dönüyor, her şeyi altüst ediyor ve kendimi toparlamak için elimden gelen tek şey bu.

"Hayır, değilsin!" Kolunu uzatır, sonra elini beyaz parmaklı bir yumruk haline getirir ve göğsüne vurur. "Sen benim aşık olduğum bir kadınsın, ama bu ilişkinin devam etmesine izin veremeyecek kadar güvensizsin! Diğer ayakkabının düşmesini, seni sevmemem için bir neden bulmamı bekliyordun!"

"Sen beni *sevmiyorsun*. Benim hakkımda bazı şeyleri *seviyorsun*. Sen... sen dedin ki..."

Bana baktığı bakışlar üzgün. Hayal kırıklığına uğramış. Neden sadece kızgın olamıyor? Neden beş milyon dolarlık bir sırrı saklayan kendisiyken, bizi hayal kırıklığına uğratan benmişim gibi bana bakıyor? "Senin her şeyini seviyorum. *Seni seviyorum*. Ama kalbimi kabul edemeyen bir kadına vermeye çalışıyorum. Kabul etmiyor."

Hiç mantıklı gelmiyor. Neden şimdi bunu söylüyor? Anlamıyorum. "Bu doğru değil. Beni yeterince tanıımıyorsun. Para..."

Uyarı olarak parmağını kaldırdı. "*O konuya girme bile!*"

Ve ben çenemi kapattım çünkü mantıklı davranamıyor olsam da, onun kırılmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Sadece para isteseydim," öfkeli bir sesle tısladı, "seni kesinlikle hamile bırakır ve evlenirdim, beş milyon için açgözlü olduğum için değil, mirasın için."

"Ne mirası?"

Gülüyor, ama alaycı bir gülümseme. Çirkin. "Sen Alexandra'nın mirasçılarından birisin. Annenin alacağı mirasın beşte biri sana kalacak, çünkü annenin alacağı miras sana kalacak."

Bu olamaz... Yanılıyor olmalı. Her konuda yanılıyor olmalı. Bu *onunla*, *onun* güven fonuyla, evlenip çocuk sahibi olma ihtiyacıyla ve benim geciken adet dönemimle ilgili... "Neden o... İmkanı yok."

"Dediğim gibi, başkalarının seni nasıl gördüğünü veya senin hakkında ne hissettiğini kabul etmiyorsun." Başını sallar. Nedense, yürek parçalayıcı bir şekilde üzgün görünür. Shakespeare'in trajik kahramanlarından biri gibi. Ya da belki de parçalanan benim kalbimdir. "Ne yazık."

Yaklaşan bir felaket hissi tüylerimi diken diken ediyor. Bunu durdurabileceğimi biliyorum — bir şekilde — eğer sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum, ama biliyorum ki, eğer sadece... "Bunu benimle ilgili hale getirme," diye patlarım.

Derin ve yavaşça nefes alıyor. "*Ben* bir şey yapmıyorum. Bu yüzde yüz seninle ilgili."

Geri çekiliyor, öfkesini ve hayal kırıklığını dizginliyor — sanki bu duygular parlak neon kırmızısı ve cenaze siyahı renklerle kodlanmış gibi görebiliyorum. İkisi de onun içinde, iltihaplanıyor. Kaynıyor. Etrafındaki hava ışıkla dolu olmadığı için her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmez.

Ağzım kurur. "Henüz bitirmedik," derim. "Hala açıklamam gereken çok şey var." Ama bence, ben pek bir şey anlamamış olsam da, söylemek istediği her şeyi söylemiştir. Ama açıklamak zorunda... ve beni ikna etmek zorunda

... neye? Ne istediğimi bilmiyorum, ama bu... Bu beni öldürüyor.

"Evet, öyleyiz. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok, Jan." Bir adım geri atar. Ve bu, sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi acı verir.

Ama onu durduramam da. Bu yüzden onun çıkıp gitmesini izlerim... her adımında kalbime bir parça saplanır.

Kapı arkasından kapandığında dizlerim titriyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

"İşe zamanında gitmek istiyorsan kalkman lazım," diyor Sammi yatak odamın kapısından. Sesi sessiz ve dikkatli, sanki vahşi bir hayvanla karşı karşıya gibi.

Evet. Bu benim, yatakta, çarşaflara dolanmış, medeniyetsiz, vahşi bir yaratık. Eminim vahşi görünüyordum da. Matt cumartesi günü evi terk ettiğinden beri duş almadım ve pazar günü yatakta yatmaktan başka bir şey yapmadığım halde domuz gibi terledim ve titredim. Artık soğumuş cildime yapışan eski terin yapışkan tabakalarını hissedebiliyorum.

"Gerçekten duş almalısın." Michelle içeri girip dün masama bıraktığı dokunulmamış lo mein'i alıyor. "Bir erkek yüzünden kendini yıpratamazsın. Buna izin veremem."

Onları el sallayarak uğurluyorum, bu da istediğimden çok daha fazla çaba gerektiriyor. Birbirlerine bakıyorlar ve ben onların sözsüz iletişimini açık ve net bir şekilde anlıyorum.

Sammi işaret ediyor, "*O çok dalgın.*"

Michelle'in kaşlarından biri kalkıyor. *Ne yapalım?*

Bilmiyorum. Hastalandığımı mı söyleyelim?

Michelle'in çenesi sıkışır. *Ben hallederim.* "İnsan kaynaklarına seni hasta olarak kaydettireceğim."

Gördün mü?

"Ama kendine gelmelisin," diye ekliyor.

Sesim cansız. "Evet, evet." Keşke Matt'i ev arkadaşlarımı okuduğum gibi okuyabilseydim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı. Belki de Sammi ve Michelle ile çıkmaya başlamalıyım.

Üçlü lezbiyen komünü kurabilirdik. Eminim onlar da buna razı olurdu. Açık fikirli insanlar, bu yüzden de çok iyi anlaşıyoruz.

Sammi ve Michelle işe gidiyorlar çünkü benimkinden daha iyi yetişkinlik yapabilen, uyumlu bireyler. Ben ise... bir felaketim. Ama bunu biliyordum. Matt de bunu fark ettiğinde ne kadar acı vereceğini bilmiyordum.

Bir dahaki sefere, tatlı dilli bir avukatla çıkmayacağım. Aslında kimseyle çıkmayacağım. Siktir et. Rahibe olacağım. Sammi gibi seçici değilim. Yataklar rahat ve kıyafetler temiz olduğu sürece ücretsiz Wi-Fi'ye ihtiyacım yok. Manastırlarda çamaşır makinesi vardır herhalde, yoksa manastır için bir tane alırım. Avusturya'da şirin bir yer olacak. Matt'i unuttuğumda, yakındaki tepelerden birine çıkıp her gün şarkı söyleyeceğim (yalnız olduğum sürece; yerlilere işkence yaptığım için sınır dışı edilmek istemem). Ama Kaptan von Trapp ile tanışmayacağım. Hayır. Ağaçlara tırmanmayan, dizlerini sıyırmayan, saçında bigudilerle vals yapmayan ve her zaman ayine zamanında gelen iyi bir rahibe olacağım. Başrahibe beni tutacak çünkü ben mükemmel bir melek, örnek bir rahibe olacağım.

Burada kimse beni özlemeyecek, Sammi ve Michelle hariç, ama onlar da ziyarete gelebilirler. Bu onlara Avrupa'ya uçmak için bir neden verecektir. İkisi de gitmek istediklerini söylediler.

Zaman yavaş geçiyor ama umurumda değil. Yapacak bir işim ya da gitmem gereken bir yer yok. Kendimle ilgili birçok konuda haklı olduğumu kabul etmek hoş bir şey... Neden uyum sağlamak için bu kadar uğraştım ki? Şimdi bakınca aptalca geliyor.

O akşam, Sammi ve Michelle beni kontrol etmeye geliyorlar. Michelle iç çekiyor. "Telefonuna cevap vermelisin. David, aramalarına ve mesajlarına cevap vermediğin için iyi olup olmadığını sordu."

"Sammi'yi aramalıydı," diyorum. "O onunla konuşmaktan memnun olurdu."

Sammi sinirli bir şekilde iç çeker. "Mesele o değil." "O zaman mesele ne?"

"On dördüncü kata çıktım."

Kaşlarımı çattım. "David'e gelmeyeceğimi söyledin mi?" "Hayır," dedi Sammi. "Matt'i kontrol etmeye gittim." Ona sert bir bakış attım. "Bunu yapmamalıydın."

"Uygulama geliştirme ekibi ile finans ekibi arasında bir toplantı vardı ve o da tesadüfen kısa bir süre uğradı. Eğer bu seni rahatlatacaksa, berbat görünüyordu, yani siz ikiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Ama dürüst olmak gerekirse, en azından bakımlıydı ve işe uygun bir takım elbise giymişti, bu yüzden senden daha iyi görünüyordu."

Yutkunuyorum. "Onun için sevindim." Gerçekten. Başka ne söylenebilir ki?

"Tanrım. Sen çok *kalın kafalısın!*" Sammi bağırır ve ayaklarını yere vurarak çıkar.

Michelle boğazını temizler. "Onu takma. Çok stres altında."

"Eminim öyledir."

"Gerçekten bir şeyler yemelisin. Ve biraz su içmelisin. Yetersiz beslenme ve susuzluktan hastaneye kaldırılırsan çok kötü olur."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Kimse bunun için hastaneye gitmez. Burası Amerika, dünyanın en zengin ve en güçlü ülkesi," diyorum, ancak bunun yetersiz beslenme ve dehidratasyon nedeniyle hastaneye yatışla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum.

Ama odama bıraktığı suyu içiyorum çünkü... Şey, susadım ve belki de dehidrasyon konusunda haklıdır.

Tabii ki su içmenin can sıkıcı sonuçları oluyor. Mesanem artık yatakta kalmama izin vermediğinde, kendimi yataktan sürükleyip tuvalete gidiyorum. *Huh. Adet dönemim başlıyor.*

Bekliyorum.

.. Üç... İki...

Bir...

Hayır. Rahatlama hissi içimi kaplamıyor. Tek hissettiğim şey soğuk bir kayıtsızlık... Sonra yavaşça, gelgit gibi, keder içimi kaplıyor. Bu beni felç eden bir şey değil, Matt gittiğinde bunu zaten yaşamıştım. Bu farklı, bir bakıma daha yumuşak ama daha az acı verici değil. Zayıf bir asit gibi beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor... ama yine de asit.

Eğer izin verirsem, sonunda beni tamamen tüketecek.

Ama bir şekilde bu konuda bir şeyler yapmak çok büyük, çok zor bir görev gibi geliyor.

Bu yüzden yatağıma geri dönüp çarşafı üzerine çekiyorum, çünkü bunu yapacak başka kimse yok.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Çarşamba günü, ev arkadaşlarım işe gitmek için kalkıp kalkmadığımı sormayı bıraktılar. Cumartesi gününden beri hiçbir şey yemedim ama aç değilim. Muhtemelen birkaç hafta kış uykusuna yatacak kadar yağ depoladım.

Ama Sammi, Matt'in nasıl olduğunu bana anlatmaktan vazgeçmedi. Sonunda, "Uygulama geliştirmeye meşgul olduğunu sanıyordum. Noel'den önce piyasaya sürülecek yeni özelliği tamamlaman gerekmiyor mu?" diyorum.

"Evet, ama ben çoklu görev yapabilirim," diyor Sammi. "Lacivert çizgili takım elbise giymişti. Yeni görünüyordu. Belki alışverişe çıkmıştır. Tıraş da çok temizdi. Ve sarışın bir kadın onu görmek için ofise geldi. Birlikte öğle yemeği yediler."

İçimde kötü bir his uyandı, ama muhtemelen önemsiz bir şeydir. Olivia sarışındır. "Carlos'un yerinden gelen mi?"

"Hayır. Emma Beane."

Yakıcı acıdan neredeyse nefesim kesiliyor. Hiç vakit kaybetmedi. Muhtemelen evlenip çocuk yapacaklar. Bildiğim kadarıyla, bebek için hediye listesi bile hazırlamış olabilirler. Şimdi neredeyse adet dönemime kızgınım. *Hamile olsaydım...*

Ugh. Ne halt ediyorum ben? Bu, hamile kalmak için en aptalca neden. Avusturya'daki bir manastırda Maria olmaya karar vermemiş miydim? Vatikan artık internet üzerinden başvuruları kabul ediyor olmalı. Burada oturup Matt'in bebeğine hamile kalmayı dilemek yerine, internetten açık rahibe pozisyonuna başvurmalıyım. Ayrıca, bu durumda çocuk sahibi olmak istiyor muyum? Oldukça aptalca görünüyor. Annem gibi, kimsenin umursamadığı bir çocukla ortalıkta dolaşmak istemiyorum.

Titrek dudaklarımı sıkıştırıp başka yere bakıyorum.

"Neyse... Gerisini bilmek ister misin?" diyor Sammi. Eğer onu iyi tanıımıyorsam, sesinin neşeli olduğunu söyleyebilirim. *Ne oluyor?* O benim en iyi arkadaşım. Benim adıma kızgın olması gerekmez mi?

"*Hayır!* Bir kelime daha edersen, seni kovarım!" diye bağıyorum ve başımı çarşafın altına saklıyorum.

Sammi ipucunu anlar. O tam bir aptal değildir.

Görünüşe göre benim patlamamı duyan Michelle içeri girer — çarşafın arkasından sesini duyabiliyorum — ve "Sammi'yi boş ver. Senin için bu durumu nasıl düzelteceğini bilmediği için gergin ve üzgün." der.

Belki. Sammi bir sorun çözücüdür...

"Bilgin olsun, Matt bu aralar berbat görünüyor."

"Yeni bir takımı var. Tıraşlı. Emma ile çıkıyor," diyorum çarşafın içinden.

"Takım elbise muhtemelen yeni değildir. Tüm avukat takım elbiseleri aynı görünür. Ve öğle yemeği bir randevu değildir. Peki, tıraşlı olması ne fark eder? Cildi berbat durumda. Eminim geceleri dört saatten fazla uyumuyordur."

Michelle bu tür şeyleri bildiği için bu haber beni biraz rahatlatıyor. Sonra sinsi zihnim, belki de Emma'yla sevişmekle meşgul olduğu için fazla uyumadığını söylüyor ve ben yerin dibine girip bir daha çıkmamak istiyorum.

Ancak cuma günü amaçsız varlığım değişir.

Saat dokuz buçuk civarında kapı çalınır. Onları görmezden gelirim. Satıcılar veya Yehova'nın Şahitleri ile ilgilenmiyorum. Eminim ki Yehova'nın Şahitleri genç kadınlara ücretli rahibelik teklif etmiyordur.

Ayrıca, neden kalkayım ki? Yakında giderler.

Yüzüstü dönüp çarşafı başımın üzerine çekiyorum, sonra çarşaf ayaklarımın üzerine geldiğinde iç çekiyorum. Ayaklarımın açıkta kalmasından nefret ediyorum.

"Tanrım, Jan."

Ne?

Gözlerimi kırpıştırıp, çarşafı yüzümden çekip oturuyorum. Kesinlikle halüsinasyon görmüyorum. Alexandra. Yatak odamda. İş kıyafeti olarak süveter elbise ve şirin babetler giymiş. Omzunda büyük bir termos asılı.

"Büyükanne... Burada ne yapıyorsun?" Sesim paslanmış ve kısık. Kahretsin. Michelle'in yatağımın yanına bıraktığı su şişesini alıyorum.

"David yine hasta olduğunu söylediğinde, uğramak zorunda kaldım."

Bir yudum su içtikten sonra, "Ama saat dokuz buçuk.

Önemli bir toplantının falan yok mu?"

Sabırsız görünüyor. "Senin iyi olduğundan emin olmak kadar önemli bir şey yok. Telefonuna cevap vermiyordun."

"Oh." Boğazımı temizledim. "Üzgünüm. İyiyim. Gerçekten."

"O zaman neden kilo verdin?" Yanıma gelip elini alnıma koyar. "En azından ateşin yok. Çok kötü görünüyorsun. Bir şey yedin mi? Michelle iştahının pek olmadığını söyledi."

"Seni görmeye mi geldi?" Öyleyse, bu çok yanlış. Arkadaşlar arkadaşlarını ispiyonlamaz.

"Hayır, ben onun masasına uğradım. Burada bekle."

O, termosumu yatağımın yanında bırakarak ortadan kaybolur. İç geçiririm. Sanırım hala hayatta olduğumdan emin olmak istemişti, ama zahmet etmesine gerek yoktu. Ben, nükleer bir felaket dahil her şeyden sağ çıkabilen bir insan hamamböceğiyim... Matt'le ayrılmam da öyle bir şey gibi görünüyor. Kendimi çok iğrenç hissediyorum - gerçekten bir hamamböceğiysen bu anlaşılabilir bir şey - ve muhtemelen hissettiğim kadar kötü kokuyorum. Cumartesiden beri duş almadım. Banyodaki ayna, her geçtiğimde ne kadar acınası bir durumda olduğumu gösteriyor, çünkü insan vücudu garip bir şey. Çok su içmesem de, yine de işemek istiyorum. Her damlayı tutmak isteyeceğini düşünürsünüz, değil mi?

En azından dün akşam erken saatlerde adet dönemim sona erdi. Sanki evren bana şöyle diyor: "*Hey kızım, hayatının tam bir felakete dönüştüğünü biliyorum, peki bunu telafi etmek için buna ne dersin?*"

Evet. Ne teselli ödülü ama.

Alexandra kısa süre sonra bir kase ve kaşıkla geri döner. Termosu açar ve kaseye az miktarda tavuklu erişte çorbası döker. "Al. Biraz ye."

Çorbaya bakıyorum, sonra bir kaşık alıyorum. Tadı anneminki gibi ve kalbimin derinliklerinden ani bir özlem ve hüznün yükseliyor.

Aptalca duygularımın kabarmışlığını gizlemek için, "Bu çok güzel. Bayan Jones mu yaptı?" diyorum. O, Alexandra'nın hizmetçisi.

"Hayır. Annemin tarifi. Dün gece eve geldikten sonra yaptım."

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum. "Buna gerek yoktu." "Ben senin büyükannenim. Sana bakmak benim görevim." Doğru. Aile olduğumuz için bu benim görevim.

"Devam et. Bitir şunu."

Ve ben de öyle yapıyorum, çünkü büyükanneler ev yapımı tavuklu şehriye çorbası getirdiğinde torunların yapması gereken budur. İtiraf etmeliyim ki, karnımda sıcak bir yemek olması beni neredeyse insan gibi hissettiriyor. "Ne oluyor, Jan?" Alexandra, bitirdiğimde bana soruyor. "Hiç hasta olmadın ya da iyi bir nedenin olmadan hiçbir şeyden izin almadın."

"Çok iyi bir nedenim var, büyükanne." İç çekiyorum ve tüm vücudum ipleri kesilmiş bir kukla gibi çöküyor. Dehşetle, gözlerim yaşlarla doluyor ve başımı çevirip bakışlarımı kaçırıyorum.

Yanımda, yatağın kenarında oturan yerine geçer ve ölü balıkların içinde yuvarlanmış bir köpekten daha kötü kokuyor olmama rağmen kolunu omuzlarıma atar. Ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Hadi," diyor. "Anlat bana."

"David beni pazarlama analisti terfisine aday gösterdiğini söyledi, ama ben istemiyorum," diye en az endişelendiğim şeyi söylemekle başlıyorum, çünkü en büyük endişemden nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Adım adım, adım adım.

Gözlerini kırptırdı. "O zaman pazarlama analisti olmak zorunda değilsin." "San Mateo'ya da gitmek istemiyorum."

"O zaman oraya da gitmek zorunda değilsin."

"Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum, ama bu konuda bu kadar mutsuz olduğunu fark etmemiştim."

"Ama gitmemi istiyorsun... değil mi?"

Alexandra başımı çevirip gözlerime bakar. "*Gitmen mi* istiyorum? Aklını mı kaçırdın?"

"Yoksa neden oraya taşınmamı istesin ki? Aileden kimse San Mateo'da çalışmıyor."

"Tatlım, bunu sadece düşünmen gereken bir seçenek olarak gündeme getirdim. Uygulama geliştirme ekibindeki birçok kişi Bay Area'da çalışmak istiyor. Beni senden kurtulmaya çalıştığımı düşündüğünü fark etmemiştim. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü..." Diye iç çekiyorum. "Ben berbat durumdayım. Hayatım boyunca seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

Endişeli yüzünde çeşitli ifadeler belirir, ama ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ama sonuçta, açık bir kitap gibi davranarak çok başarılı bir özel uygulama şirketini yönetmemişti.

Sessizlik dayanılmaz, bu yüzden devam ediyorum. "Dans edemem. Şarkı söyleyemem. UVA'ya kabul edildiğimde şok olduğumu biliyorum. Ben de öyleydim. Kabul edileceğimi düşünmüyordum ve aslında bunun yerine ön lisans derecesi almayı düşünmüştüm ve..."

"Jan, dur." Elimi sıkıca tuttu. "Bir saniye dur. Dansını iyi yapamamanın tek nedeni, annenin koordinasyon yeteneğini, ya da yetersizliğini miras almış olman. O berbat bir dansçıydı, ama yine de dans etmeyi seviyordu, bu yüzden başkalarının ne düşündüğünü umursamadan dans ediyordu. Annenin şarkı söylediğini duysaydın, bunu acımasız ve alışılmadık bir ceza olarak görürdün. Şokuma gelince, ilk başta başvurduğuna çok şaşırdım. Kendine karşı her zaman çok sert olduğun için başvuracağını düşünmemiştim. Seni gerçek yeteneklerinin çok altında bir okula göndermek zorunda kalacağımı kabullenmiştim. UVA'ya gitmeye karar verdiğinde ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Hatta gelecek yıl Comm School'da senin adını taşıyan bir burs başlatacağım."

"Gerçekten mi?"

"Tatlım, kendine karşı çok eleştirel davranıyorsun, bunu izlemek benim için çok acı verici. Sen tam bir mükemmeliyetçisin ve başkalarını affedebiliyorken, kendindeki hiçbir kusuru kabul edemiyorsun. Kimse mükemmel değildir, öyle görünse bile. Dan amcanın, evlilik yıldönümlerinde karısına gurme bir akşam yemeği hazırlamak için bir yıl boyunca aşçılık dersleri aldığını, ama yemeğin o kadar kötü olduğunu ki, bunun yerine dışarıda yemek yediklerini biliyor musun?"

Ona bakıyorum. Dan amca, ailece mangal yaptığımız her seferinde muhtemelen en agresif izgara istifçisidir. Mangala ilk koşan odur ve her zaman kardeşleriyle kimin ne yapacağı konusunda tartışır.

"Josh da hala iyi kayak yapamıyor, ama usta bir kayakçıymış gibi davranıyor ve sürekli saçma sapan selfieler paylaşıyor." Gözlerini

gözlerini devirir.

Eğer bu kadar şaşkın olmasaydım, ben de gözlerimi devirecektim. En büyük kuzenim Josh, Olimpiyatlara katılmamasının tek nedeninin ilgisi olmaması olduğunu düşünür.

"Sana daha önce kimseye anlatmadığım bir şey söyleyeceğim," diyor Alexandra.

"Tamam."

"Gülümsemişimde dişlerimi hiç göstermediğimi fark etmişsindir."

Başımı sallarım.

"Üst dişim çarpık ve iki ön dişim arasında küçük bir boşluk var, bu yüzden kendimi çok utangaç hissediyorum ve çoğu insan gibi gülümseyemiyorum."

"Olamaz."

"Doğru." Nefes alır, sonra dudaklarını geri çekerek gülümser ve bana tam olarak ne demek istediğini gösterir.

Utanmadan dişlerine bakıyorum. O kadar da kötü görünmüyorlar. Onun endişelendiği "kusurlar" neredeyse hiç fark edilmiyor.

"Gördün mü?" diyor. "İğrenç."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

Burun kıvrıyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorlarsa, neden bir şeyler yapmıyorsun?"

"Çünkü." Diye iç geçirir. "Küçükken ailem diş teli masrafını karşılayamadı ve ben bunu karşılayabileceğimi hissettiğimde, otuzlu yaşlarımda, böyle şeyler için çok yaşlıyım. Diş telleri çocuklar ve gençler içindir. Bu yüzden, gülümsememi etkileyecek kadar kendimi bilinçli hissettiren dişlerle yaşamak zorundayım..." Üzüntüyle başını sallar. "Bu durumun ne kadar saçma olduğunu görüyorsun."

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Ama sen hala harikasin, hala Alexandra Darling'sin. Ben..." Kendimi hazırlıyorum. "Ya ben gerçekten, tamamen, temelden... kusurluysam?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamı onaylamıyordun. Annem de onun hakkında pek konuşmazdı. Ya... Ya o korkunç biriye? Yani, şu anda hapiste olabilir."

Alexandra'nın yüzü buruşur ve elimi tutup tutar. "Jan, hayır. Baban... O iyi bir adamdı."

"Yalan söylemene gerek yok." Ellerime bakıyorum. "Sonunda annem bile ondan utanıyordu. Doğum belgemde 'baba' kısmına 'John Doe' yazmıştı."

"Ama onun adı buydu."

Başımı kaldırırım. "Ne?"

"Bilmiyor muydun? O yetimdi ve kimse ona gerçek bir isim vermek zahmetine girmede, bu yüzden John Doe olarak kaldı. Değiştirmek için yeterince umursamadı."

"Ama onu onaylamıyordun. Madem o kadar iyi bir adamdı, neden?"
Sonra aklıma başka bir şey gelir. "O öldü mü?"

Alexandra başını sallar. "Sen doğduktan altı ay sonra." Derin bir nefes alır. "Baştan anlatayım da, tüm bunları anlayabilesin." Elini benim elimde sıkıca tutar. "Mer ile çıkmaya başladığında, onu pek sevmemiştim. Yakışıklı, tatlı dilli bir gençti. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendi önyargıları vardı ve onu tek kızım için yeterince iyi bulmuyordum. Ama Mer ona deli oluyordu. Ondan uzak durmasını söylediğimde, benimle tartıştı. Onun Mer'e layık olmadığını söyledim, o da bana kibirli yaşlı cadaloz dedi. Onun çocuklarını doğurmaktan bahsetti, ben de ona John Doe'nun hiçbir çocuğunun benim torunum olarak kabul edilmeyeceğini söyledim. Fikrimi asla değiştirmeyeceğimi biliyor olmalıydı, çünkü onunla kaçtı. Sonra seni doğurdu. O, Mer ve sana bakmak için elinden geleni yaptı, iki işte birden çalıştı. Yarım yıl sonra öldü. Bana "basit bir soygunun ters gitmesi" dendi. O, sana ve annene bakabilmek için şehrin güvenli olmayan bir bölgesinde ikinci bir işte çalışıyordu. Alexandra bir an durup titreyerek nefes aldı. "Hiçbirinizin yanında olmadığım için çok pişmanım. Olmalıydım. Siz benim ailemsiniz ve sizi seviyorum."

Burnumu çekiyorum. Alexandra uzanıp parmaklarıyla yanaklarımı siliyor ve ben ağladığımı fark ediyorum.

"Ne kadar sevimli olduğunu fark etmemene üzülüyorum. Sen mucize bir çocuksun, Jan. Annenin günlüklerini okudun mu bilmiyorum ama o seni neredeyse kaybediyordu. Ama günlükleri okumadan bile, adının Jan olduğunu öğrendiğimde senin gerçekten özel biri olduğunu anlamıştım."

"Nasıl?"

"Çünkü Jan, büyükbabanın bana taktığı takma addı." Bana titrek bir gülümsemeyle bakıyor. "Bernie, Alexandra'nın çok resmi bir isim olduğunu düşünerek bana Jan demeye karar verdi. Bu, benim ikinci adım olan January'nin kısaltmasıydı. Bu isim bana çok yakışıyordu, çünkü Ocak ayında tanışmış ve tam bir yıl sonra evlenmiştik. Bu yüzden, adını duyduğumda, Mer'in bana senin torunum olduğunu hatırlattığını ve sert sözlerimi affettiğini söylediğini anladım. Ve her gün, onun hatasını fark edip geri dönmesini ummak yerine, onu aramadığım ve ona ulaşmadığım için pişmanlık duyuyorum. Asla bu kadar kibirli olmamalıydım. Öyle olmasaydım, kızım ve damadım hala hayatta olabilirdi. Ve sen de anne baban olabilirdin." Gözleri kızarmış. "Çok üzgünüm, Jan."

Kollarımı ona doluyorum ve birbirimize sarılıyoruz, gözyaşlarımız karışıyor. Kendime olan güvensizliğim ve şüphelerim, döktüğümüz her damla ile eriyip gidiyor gibi ve keşke kendim hakkında varsayımlarda bulunarak bu kadar aptalca davranmasaydım diyorum. O zaman bu kadar zaman ve enerji harcamamış olurum.

Sonunda birbirimizden ayrılırız ve o yüzümü siler. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. Sonra, onun dürüstlüğü ve cesareti nedeniyle, ona "Matt Aston ile çıkıyorum" diyorum.

"Biliyorum," diyor.

"Biliyor musun?" Büyükanne'nin NSA'sı yine iş başında.

"Geçen hafta beni görmeye geldi. Bana haber vermek ve benim onayımı almak istedi."

"Öyle mi?"

"Onun işyerinde flört eden tiplerden olmadığını sanıyorum, ama madem böyle bir şey oldu ve sen benim torunumsun, emin olmak istedi. İyi ki de öyle yapmış, çünkü ona hiçbir tür servet avcılığını hoş görmeyeceğimi söyledim."

"Servet avcılığı mı?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

"Mirasın," dedi, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

Demek Matt boşuna söylememiş. Ben bir mirasçıyım. Hiç bilmiyordum.

Çünkü parayı umursamıyorsun ve Alexandra'nın sana bir şey bırakacağına hiç inanmadın.

Hiçbir şeyi hak ettiğimi düşünmüyordum.

"Ayrıca sana kalbini kırmaması konusunda da uyardım," diyor soğuk bir sesle. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyor. Bu bakış bana yönelik olmasa iyi oldu, yoksa altıma işeyebilirdim. "Şimdi söyle bana. Kendini ihmal etmenin gerçek nedeni o mu?"

"Uh. Hayır. Şey... Bu biraz karmaşık."

"Fazla analiz yapma. Ya ona durumu düzeltmesini söyle ya da istifa etmeye hazır olmasını söyle."

"Büyükanne!"

"Bana *büyükanne* deme. Senin incinmen dışında neredeyse her şeyi affedebilirim. Kiminle çıkacağını sana söylemeyeceğim. Bu tür bir kibir için zaten ağır bir bedel ödedim. Ama bir aptalın kadını nasıl mutlu edeceğini bilememesi yüzünden senin acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Ağzım açık kalır. "Matt Harvard mezunu bir avukat."

"Nerede okuduğu umurumda değil," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Kadınını mutlu edemeyen bir erkek, benim için aptaldır."

"Evet, büyükanne," diyorum uysalca.

"Şimdi. Duş al, sana getirdiğim çorbayı ye ve günün geri kalanını kendine gelmek için kullan. Sonra cumartesi günü benimle ve ailemle birlikte doğum günü kutlamasına katılacaksın."

"Doğum günüm mü?"

"Evet. Bugün. Yine unuttun, değil mi?"

"Evet." Hiç hatırlamaya zahmet etmedim. Alexandra her yıl bir parti düzenlemesine rağmen, hiç önemli gelmedi bana.

"Ve gelecek haftadan itibaren normal hayatına dönmeni bekliyorum. İyi yaşamak en iyi intikamdır. Kimse kendini ihmal etmeye değmez. Ve unutma, ben her zaman senin yanıdayım." Bana sıkıca sarılır. "Şimdi işe dönmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, David seni rahatsız ederse *ona* beni aramasını söyle."

"Tamam."

O ayrılır. Bir kase daha çorba içerim, sonra duş alıp vücudumu özenle ovarım. Saçımı bile iki kez yıkarım

olabildiğince temiz olduğumdan emin olmak için. Giysilerim ve çarşaf larım kötü koktuğ u için hepsini çamaş ır makinesine attım.

Sonra yavaş ça gara ja doğru ilerliyorum. Arkaya uzanıp annemin eşyalarının bulunduğ u kutuları çıkarıyorum. Kutular, kazara bir şeylerin dökülmemesi için dört kat bantla sık ıca kapatılmış. Kutuları çekiyorum, sonra vazgeçip mutf ağ a gidip bir soyma bıçağ ı alıyorum.

Dikkatlice bandı kesip ilk kutuyu açtım. Annemin günlüklerini buldum. Eskilerdi, bazı yerlerinde su girmiş ve sayfalar buruşmuştu. İlkiyi elime alıp okumaya başladım.

Her giriş düşünceli, içsel diyaloglarıyla dolu, neredeyse gözyaş larımı tutamayacağ ım kadar samimi ve dürüst. Ama hepsinde bir şey çok açık. Babamı seviyordu. Beni çok seviyordu. Onun hakkında fazla konuşmazdı çünkü çok acı vericiydi. Alexandra ile barışmak istiyordu ama nasıl yapacağ ını bilmiyordu çünkü benim reddedilebileceğ imden korkuyordu ve en son istediğ i şey benim istenmediğ imi hissetmemdi. Beni reddedilmeye maruz bırakmaktansa, özlediğ i ailesi ve akrabalarından uzaklaş ıp yalnız kalmayı tercih etti.

Gözlerimi silerim ve burnumu silerim. Ne kadar yanlış ve kör olduğ unuzu fark ettiğ inizde hayata bakış açınızın nasıl değ iştiğ i şaşırtıcıdır...

Hayatım boyunca sevildim. Korundum. Değ er verildi.

Ve bunu fark edemediğ im için en büyük aptal oldum, çünkü kendimi diğ erlerine layık hissetmiyordum. Ve bakın bana, bencil bir aptal olduğ um için bütün bir haftayı boşa harcadım.

Saat neredeyse dört oldu.

Kalkıp telefonuma bakıyorum. Şarj ı bitmiş. Bir süre şarj ettikten sonra mesajlar indiriliyor. David beni yedi kez aramış, on beş kez mesaj atmış. Son mesaj ı bugün erken saatlerde gelmiş.

–David: Umarım iyisindir. Kendine iyi bak.

İş e-postam yeni mesajlarla dolup taşıyor. En sonuncusu uygulama geliştirme departmanından Tim'den. Başvurduğ um pozisyon hakkında benimle konuşmak istiyor. Ağ zım kurur, birkaç derin nefes alıp dengesiz nabzımı yavaş latır ve avuçlarımdaki teri silerim.

Eskiden olsaydım, paniğe kapılıp kendime yeterince iyi olmadığımı ve Tim'in bunu sadece Alexandra'nın isteği üzerine ya da ona yaranmak için yaptığını söyleyerek kendimi sabote ederdim. Ama şimdi değil. Bunu, başvurumu beğendiği ve benim uygun olduğumu düşündüğü için yaptığını biliyorum. "Tabii, saat kaç uygun?" yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Sonra Matt'ten gelen mesajları kontrol ediyorum ama bana tek bir mesaj bile göndermedi. Arama yok. Hiçbir şey yok.

Ama neden göndersin ki? Cumartesi günü evi terk ederken ilişkimizin bittiğini çok net bir şekilde belirtmişti. Pencereden dışarı bakıyorum. Tabii ki hala işte. Saat daha öğleden sonra dört.

Matt haklı. Ben çok çalışıyorum. Aptal değilim — Tim toplantıda yaptığım yorumu beğendi. Onun itibarını düşünürsek, sadece nazik olmak için söylediği pek olası değil. David de iş performansımı o kadar beğeniyor ki, beni erken terfi ettirmek istiyor. Güvensizliğimle her şeyi mahvettim mi? Benim için en mükemmel erkeği kendimden uzaklaştırdım mı? Bir yanım Sweet Darlings Inc.'e gidip onunla konuşmak istiyor, ama yapamam. Şu anda olmaz. Önce kafamı toparlamam lazım.

Emma'nın aç bir akbaba gibi Matt'in etrafında dolaşması umurumda değil. Bana sevdiğini söyleyen adama layığım... çünkü ben de onu aynı şekilde seviyorum ve bizim için savaşıacak kadar akıllıyım ve sonunda cesurum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

En sevdiğim mavi ayçiçeği desenli elbiseyi giyip topuklu ayakkabılarımı giydiğimde yağmur yağmaya başlıyor. Aşağı inip Matt'in BMW'sini beklerken, dört vazo dolusu taze çiçeklere (kırmızı güller ve orkide) kaşlarımı çatıyorum. Hmm. Acaba bunlar kimin için? Sammi'nin tarzı değil ve Michelle'in şu anda ciddi bir ilişkisi yok.

Çok gerginim, bu yüzden zamanın biraz daha hızlı geçmesini umarak masaj koltuğuna oturuyorum. Saat neredeyse beş buçuk oldu. Matt yakında eve gelmeli. Umarım başka bir zaman diliminde geç saatlere kadar çalışmasını gerektirecek bir anlaşma ya da toplantı yapmıyordur.

Sammi kapıdan içeri giriyor. "Aman Tanrım, sen... Bu gerçekten Jan mı?"

"Ha ha. Evet. Benim."

"Tanrıya şükür." Elini göğsüne koydu. "Senin için endişelendim, kızım. Takviye güç çağırmayı düşündüm."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Peki neden uyanıksın? Yatak yaraları mı?" "Alexandra geldi."

"Oh." Sammi'nin kaşları yükselir, ancak bu onun yüzündeki acı ifadesini tam olarak gizleyemez. "Umarım çok acı verici olmamıştır."

"Kıçımı tekmelemedi. Olayları daha net görmeme yardım etti." "İyi. Aslında, harika."

"Bunca zaman aptal gibi davrandığım için özür dilerim."

"Hayır, hayır, dur! Ne olursa olsun yanında olmak benim arkadaşın olarak görevim."

Gördün mü? İşte bu yüzden arkadaşlarımı seviyorum.

"Peki neden bu kadar süslenmişsin?" Yüzü aydınlanır. "Dışarı çıkmak ister misin?" "Üzgünüm. Aslında... Matt'le bazı şeyleri halletmeyi bekliyorum."

"Barışmak mı yoksa..." Parmağını boynuna götürdü. "Telafi etmek mi."

Bir şey söylemek üzereyken Michelle içeri girer. "Ugh. Siktir et bu aptal yağmuru," diye mırıldanır.

Söylemesine gerek yok, adet döneminde olduğunu biliyorum. Flo Teyze ziyarete geldiğinde hariç, asla böyle konuşmaz ve yağmur kramplarını şiddetlendirir. Beni fark edince aniden durur. "Aman Tanrım. Yataktan kalkmışsın. Yangın mı çıktı?"

Yavaşça gülüyorum. Elimde değil. İki arkadaşımın da şok olması biraz komik. Öte yandan, bu muhtemelen benim fark ettiğimden daha kötü bir durumda olduğum anlamına geliyor.

"Bunu kutlamalıyız," diyor Michelle. "Dışarı çıkalım, *sana* "Aslında, ben gelemem."

"Matt'in evine gidip her şeyi yeniden yoluna koyacak."

Michelle gözlerini kırıştırıyor. "Bunun doğru bir hareket olduğundan emin misin?"

Avuçlarım soğuk terle kaplandı. *Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?* "Neden?"

"Erkek önce sana gelirse her zaman daha iyidir. Daha fazla avantaj sağlar."

"Bana zaten beni sevdiğini söyledi."

Michelle dudaklarını büker. "Mmm... Ama yine de uzak durdu. Bu iyiye işaret değil."

Sammi, Michelle'in arkasında başını sallar.

"Ya hiç gelmezse?" diye soruyorum.

"Yapacak." Sammi'nin sesi fazlasıyla kendinden emin. Ve bu beni endişelendiriyor çünkü bu tür konularda onun geçmiş performansı pek de iyi değil.

"Nereden biliyorsun?"

"Onu Emma Beane ile gördükten sonra, senin bir iki arkadaşlık sitesine üye olduğunu çok rahat bir şekilde söylemiş olabilirim."

Omuzlarını silkiyor. "Aman Tanrım." Yüzümü kapatıyorum, omuzlarım bastırılmış kahkahalarla titriyor. En azından gülüyorum sanırım, çünkü ağlamıyorum

ağlamıyorum.

"Onun için yanıp tutuştuğunu düşünmesini istemedim."

"O zaten biliyor. Bir haftadır işe gitmedim!"

"Ha! Benim dehama hayran ol, çünkü o hiç de öyle düşünmüyor."

Oh hayır...

Sammi ellerini ovuşturur. "Senin başka bir erkek peşinde olduğunu düşünüyor. Ona, ilk seks yaptığın erkeğe aşık olmanın sınırlayıcı bir durum olduğunu fark ettiğini söyledim, çünkü emin olmak için yeterince geniş bir alana yayılmadığını söyledim. Ve senin bu şehirdeki en çok aranan kızlardan biri olduğunu *içgüdüsel olarak* anlaması için, seni bir sürü arkadaşlık sitesine üye yaptım, ayrıca potansiyel taliplerin sana her mesaj attığında Matt'e de kopya gönderilecek şekilde ayarladım." Bir kedi, eve ölü bir fare getirip övülmeyi bekler gibi, gülümser ve bekler.

İyi niyetli olduğunu biliyorum. Gerçekten yardım etmek istiyor ve bunun için onu çok seviyorum. Ama bu... Kafamı sallıyorum.

"Ne? Yüzün üzerinde ilgi alanın var!" Ağzım

açık kalır. "Yüzün üzerinde mi?"

O başını sallar. "Fotoğrafını biraz Photoshop'ladım. Bilirsin, göğüs ölçünü biraz büyüttüm, sana biraz eğlenceli, seksi bir görünüm verdim. Ayrıca bu tür şeyler için reklam metni yazmada çok iyiyimdir."

Reklam metni. Sanki eBay'de satılıyormuşum gibi. *Hafif kullanılmış eski bakire, olduğu gibi satılır, resim sadece pazarlama amaçlıdır ve gerçek ürünü yansıtmayabilir.*

Michelle başını sallar. "Harika bir hamle. Matt her an pes edip buraya gelebilir."

"Aynen öyle. O zamandan beri onu özenle kaçınıyorum, merakından ölmesini sağlamak için. Ayrıca, eve rastgele çiçek buketleri gönderttim, böylece senin ilgi gördüğünü görebilsin."

"Kur yapıyormuş..." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Demek çiçekler bu yüzdenmiş.

"Evet."

"Birkaç gün bekle," diyor Michelle. "Hala gelmezse, ne yapacağına karar verebilirsin."

Ayağa kalkıp iki elimi de avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırırım. "Sammi, Michelle, sizi seviyorum ama artık durmalısınız. Bu benim hayatım."

"Artık beklemeyeceğim."

Otuzuncu Bölüm

Sonunda, Michelle'in makyajımı yeniden yapma teklifini reddedip doğrudan Matt'in evine gidiyorum. Bir gün önce olsaydı, teklifini kabul ederdim. Ancak makyajın, özgüvenimle veya insanların beni nasıl algıladıklarıyla hiçbir ilgisi yok (tabii dağınık görünmediğim sürece). Ve bunun Matt'in bana karşı hisleri üzerinde hiçbir etkisi olmadığını biliyorum.

Çıkmak üzereyken biri kapımı çaldı. Bir dakika. Sammi ve Michelle haklı mı? Bu Matt mi?

Kalbim çarparken kapıyı açtım ve Emma'yı orada görünce neredeyse "İğrenç" diye bağıırıyordum. Pembe şemsiyesine uyan, gülünç derecede gösterişli bir tasarımcı elbisesini özenle giymişti. Yılan derisi ayak bileği botlarına birkaç yağmur damlası yapışmıştı ve bana sanki gördüğü en iğrenç şeymişim gibi bakıyordu.

Bu beni rahatsız etmiyor, çünkü bu his karşılıklı.

"Ne istiyorsun? Matt'in evi şurada," diyorum, sonra neredeyse kendime tokat atıyorum. Ugh. *Ne halt yiyorum ben?* Sanki onu Matt'le yatmaya teşvik ediyormuşum gibi.

"Nerede yaşadığını biliyorum," diyor dişlerini sıkarak. "Sana kibar davranmadığım için özür dilemeye geldim."

En uygunsuz şekilde sunulan özür karşısında gözlerimi kırpiyorum. Onun ifadesi daha çok "Siktir git, kaltak"a yakışır. Alındaki damar gözle görülür şekilde atıyor. Patlayacak mı acaba diye merak ediyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Matt'le randevunu bölmemeliydim ya da onun seni sadece çocuk yapmak için kullandığını ima etmemeliydim. Ve... *diğer şeyler.*"

Ama gözleri, onun yanlış bir şey yapmadığını söylüyor. Ne oluyor böyle?

"Her neyse, özür diledim, sakın dilemedim deme." Aklımı toplayamadan, arkasını dönüp spor arabasına atlayıp ortadan kayboluyor.

Bu da neydi böyle?

Zihnimi sarsıyorum. *Emma kimin umurunda? O önemli değil.* Matt önemli.

Onun evine giderken elim şemsiyenin sapında kayıyor, ama bunun yağmurla bir ilgisi yok. Çıkmadan önce bir bardak su içmiş olmama rağmen, ağzım o kadar kurumuş ki acı veriyor. Boğazımı temizleyip kapıyı çalıyorum.

Üçüncü kez kapıyı çalmadan önce, kapı açılır ve Matt diğer tarafta durmuş, sessizce beni inceliyor. Endişe gibi bir şey bakışlarını karartıyor, sonra da her zamanki ışıltısı kayboluyor ve ihtiyatlı bir ifadeye bürünüyor.

Biraz zayıflamış gibi görünüyor, belki de ışık yüzündendir, ve gözlerinin altında yarım daireler var. Michelle, muhtemelen pek uyumadığını söylemişti, ama yine de kömür rengi takım elbisesiyle çok çekici görünüyor. Kravatı yok, yakası açık. Eğer bu, kavga etmeden önceki zamanlarda olsaydı, kendimi uzatıp boğazının dibindeki çıplak cildini öperdim.

Ama şu anda, yüzündeki ifade okunaksız, ağzı düz. Beni kapısında görünce şaşırmış mı, anlayamıyorum. Bildiğim tek şey, onu geri istediğim için benim için endişelendiğini hayal etmiş olabileceğim.

Kalbim çarpıyor.

"Uh. İçeri girebilir miyim? Yağmur çok şiddetli yağıyor." Bu anlamsız sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, yüzümü buruşturuyorum. Şemsiyem var. Yan komşumun evine koşarak gidebilirim. Şeker ya da başka bir şey için boş bir kase getirmeliydim. Böylece daha az aptalca görünürdüm.

Matt gözlerini devirecek ve kapıyı yüzüme kapatacak... Üç...

İki...

"Girin." Kenara çekildi.

"Tamam. Özür dilerim..." Duruyorum. Az önce "Girin" mi dedi?

Kaşlarını kaldırıyor. Oh.

Evet. Evet, öyle dedi.

Kalbim daha hızlı atıyor. *Nefes al.* Hiperventilasyon yapıp ayaklarının dibinde bayılsam ne manzara olurdu, hayal edebiliyor musun? Ugh. Vazgeçsem daha iyi.

Hayır. Olumsuz düşünceler yok. Pes etmek yok.

Ben değerliyim. Sevmeye layığım. Ve insanlar beni seviyor.

Sadece bu adama, hala uğruna savaşmaya değer olduğumuzu, onun bahsettiği geleceği yaşayabileceğimizi ikna etmem gerekiyor.

Kapı arkamda yumuşak bir tıklama sesiyle kapanır. "Söylemem gereken şeyler var. Bu yüzden geldim, sadece yağmur yağdığı için değil," derim.

"Tamam."

"Şey... Olanları düşündüm ve..." Tanrım, bu çok zor. Keşke Matt'in aklını okuyabilsem, ama ifadesi eskisinden daha da uzak görünüyor. Kahretsin. Dizlerim o kadar titriyor ve sallanıyor ki, bir adım daha atarsam kığımın üstüne düşeceğim, bu yüzden volta atmayı bırakıyorum. "Bunu yapmamalıydım. Yani seni öyle suçlamamalıydım. Ve merak ediyorsan, hamile değilim."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Şey... Bilmen gerektiğini düşündüm." Boğazımı temizledim. Neden mutlu değil? Varsayımsal bebeği istiyor muydu? Bunun için çok genç değil miyiz? "Ve benim güvensizliğim konusunda haklıydın. Ben diğer insanlar gibi değilim."

"Jan..."

Terli elimi kaldırıyorum. "Bitirmeme izin ver." Ona çocukluğumu, daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri, sonra da Alexandra'nın beni San Mateo'ya taşınmamı teklif etmesini de içeren daha yakın zamandaki olayları anlatıyorum. "İlk düşündüğüm şeyin *San Mateo'da Matt'in olmadığı* olduğunu bilmeni istiyorum." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Dudaklarında beliren geçici bir gülümseme bana devam etme cesareti veriyor. "Geçmişimin üzerimde çok fazla etkisi olduğunu fark etmemi sağlayan sensin, farkında olmadan. Seninle tanışmamış olsaydım, muhtemelen altıncı ya da yedinci tek gecelik ilişkimde olurdum ve o adama bağlanırdım, çünkü başka türlü yapamazdım.

bunu yapmaya devam ettim... tüm bu süre boyunca kendimde neyin yanlış olduğunu merak ederek. Kendime seni sevdiğimi, sana deli gibi aşık olduğumu söylüyordum, ama aslında başından beri sana aşkıttım, ancak bunu itiraf etmekten korkuyordum çünkü bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyordum. Ya sen beni sevmezsen? Ya benim yeterince iyi olmadığımı düşünürsen? Belki de bu yüzden senin sadece komşum olarak kalmanı istedim, daha fazlasını ifade edebilecek biri olarak değil.

Sıcak bakışlarında hayranlık parıldıyor. "Jan, sen o kadar mükemmelsin ki, bunu nasıl göremiyorsun anlamıyorum. Ama bana bir şans verirsen, benim gözlerimle kendini görmene yardım ederim."

Kalbimde umut gibi bir şey parıldıyor. "Yani... bitmedi mi...?"

"Bitti mi? Dalga mı geçiyorsun? Sensiz hayat cehennem gibiydi ve geçen cumartesi yaşanan felaketten sonra bunu düzeltmenin yollarını düşünüyordum. Meraklı ev arkadaşlarından en kötü yorumu duymuş olabilirsin diye, Emma ile görüştüm ve ona kendini kandırmayı bırakması gerektiğini söyledim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer yeterince ısrar ederse birlikte olabileceğimizi düşünüyor, çünkü ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ve hafta bitmeden senden özür dilemesi gerekiyor. Dilemezse bana haber ver. Ayrıca anneme, sen olmasan bile Aston Richter Spencer Emerick'e katılmayacağımı söyledim, bu yüzden beni manipüle etmeye çalışmayı bırakması gerekiyor, hoşnutsuzluğunu ifade etmek için bana çirkin ev hediyeleri göndermek de dahil.

"Vay canına."

"Evet. Ve birkaç dakika daha bekleseydin, kapının önünde beni bulurdun, doğum günün için bir şeyim var diye seni eve davet ederdim. Sonra da sana bir şans daha vermesi için ikna ederdim... çünkü sen şokta ve ihanete uğramış hissederken seni öylece terk etmemeliydim. Ya da bu işe yaramazsa, seni benimle kalması için baştan çıkarmaya hazırdım."

Sonunda yemek masasındaki pastayı ve ayçiçeği desenli kağıda sarılmış hediyeleri fark ettim. Kalbimde tatlı bir mutluluk yayıldı.

Son altı günün soğuşunu ve mutsuzluğunu uzaklaştıracak. Ona bir saç teli kadar yaklaşıp kadar sallıyorum. "Biliyor muydun?"

Ellerini ceplerinden çıkarır ve sırtımın alt kısmına koyarak bizi birbirimize sıkıca sarar. "David bahsetmişti. Seni tekrar görmek için bu küçük bahaneyi bulduğumda ne kadar şanslı hissettiğimi bilemezsin, çünkü sana karşı giderek daha mantıksız davranmaya başlamıştım. Cadı arkadaşının bana sürekli potansiyel randevularından bahsetmesi ve o adamların mesajlarının sürekli gelen kutuma düşmesi de hiç yardımcı olmadı."

"Aslında kaydolanın ben olmadığımı biliyorsun." Kollarımı ona doladım.

"Evet... ama yine de kıskançtım."

"Nasıl kıskanabilirsin ki, sevdiğim tek erkek sensin?"

Parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor. "Çünkü ben sahiplenici biriyim ve sana delicesine aşığım."

Alt dudağımla ısıtarak çok fazla gülümsememeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Matt devam etti, "Seni o şekilde isteyen hiçbir erkeğin yanına yaklaşmanı istemiyorum."

"Ne yapardın? Onları dava mı ederdin? İfade vermeleri için onları tokat mı ederdin?"

"Hayır. Onları yere yatırıp, merhamet dilenene kadar yüzlerini yere bastırırdım."

"Senin bir oyun kurucu olduğunu sanıyordum." "Hala çoğundan daha iyi yakalayabilirim." "Bence her şeyi iyi yapabilirsin."

"Sen söz konusu olduğunda her şeyi iyi yaparım."

Onun sıcak mavi gözlerine derinlemesine bakıyorum. "Peki. Artık aramız iyi mi?"

"İyiden de öte. Peki, önce ne yapmak istersin? Hediyelerini açmak mı, yoksa pastayı yemek mi?"

"Kesinlikle önce hediyelerimi açacağım ve en güzelinden başlayacağım." Ceketine uzanıp kollarından aşağı kaydırıyorum.

Matt, şeytani bir kahkaha atarak beni kucaklar ve yatak odasına taşır.

Pasta ve hediyeler uzun bir süre unutulur.

'ın Otuz Birinci Bölümü

Matt

Bazen hayatınızın en önemli bölümünü açan şey, küçük ve zararsız bir şey olabilir.

Jan ile tanıştığım o gece, şehir merkezindeki barda martinimi bitirip otele dönecektim — kira kontratım bir gün önce sona ermişti — ve iyi bir uyku çekecektim. Biraz sıkıcı, elbette, ama onu uğurlaması gereken arkadaşları işten çıkamayınca bir erkek ne yapabilir ki?

Sonra Jan içeri girdi.

Ve o an, hayatımı ikiye bölen andı: Jan öncesi ve Jan sonrası.

Ertesi gün Virginia'ya gidecektim, ama onu o kadar çok istiyordum ki, onu otel odama götürdüm ve kendime onun numarasını alıp düzenli olarak arayıp ziyarete gelebileceğimi söyledim. Uzun mesafe olarak, kuzey Virginia'dan New York'a mesafe çok da kötü değil.

Ailesinde acil bir durum olduğu için telefonu çaldığında, bizi bölerek, sonunda ne kadar bencil davrandığımı fark ettim. Uzun mesafeli ilişkiler berbat ve özellikle yeni bir çift için asla gerçekten yürümez. Üç eyalet dışındaki bölgelerde kız arkadaşları olan şirketin tüm çalışanları altı ay içinde ayrıldılar.

Ayrıca, o benim yattığım diğer sert başlı, "ne istediğini bilen" iş arkadaşları gibi değildi. Onların hayatları planlanmıştı ve ben sadece küçük bir nokta idim. Ama Jan ile... Kendimi önemli bir bölümün parçası olarak görebiliyordum

önemli bir bölüm olacağımı görebiliyordum, tıpkı onun için de aynı şeyi görebildiğim gibi. Onda, sonra arayıp akşam yemeğine, sinemaya ve gösterilere götüreceğiniz türden bir tatlı kırılganlık havası vardı. Bir gün Brooklyn'de onunla tüm bunları yapacak hoş bir erkek bulacaktı, ancak bu fikir garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Ama kalmayacağımı bildiğim için onun peşinden gitmemem adil bir davranıştı.

Sweet Darlings Inc.'de ilk günümde Jan, David'in ofisine girdiğinde Tanrı'ya, Buda'ya ve Zeus dahil tüm tanrılara ne kadar şükrettiğimi anlayamazsınız.

Şu anda, hayatımın aşkı yatakta karnı üstü yatmış, herkesi hayrete düşüreceğini söylediği yeni bir özellik için kod parçacıkları yazıyor. Yeni yıldan sonra uygulama geliştirme ekibine geçti ve tahmin ettiğim gibi orada harika işler çıkarıyor. Yeni mimari hakkında konuşurken gözlerinin parlamasını (bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama o mutlu olduğu sürece kimin umurunda) veya ona müstehcen sözler söylediğimde hala kızardığını çok seviyorum. Ama en çok da onun tatlı, nazik kalbini ve onu alçakgönüllü ve ayakları yere basan bir insan yapan ruhunun saflığını seviyorum. Mirasını öğrendikten sonra bile, o hala dünyadan korumak istediğim aynı sevimli, kırılgan Jan.

"Annen bugün erken saatlerde aradı," diyor, hala dizüstü bilgisayarında yazmaya devam ederken.

"Öyle mi?"

"Evet. Daha önce bana kaba davrandığı için çok üzgün olduğunu ve bunu sana iletmemi istediğini söyledi. Onu aramalısın. Telefonda sesi çok kötü geliyordu. Sanki son birkaç haftadır... şey... şiddetli kabızlık çekiyormuş gibi."

Sırıttım. Anneme, Jan'a davranışları için özür dilemezse, benimle vakit geçirmeyi unutabileceğini açıkça söyledim. Muhtemelen bana inanmamıştı, çünkü ona karşı uzun süre kızgın kalmamıştım. Ama Şükran Günü ve Noel'de eve gitmemek onu ikna etmiş olmalı. (Tatilleri Jan'ın ailesiyle geçirdik, çok eğleneliydi). Geçen hafta da ona doğum günü çiçekleri göndermedim. Bu da muhtemelen bardağı taşıran son damla oldu. Tanıdığım en agresif avukatlardan biri olan annem, bunu itiraf etmekten nefret ediyor.

yanlış bir şey yapmadı. Ama hayatımın aşkına kötü davranıp, "anne kartını" kullanarak paçayı kurtaramaz.

"Ne gerçekten harika olur biliyor musun?" Jan, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak sordu.

"Ne?"

"St. Cecilia'ya bir gezi. Orası en güzel, en romantik yer." Ekranı çevirip bana Facebook'taki bir reklamı gösteriyor. "İşte."

Ona dikkatle bakıyorum. El değmemiş beyaz kumsalları ve zümrüt mavisi suları ile gerçekten çok güzel görünüyor. "Çalışıyor olduğunu sanıyordum," diye alay ediyorum, çünkü onu oraya götürmeyi planladığım için şaşkınlığımı gizlemek için. Alexandra, Jan'ın geçerli bir pasaportu olduğunu söyledi ve ben de Sweet Darlings Inc. şirketinden yarın başlayacak olan Sevgililer Günü tatilimiz için ikimiz için bir haftalık izin aldım. Sammi ve Michelle, Jan'ın tatil köyünde ihtiyaç duyacağı eşyaları çoktan hazırladılar, çünkü erkek olarak, bunu kendim yaparsam bir şeyler unutacağımı biliyorum.

"Herkesin zaman zaman enerji toplamak için uzaklaşmaya ihtiyacı vardır," diyor Jan.

Gülümsüyorum. Onun hakkında sevdiğim bir başka özelliği daha söylemeyi unuttum: kendini daha çok değer vermek ve daha iyi davranmak için yeni bulduğu kararlılığı.

Dayanamayıp, okuduğum belgeleri komodinin üzerine bırakıp onu kendime doğru çekiyorum ve gergin kalçalarını avuçlarımla okşuyorum. "Bunu yapabiliriz," diyorum. "Ne istersen yapabiliriz."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese soruyor. Muhtemelen istediği her şeyi yapma teklifimden çok, sütyensiz meme uçlarını okşayan parmaklarımdan dolayı. Ya da belki ikisinden de. Gerçekten umurumda değil.

"Evet. Ne istersen, ne zaman istersen." Boynuna öpücükler yağdırıyorum, sikim şişiyor. Yemin ederim, kokusu afrodisyak gibi. Birisi onu şişelemek için bir yol bulsa, Viagra ve Cialis'i bir araya getirseniz bile kolayca satarak bir servet kazanırdı.

Bakışları kararır, nefesi hızlanır. "O zaman... sus ve beni öp."

"Senin isteğin benim emrimdir..."

Sonraki... en azından birkaç saati, dünyadaki en mükemmel kadına zevk vermek gibi olağanüstü keyifli bir eylemle geçiriyorum. Bir dahaki sefere onun içine girdiğimde, nişanlısı olarak gireceğim. St. Cecilia'da evlilik teklifi için bir yüzük aldım bile. Sarı, iki...

Platin bir yüzük üzerinde karatlık tek taş pırlanta. Rengi, onun çok sevdiği ayçiçeklerini hatırlatıyor ve onu gördüğüm anda bunun doğru seçim olduğunu anladım.

Bu komşumuz, sonsuza kadar onun erkeği olacak.

—

That Man Next Door'u okuduğunuz için teşekkürler. Matt'in evlilik teklifini anlatan, VIP Listeme özel bir epilog okumak ister misiniz? O zaman bugün <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden üye olun.

Sweet Darlings Inc. serisi, Sammi'nin başrolde olduğu [*That Sexy Stranger*](#) ile devam ediyor.

That Man Next Door'u beğendiyseniz, satın aldığınız mağazada kısa bir yorum yazarsanız çok sevinirim.

Beni takip etmek ve bir sonraki projemin ne olduğunu görmek ister

misiniz? Beni burada bulabilirsiniz: Web sitesi: nadialeee.net

VIP Listesi: nadialeee.net/vip

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Twitter: twitter.com/nadialeee

VIP Hangouts (okuyucu grubu): facebook.com/groups/nadialeee

Instagram: instagram.com/nadialeewrites

Nadia Lee'nin kitapları

<http://www.nadialeee.net/vip> adresinden **VIP Listeme** katılın ve yeni çıkan kitaplarım, indirimler ve promosyonlar, hediyeler, özel epiloglar, bonus sahneler ve daha fazlası hakkında haberler alın!

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: [Komşumdaki Adam](#)

Kitap 2: [O Seksi Yabancı](#) (geçici başlık)

Milyarderlerin Mantık Evlilikleri Serisi

Kitap 1: [Hollywood](#)

[Anlaşması](#) Kitap 2:

[Hollywood Gelini](#) Kitap 3:

[Uygunsuz Anlaşma](#) Kitap 4:

[Uygunsuz Gelin](#)

Kitap 5: [Uygunsuz Bir Son](#)

Kitap 6: [Olası Olmayan](#)

[Anlaşma](#) Kitap 7: [Olası](#)

[Olmayan Gelin](#) Kitap 8: [Son](#)

[Anlaşma](#)

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: [Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı](#) Kitap 2:
[Milyarderin Tatil Takıntısı](#) Kitap 3: [Milyarderin Gizli
Karısı](#)
Kitap 4: [Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı](#) Kitap 5:
[Milyarderin Yasak Arzusu](#) Kitap 6: [Milyarderin
Tatil Gelin](#)

Milyarder Tarafından Baştan Çıkarılan Serisi

Kitap 1: [Acımasız Milyarder Patronu Tarafından Ele Geçirilen Kadın](#)
Kitap 2: [Milyarder Sevgilisi Tarafından Takip Edilen Kadın](#)
Kitap 3: [Milyarder Eski Sevgilisinin Bebeğine Hamile](#)
Kitap 3.5: [Yasak Aşk Milyoner Tarafından Romantizm](#)
Kitap 4: [Skandal Milyarderi Tarafından Aranıyor](#)
Kitap 5: [En İyi Arkadaşının Milyarder Kardeşini Sevmek](#)

<http://www.nadialeee.net/vip> adresinden **VIP listeme** katılın ve yeni çıkan kitaplarım, indirimler ve promosyonlar, hediyeler, özel epiloglar, bonus sahneler ve daha fazlası hakkında haberler alın!

Nadia Lee Hakkında

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazıyor. Mükemmel yemekleri, seyahati ve macerayı seven Nadia Lee, dört farklı ülkede yaşamış, vatozları öpmüş, köpekbalığı tarafından ısırılmış, fil sürmüş ve kaplanları okşamıştır.

Şu anda, Japonya'da küçük bir nehir ve sakura ağaçlarına bakan bir daireyi kocası ve oğluyla paylaşmaktadır. Yazmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumakta veya başka bir seyahat planlamaktadır.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yakında çıkacak yayınları, indirimleri ve promosyonları, hediyeleri, özel epilogları, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden [VIP Listesi'ne](#) katılın!

Komşumdaki Adam

Telif Hakkı © 2017 Hyun J Kyung

Kindle Sürümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

www.nadialeee.net

İçindekiler

<u>Bu Kitap Hakkında</u>	
<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm On</u>	
<u>Birinci Bölüm On</u>	
<u>İkinci Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu Bölüm</u>	
<u>Otuz Birinci Bölüm</u>	
<u>Nadia Lee'nin Kitapları</u>	

[Nadia Lee](#)
[Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

